

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

1/2007

*„Ty však, Hospodine, jsi můj štít,
jsi má chlouba, ty mi pozvedáš hlavu!“
(Žalm 3, 4)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Vážení přátelé,

Celých 12 let jsem expedoval „Řád“ sám se svými dvěma sestrami (na 550 adres).

Teď jej bude expedovat firma DUPRESS (bude to za snížené poštovné). Minulý rok jsem Vám poslal 3 čísla „Řádu“. Letos to budou rovněž tři čísla. Předplatné na rok 2007 uhradila dosud jen polovina odběratelů. Zdůrazňuji, že výše předplatného je dobrovolná, i chudí lidé mohou poslat aspoň něco (v tomto případě to budu dotovat).

V prosinci 2006 „Řád“ dostal registraci na Ministerstvu kultury.

Všechny odběratele „Řádu“ zahrnuji do svých každodenních modliteb růžence. Žehná

P. Ing. Karel Dachovský

číslo mého účtu: 80367389/0800

Úvod

Milí přátelé,

časopis „Řád“ existuje už neuvěřitelných 12 let (prvorepublikový „Řád“ existoval jen 10 let). Poslední číslo vzbudilo ohlas. Byly tu pochvalné reakce, ale také ty nabádající, abychom nebyli tak otevření. Někdo dokonce odebrání odhlásil proto, že prý jsou tu samé negativní zprávy. To rozhodně není pravda, ale nelze si skutečnost lakovat na růžovo. Žijeme v Apokalypse, a to není důvod se smát příliš nahlas. Náklad „Řádu“ vzrostl z 1 100 na 1 200 exemplářů. Byl bych rád (dá-li Pán Bůh), kdyby vzrostl náklad na 2 000 exemplářů, což byl náklad samizdatových Informací o Církvi v době největší slávy v 80. letech. Mé první básně vyšly tiskem v České republice (byly právě v Informacích o Církvi pod pseudonymem O. Bárta).

Nedávno zemřel jeden z hlavních autorů Informací, jezuita P. Karel Dománek, SJ (ve věku 95 let). Je zvláštní, že byl vysvěcen na kněze ve svých 63 letech (na kněžství není nikdy pozdě!). Viděl jsem ho celebrovat mši svatou v pokoji nemocného kardinála F. To máška. Vzal mě tam pan Bláha, držel jsem pět minut ruku trpčícího kardinála (bylo to měsíc před jeho smrtí). Známí říkali,

že jsem tam byl na místě jeho matky. Panu kardinálovi jsem dal kněžské požehnání.

Snažte se šfrit, „Řád“, kde to jde.

Ve dnech 13.–18. 11. jsem byl na kněžských exerciciích. Bylo to nádherné a promeditoval jsem slova sv. Josemarii Escrivy, že kněží se nemají zaplétat do politiky. Vzal jsem si to k srdci a v „Řádu“ už žádná politika nebude. Měl by být důraz na boj proti interrupcím (potažmo proti antikoncepčním pilulkám a nitroděložním tělískům). Každý katolík je povinen něco s tím udělat (kdyby nic jiného, tak alespoň šfrit „Řád“). Generace po nás (bude-li nějaká) se nás bude ptát, co dělali katolíci proti vyvražďování nenarozených v roce 2007. Odpověď nebude slavná. Snažme se, dokud je čas a možnost. Myslím, že jsme příliš zahleděni do minulosti. Řeholní řády a kongregace se snaží napodobovat spiritualitu svých zakladatelů. Tito světci by však všichni dnes něco dělali proti interrupcím. Mlčet by neměli zvláště biskupové (jejich hlas není slyšet poslední dobou v této záležitosti).

Informace o dění v Církvi přijde, myslím, také vhod. Sledujeme množství časopisů z celého světa. A tyto informace jinde než v „Řádu“ nenajdete.

Někteří se ptáte, proč tu je poezie. Je mi jasné, že většina básně nečte. Ale divili byste se, jak je pro některé básníky obtížné se někde prezentovat. Umění patří mezi dary Ducha svatého a Církve si vždy vážila umělců.

Je třeba si uvědomit, že „Řád“ je svobodná a nezávislá tiskovina. Takových tu mnoho v roce 2007 nenajdete.

To, že jsem byl 17.8.2006 vyhozen surově a bez příčiny z farnosti svatého Rocha (po 11 letech služby) mě mrzelo, ale teď už jsem se uklidnil a vidím v tom prst Boží – Božskou Prozřetelnost. Pan generální vikář píše, že mé vyhození bylo v kompetenci faráře na Žižkově, farář Szabo zase říká, že to byl „vyšší zájem“. O Boží Prozřetelnosti krásně napsal americký jezuita P. Walter Ciszek, SJ, který prožil 15 let v sovětských věznicích. Na konci života se dostal zpět do USA a napsal knihu „On mě vede“, kterou jsem v roce 1990 vydal v 700 exemplářích. Napsal: „Jasná a jednoduchá je pravda, že Boží vůle je, co nám skutečně každý den sešle do cesty okolnostmi, místem. Lidmi a problémy. Umění je jenom to vidět.“

Srdečně Vás všechny zdravím a žehnám Vám.

P. Ing. Karel Dachovský

Homilie na Slavnost všech svatých 1. 11. 2006

Ještě v éře komunismu jsem shlédl v kostele v Praze-Lhotce moderní křížovou cestu od Karla Stádníka. Opravdu se mi líbila. Byl jsem jí inspirován k napsání 14dílné básně „Křížová cesta“ ve své prvotině „Cestou z Betléma“. Ale o to nejde. Křížová cesta ve Lhotce vrcholí vizí nebe. Se svatými jsou tu Matka Tereza, papež Jan XXIII. A protestantský bojovník za práva černochů, Martin Luther King. Stádník správně předvídal blahořečení Matky Terezy z Kalkaty a papeže Jana XXIII., jen se mylil ohledně Martina Luthera Kinga. Blahořečen či svatořečen může být jen katolík a aktem svatořečení Církve prohlašuje, že ten dotyčný je jistě v nebi. To neznamená, že Martin Luther King by nemohl být v nebi, já mu to přeji. Jistě v nebi nejsou jenom katolíci. Záleží především na dobrém životě. Může se stát, že i někteří katolíci budou zavrženi. Ale tím se dostávám na pole teologie, kde si nejsem příliš jistý. Studoval jsem sice poctivě ve františkánském tajném učilišti teologie v Liberci (1974–80), ale bylo to ve volném čase po pracovní době v pojišťovně. Z tohoto důvodu nemohu z teologie znát tolik, co bohoslovci vzešli ze semináře. Jsem prostě básník a ne teolog.

Ale pojďme k našemu tématu. Vrcholem svatosti je Matka Boží – Panna Maria (uchráněná od dědičného hříchu). Je v nebi vyvýšena nad všechny anděly. Je vyvolena od věčnosti stát se Matkou Božího Syna, druhé Božské Osoby, Ježíše Krista. Po naší smrti staneme před soudem Ježíše Krista, Matka Boží bude při tom. Bude se za nás přimlouvat, tak jako se přimlouvá za nás žijící na zemi. Četl jsem knihu, kde bylo psáno, jak americký kněz měl přijít do pekla a Matka Boží vyprosila jeho navrácení na zem. O Matce Boží napsalo knihy množství autorů (sv. Alfons „Chvály Marie“, kardinál Newman a mnoho dalších). Také Frank Duff, zakladatel Mariiny legie. Narodil se 7. června 1889 v Dublinu. Od roku 1907 pracoval jako úředník na ministerstvu financí. Od roku 1911 vzrůstá jeho zájem o víru, čte náboženskou literaturu. Roku 1917 objevuje de Montfortovu „Pravou zbožnost“. Pracuje ve spolku sv. Vincence. Jedna z těchto skupinek se schází v Myrském domě naproti karmelitánskému kostelu v Dublinu. Při jedné schůzce 7. prosince 1921 se tu sešli: kněz P. Toher, Frank Duff a třináct žen. Zrodila se Mariina legie. Modlili se společně jednou týdně a apoštolovali: byly to návštěvy nemocných a obracení na víru. Nové hnutí se šířilo prudce po celém Irsku. Potom i v zahraničí. Dnes jsou ve světě 3 milióny aktivních legionářů a 5 miliónů modlících se členů

(tzv. levé křídlo). Věříme, že Frank Duff bude brzy blahorečen, stejně jako další legionáři Alfie Lambe a ctihodná Edel Quinnová.

Na přední místo klade Církev mučedníky. Je to tak správné. Pro Boha a pro Církev je nejvyšší obětí nasadit svůj život. Za pozemského Ježíšova života toužili někteří apoštolové stát vysoko nad lidmi vedle Mesiáše. Jejich tehdejší víra ještě nebyla zralá. Teprve po Nanebevstoupení Páně jejich víra působením Ducha svatého byla umocněna, takže byli schopni podávat nadlidské výkony při apoštolování, snášet utrpení a prolít svou krev pro Krista. Z apoštolů popraven nebyl jen svatý Jan, který však prožil psychické útrapy při vizi pronásledované Církev, což popsal v posledním spisu bible – v Apokalypse.

Někteří kněží a věřící byli popraveni a také zahynuli v kriminálech v padesátých letech. Je mnoho těch, kteří trpěli dlouhá léta pod komunistickým jhem. Nejdéle ze všech byl uvězněn františkán P. Jan Bárta OFM (16 let). Byl mým představeným 6 let a napsal jsem o něm dvě knihy.

Chci upozornit na katolíky usmrčené husity (počet jde do desetitisíců). Vůbec se o tom nemluví. Je to falešné pojetí ekumenismu a pokroucení národních dějin. Když měl být svatořečen Jan Sarkander, mučedník, chtěli někteří protestanté tomu zabránit a psali do Říma. Papež správně na to nedbal a Morava má tak nového svatořečeného.

Všichni světcí trpěli, někdo víc, jiný méně. Sv. Padre Pio nesl stigmata (rány, jaké měl ukřižovaný Ježíš) padesát let. Když se ho ptali, zda to bolí, řekl jim, že to nenosí pro parádu. Je naším učitelem, jak překonávat utrpení a podle možnosti si ho nevšímat. Denně byl mnoho let ve zpovědnici (každý kněz potvrdí, že to není snadná záležitost). Naši kněží by si měli brát příklad a víc zpovídat. Někdy chodil do zahrady, a to vždy s růžencem v ruce, říkal, že je to jeho nejlepší zbraň. Když se ho jednou ptali, kde že to teď právě bojuje, odpověděl: „V Číně.“

Někteří světcí zakusili ve svém životě nadpřirozené jevy a některé navštěvoval Ježíš. Tato zjevení jsou Církví potvrzena jako pravá. Často se Bůh mimořádně projevoval u řeholnic. Imenujme například svatou Terezii z Avily. Většinou to byly prosté řeholnice, někdy se jimi v klášteře pohrdalo. Mimořádnosti zaznamenaly například sv. Kateřina Labouré (jí dal Ježíš příkaz razit zázračné medailky), sv. Bernardetta Soubirous, sv. Faustyna Kowalska, sv. Markéta Alacoque. Někteří světcí nezaznamenali žádné mimořádnosti

(alespoň o tom neví): sv. Karel Boromejský, sv. Maxmilián Kolbe, sv. Terezie z Lisieux, sv. Vincenc z Pauly.

Zvláštní je, že někteří svatí před svým obrácením byli vojáci: sv. Martin; důstojník sv. Ignác z Loyoly, který statečně hájil město Pamplona před Francouzi, zde byl těžce zraněn a při svém léčení z nedostatku jiného četl životopisy svatých, a to zcela obrátilo jeho život; důstojník blahoslavený Charles de Foucauld, který sloužil na Sahaře, poté se rovněž obrátil a dlouho žil jako poustevník na Sahaře. Pozoruhodné je, že křesťanská vojska v boji proti mohamedánským Turkům vedl františkán, svatý Jan Kapistrán. Přitom zakladatel františkánů, sv. František z Assisi kladl důraz na andělskou lásku a míru milovnost. Františkánství však neznamená jen chudobu, radostnost, lásku k lidem (i zvířatům). Je to také trpělivé nesení kříže. Kapistrán poznal, jaké nebezpečí hrozí křesťanské civilizaci a Církvi, a proto nemohl sedět v klášteře se založenýma rukama.

Vlastně i svatý František před svým obrácením byl v mládí rytířem, v boji za sousední Perugii byl zajat a strávil rok ve vězení. Také chtěl odjet na křížovou výpravu, ale Bůh mu ve snu ukázal jiný úkol.

Suverénní Řád maltézských rytířů byl mnohokrát v boji, ale také se zabýval a zabývá špitálnictvím. Málokdo ví, že tento řád má 18 blahoslavených a svatořečených (tři svaté jsou ženy).

Chci upozornit na velmi kvalitní časopis „Vítázstvo srdca“ (dvouměsíčník). Vydává ho řeholní skupina založená arcibiskupem Hnilicou, SJ (adresa časopisu: Rodina Márie, Misijní dom, 985 11 Stará Halič, Slovensko).

Nedávno zde byl otištěn soubor článků o svatých. Musel jsem se zamyslet nad uvedeným článkem: „Příběh Jacquesa Fescha“ (1930–57), mladého Francouze, který zemřel roku 1957 pod gilotinou za vraždu policisty. Je to nepochybně jedno z nejvíc šokujících svědectví 20. století, které popisuje, jak Bůh dosáhl obrácení a duchovního růstu v lidské duši.

Když Jean Marie kardinál Lustiger, emeritní arcibiskup Paříže a vážený přítel papeže Jana Pavla II., podnikl v prosinci 1993 první kroky v procesu blahořečení 27letého vraha, který zabil policistu, vyvolal tím ve Francii všeobecné pohořlení. „Kriminálník odsouzený na smrt má být svatý? Jaká to je provokace! A přece kardinál neváhal postavit se proti všem kritickým hlasům. Před Bohem nikdo není definitivně ztracený, ani tehdy, když ho

společnost odsoudila. Doufám, že Jacques Fesch bude jednou uctíván jako svatý. To by dodalo odvahu všem těm, kteří sebou opovrhují a myslí si, že jsou nenapravitelní a beznadějně ztraceni.“

Když jsem to přečetl, byl jsem trochu zmaten. Ale uvědomil jsem si, že v Lukášově evangeliu je, jak jeden ze dvou lotrů, ukřižovaných po pravici a levici Ježíšově, se Ježíše zastal a prosil: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“. Ježíš odpověděl: „Skutečně, říkám ti: ‘Dnes budeš se mnou v ráji.’“

Jsou svatí, kteří mají co říci zvláště lidem 20. a 21. století. Patří k nim sv. Josemaría Escrivá de Balaguer. Narodil se 9.1.1902 ve Španělsku. Roku 1925 byl vysvěcen na kněze. Dne 2.10.1928 založil z Božího vnuknutí v Madridu Opus Dei. Zemřel 26.6.1975 v Římě. Svatořečen byl 6.10.2002 v Římě.

Opus Dei je osobní prelatura katolické Církve. Má asi 90 000 členů v devadesáti zemích. Být povolán do Opus Dei znamená kráčet po specifické cestě: milovat Boha nade všechny věci a druhé lidi pro lásku k Němu. Členové Opus Dei se snaží proměnit každodenní práci, rodinný život, společenské vztahy, zkrátka celý svůj život ve službě Bohu, Církvi a druhým a zároveň šířit radostné poselství, že Bůh nás všechny volá k tomu, abychom byli svatí.

Zakladatel měl velkou úctu k Panně Marii. Napsal, že: „Začátkem cest, která má za cíl zbláznit se do Ježíše, je uvědomělá láska k Nejsvětější Panně Marii.“

Zakladatel zdůrazňoval nutnost dobré spolupráce, což posvěcuje člověka a proměňuje svět. Sv. Josemaría napsal řadu duchovních spisů – je to srozumitelné pro všechny a pozoruhodné svou hloubkou. Jsem přesvědčen, že bude uznán za Učitele Církve.

Do okruhu Opus Dei patřila Alexia (její matka a sestra jsou členkami Opus Dei). Narodila se 7. března 1971. Ve svých 14ti letech dostala rakovinu krku a nesmírně trpěla rok do své smrti 5.12.1985. Snášela to trpělivě a své bolesti obětovala za Církev, za papeže a Opus Dei. Alexia ovlivnila mnoho duší a jsou hlášena vyslyšení různých potřeb na její přímluvu. Lidé si zejména uvědomili úctu k andělu strážci a význam časté zpovědi. Předpokládá se, že bude blahořečena.

Jan Pavel II. byl papežem, který blahořečil a svatořečil nejvíce lidí. Máme tak nové příklady k následování a přímluvce v nebi za naše potřeby. Vedou se i

mnohé procesy nutné k blahořečení a svatořečení. I český národ bude snad mít nové blahoslavené. Mezi kandidáty je i zemřelá generální představená Školských sester svatého Františka, sestra Eliška Prettschnerová. Mluvil jsem s ní dvakrát a korespondoval s ní z mého exilu v Londýně.

Jde o to, abychom se snažili žít dobře. Svatí nám ukazují cestu. Jdeme po ní ke Kristu. Je to cesta někdy těžká. Ale mějme na paměti, že Tomáš Kempenský v „Následování Krista“ říká, že zlatá je cesta kříže.

Kdysi jsem četl krásnou knihu Leona Bloye „Chudá žena“. Román končí slovy: „Škoda, že nejsme svatí!“

P. Karel Dachovský

Božská idea Marie

Takto od celé věčnosti byla Marie na vznešeném místě, jediná mezi tvory a úplně mimo srovnání dokonce s nejušlechtlejšími mezi nimi, jiná v přípravě, kterou dostala, a proto mimořádně vyvolená ze všech ostatních v prvním proctví Vykoupení, adresovaném satanovi: „Vlo žím nepřítelství mezi tebe a ženu, tvé semeno a její semeno. Rozdrtí tvou hlavu.“ (Gen 3,15) Zde je budoucí Vykoupení shmuté samotným Bohem. Rozhodně Maria je ve svém vlastním stavu, dokonce před svým narozením i kdykoliv potom, nepřítelem satana, níže než Spasitel, ale hned u Něj a jakoby v Něm (Gen 2,18) a v vzdálená od všech ostatních. Žádný prorok – dokonce ani ne Křtitelem – nejde takto s Ním, žádný král, žádný vůdce, žádný apoštol ani evangelista – včetně samotných Petra a Pavla, ani největší mezi papeži a pastýři a učitelé, ani žádný světec, ani David, ani Šalamoun, ani Mojžíš, ani Abrahám. Ani jeden z nich! Sama ze všech bytostí, které kdy budou, je božsky určena jako Spolupracovnice spásy.

Frank Duff

Nové knihy

Četl jsem obdivuhodnou knihu „Zapalují?“. Knížka přináší myšlenky P. MUDr. Vladislava Kubíčka z jeho duchovních cvičení, jak si je zapsala a nyní vybrala Marie Svatošová. Tématem autorových úvah jsou tři okruhy, které se objevují i v jeho dalších knihách: svoboda, plnění Boží vůle, manželství a vztahy obecně. Zde uvádím jednu úvahu z této knihy:

Povinnost překonávat strach

Pozor na otroctví strachu! Strach buď překonám, nebo mu vyhovím, ale pak se nutně stávám jeho otrokem. Jsou strachy různé – k nejhorším lidským strachům nepochybně patří strach ze smrti. Jedině křesťan může být skutečným pánem nad strachem ze smrti. Jestliže se křesťan bojí přechodu do Božího království, je to schizofrenie. Určitě neprožívá své křesťanství plně. Nějaké doutnání, pouhá setrvačnost nebo jen tradice, to jistě není představa Boží. Strach usvědčuje křesťana z nedůslednosti. Pocit strachu někdy odstranit nemohu, ale otrokem tohoto pocitu být nemusím. Silou víry se na to mohu připravit. Jak? Třeba před spaním každodenní modlitbou Simeonova chvalozpěvu. To je ideální příprava na odvolání do nebe. Snadno si tak zvykneme překonávat strach. Nebát se smrti je krásná výsada nás křesťanů. Víme, kam odcházíme. Nestací to ale jen říkat, je třeba to i prožívat.

Portugalsko

Socialistická vláda uspořádá v lednu 2007 referendum, zda legalizovat interrupce. Vláda navrhuje zabíjet nenarozené během deseti týdnů těhotenství. Nyní jsou interrupce zakázané, vyjma případů znásilnění, incestu, abnormality plodu nebo vážného nebezpečí ohrožení života matky. Po 12. týdnech těhotenství už není dovoleno zabít plod. Mluví Socialistické strany soudí, že zákaz interrupcí je „sociálně nespravedlivý“. Proto budou bojovat za právo na interrupci, což činí „moderní evropské země“.

V opozici stojící křesťanští demokraté chtějí zachovat dosavadní stav. Portugalsko už mělo podobné referendum (v roce 1998 50,07 % hlasů udrželo dosavadní stav). Vláda chtěla referendum ještě v roce 2005, to ale zablokoval portugalský konstituční soud.

Global Family Life News, říjen 2006

Uganda

„Populační omezovači“ troubí na poplach. Uganda by měla mít v roce 2050 130 miliónů obyvatel a byla by dvanáctou nejlidnatější zemí na světě. (Přeskočila by Rusko nebo Japonsko). Dnes tu žije 27,7 miliónů obyvatel – počet by se měl zdvojnásobit v roce 2025. Také ostatní africké země vzrostou

(Nigérie, Kongo, Etiopie). Dnes Afričané tvoří sedminu světové populace, v roce 2050 by to byla čtvrtina.

Nyní je v Ugandě porodnost 7 dětí na ženu, což se posledních 30 let nezměnilo. Obyvatelstvo je tedy mladé. Interrupčníci se chytají za hlavu: „Zajistí se tolik zaměstnání, domovů, zdravotnictví, škol?“

Je třeba zdůraznit, že půda v Ugandě je úrodná, takže brzy budou potraviny vyvážet. Prezident Museveni vidí lid jinak – jako zdroj. Říká: „Nezneklidňuji se populační explozí. Je to velký zdroj.“

Global Family Life News, říjen 2006

Maďarsko

Církevní představitelé odsoudili bití policíí předního jezuita Verlesaljaie během rozhánění protivládní demonstrace v Budapešti při příležitosti 50. výročí povstání proti sovětské nadvládě.

The Tablet 4.11.2006

Pákistán

58letý muž – katolík byl propuštěn z vězení, kde strávil na samotce 8,5 roku. R. Masih byl v roce 1998 obviněn z poškození neonu s verši Koránu. Stalo se to při demonstraci po pohřbu biskupa Johna Josepha, který spáchal sebevraždu na protest proti zákonům o blasfémii vůči islámu. R. Masih tvrdil, že je nevinen. Po propuštění se musí skrývat, protože mu muslimové vyhrožují smrtí. V minulých letech bylo obviněno 23 lidí z blasfémie, čtvrtina byla zabita.

The Tablet 18.11.2006

Irsko

Biskup z diecéze Killala, John Fleming sdělil, že v diecézi nebyl už pět let žádný novokněž, také nemají nikoho v semináři. V diecézi stále víc kněží vstupuje do důchodového věku, chybí také peníze na dostatečné důchody kněžím. Faráři mají mzdu nejnižší v Irsku – 13 200 Euro.

The Tablet 18.11.2006

Francie

Vatikán ustanovil nový institut, který bude zaštiťovat kněze a seminaristy odcházející ze schizmatické Společnosti sv. Pia (SSPX). Nová skupina – Komunita dobrého Pastýře bude zakotvena v Bordeaux. Členové budou moci sloužit výlučně mše svaté podle Tridentského ritu. Vatikánský dokument podepsal kardinál Hoyos. Institut bude společenstvím apoštolského života pod dohledem Kongregace pro klérus a Kongregace pro řeholníky. Prvním představeným je Otec Philippe Laguérie. Komunita má pět kněží a několik seminaristů (někteří jsou před svěcením a bude je světit kardinál Hoyos). Všichni opustili SSPX. Zdá se, že Vatikán předpokládá, že usmíření s SSPX nelze brzy očekávat. Rozhovory Vatikánu s SSPX se zintenzivněly od roku 2000.

Otec Laguérie vyjádřil pocity tradicionalistů, když napsal do Vatikánu v březnu 2006, že Vatikán by měl napravit „skandály let 1960–2000 a měla by být svoboda liturgie a svoboda tázat se učením Vatikána II.“ Zdůraznil, že Benedikt XVI. v řeči v římské kurii v prosinci 2005 připustil „škody způsobené lidovými interpretacemi Vatikána II.“

Kněží tvořící Institut dobrého Pastýře měli všichni konflikt s SSPX, kam dřív patřili. Otec P. Anlangnier byl představeným SSPX ve Francii do roku 2003, kdy byl vyloučen pro hájení dohody mezi Vatikánem a další tradicionalistickou skupinou – brazilskou Společností sv. Jana Vianneye. Otec Laguérie byl vyloučen ze SSPX roku 2004, kdy kritizoval formaci v seminářích SSPX.

Kardinál Hoyos řekl, že schválení nové skupiny neohrozí vyjednávání s SSPX. Také dodal, že: „Ritus sv. Pia X. nebyl nikdy vyloučen ze života Církve.“

The World Catholic Report, listopad 2006

Švýcarsko

Biskup Kurt Koch z Basileje řekl, že Evropané by se tolik neměli bát síly islámu, ale spíš slabosti křesťanské kultury. Biskup tak reagoval na diskusi ohledně stavby vysokých minaretů na mešitách v Evropě. Nejde o minarety, spíše o svobodu křesťanů v mnoha islámských zemích, která je jim upírána.

V Evropě se zintenzivňují zájmy ohledně růstu islámu, protože Evropa ztrácí kulturní identitu. Problém není síla islámu, ale slabost křesťanství.

The World Catholic Report, listopad 2006

Austrálie

Kardinál G. Pell řekl, že mladí katolíci v Austrálii jsou těžce zmateni ohledně víry. Mnoho jich je vedeno tlaky současné propagandy. Australská kultura nyní je v poklesu náboženské víry, která je charakterizována jako sklouzávání, katolíci však sklouzávají rychleji. Podle průzkumu 75% mladých katolíků si myslí, že si mohou vybírat, co věřit, zatímco jen 10% přijímá, že je jen jedno náboženství pravé. Podle výzkumu mladí katolíci zašli dál za toleranci a ekumenismus směrem k zmatku. Mladí katolíci si vybírají to, co se nejlépe hodí jejich fantaziím.

The World Catholic Report, listopad 2006

Malawi

Biskupové z Malawi byli přijati ad limina papežem. Pochválil růst Církve v Malawi a vybídl je k znásobení úsilí při kázání o manželské věrnosti jako jedinému prostředku zastavujícímu šíření AIDS. Zároveň řekl že, kněží by neměli hromadit majetek, zatímco rostoucí národ někdy nemá na základní potřeby.

The World Catholic Report, listopad 2006

Izrael

Čtyři nejvýznamnější křesťanskí vůdci v Jeruzalémě vydali prohlášení, kde odsuzují křesťanský sionismus. Katolický patriarcha M. Sabbah z Jeruzaléma, syrský pravoslavný patriarcha Moura, episkopální biskup Abu-el-Assal, luteránský biskup Younan silnými slovy odsuzují světový názor, kdy evangelium se směšuje s ideologií vládnutí, kolonialismu a militarismu. To škodí míru mezi Palestinci a Izraelem. Křesťanský sionismus nepatřičně zdůrazňuje zvláštní interpretaci knihy Zjevení a zdůrazňuje apokalyptické události vedoucí ke konci světa spíše než živoucí lásku Krista a spravedlnosti

nyňí. Čtyřĩ představitelé prohlašujĩ: „Kategoricky odmítáme učení křesťanského sionismu jako falešné učení ničcí biblické poselství lásky, spravedlnosti a usmření. Křesťanští sionisté podnřtili izraelskou vládu, aby prováděla nespravedlivou politiku podkopávající bezpečnost všech lidí na Středním Východě a ve zbytku světa. Potvrzujeme, že Izraelci a Palestinci jsou schopni žít pospolu v míru, spravedlnosti a bezpečĩ. Vyzýváme všechny lidi, aby odmřli úzké vidění světa křesťanského sionismu a jiných ideologiř, které privilegujĩ jeden lid na úkor jiných.“

The World Catholic Report, listopad 2006

* * *

Izrael podobně jako Kristu nevěrné národy zlegalizoval interrupce, pak roku 1988 jako první stát na světě zlegalizoval registrované partnerství homosexuálů, roku 2006 zlegalizoval adopci dětí homosexuály. Jak dlouho bude ještě Bůh chránit jemu nevěrný lid?

V Jeruzalémě byl naplánován pochod homosexuálů na 6.–12.8.2006. Měla to být druhá akce svého druhu (první se konala v Římě v Milostivém roce 2000). Město Jeruzalém akci nechtělo a bylo za to odsouzeno soudem k pokutě homosexuální organizaci 350 000 šekelů (1,75 miliónů Kč). Akce homosexuálů se měla jmenovat World Pride Parade (Světová přehlídka pýchy). Židovský poslanec označil akci za „přehlídku vepřů na chrámové hoře“. Nakonec o sodomopochodu rozhodla válka mezi Izraelem a Libanem. Sodomité dostali strach a přesunuli akci na 10.11.2006. Tentokrát se ortodoxní Židé probudili a protestovali v ulicích. Bylo připraveno 3 500 autobusů pro ortodoxní Židy a proti běsnění sodomitů chtělo protestovat 100 000 ortodoxních Židů. Policie řekla, že nemá dost lidí na ochranu pochodu sodomitů, takže ti se pochodu vzdali a oslavovali na stadionu Hebrejské university v počtu 1 000 lidí. Proti přehlídce protestoval i Vatikán.

Podle materiálů Mgr. P. Libora Halíka, Ph.D.

Argentina

Generální prokurátor přiznal, že ministryně zdravotnictví G. G. Garcia zfalšovala údaje o tajných interrupcích v zemi. (Tvrdila, že to je 500 000 každý

rok.) Generální prokurátor řekl, že lhala, ale že to není zločin. Ministryně zmátla veřejnost ve snaze, aby se uvolnil zákaz interrupcí v zemi.

The World Catholic Report, říjen 2006

Austrálie

Paní Ernesta Seulli uvedla do země pravověrnou americkou televizi matky Angeliky EWTN: Stálo to hodně obětí a finančních ztrát. Podporuje ji také kardinál Pell. Programy EWTN jsou přenášeny přes družici.

AD 2000, listopad 2006

Polsko

Provinciál jezuitů přeložil za trest dva jezuity (Pater K. Madel, SJ a jáhen A. Miszk, SJ), kteří na Internetu zveřejnili jména jezuitů, kteří údajně donášeli tajné bezpečnosti.

The Tablet, 21.10.2006

Irák

Pravoslavný patriarcha Delly z Bagdádu vyzval světové společenství, aby se zajímalo o osud křesťanů na Středním Východě. Řekl, že za posledních 20 let se v Iráku zmenšil počet křesťanů o 50%. Přes stálé násilí je potřeba, aby křesťané neodcházeli, ale drželi plamen křesťanské přítomnosti v zemi Abraháma.

The Tablet, 21.10.2006

Paraguay

V Paraguayi 200 mil od hranic s Brazílií prý USA vybudovaly vojenské letiště schopné ubytovat 16 000 vojáků. Je tu největší rezervoár pitné vody na světě. Odborníci tvrdí, že za 20 let bude kritický nedostatek pitné vody. Jenom 3 % vody na Zemi je pitné, z toho dvě třetiny jsou zmrzlé v ledovcích. Guarani Aquifer má

37 000 kubických kilometrů pitné vody, a to by stačilo pro celý svět na 200 let. Argentinský režisér M. Martínez tvrdí, že proto tu USA vybudovaly leteckou základnu. Argentinský držitel Nobelovy ceny A. Pérez Esquivel říká, že budoucí válka nebude kvůli ropě, ale kvůli pitné vodě.

The Tablet, 25.11.2006

Německo

Němečtí biskupové se vrátili z Říma z návštěvy ad limina. Řekli, že jedním z diskutovaných problémů je nárůst stížností do Říma německých laiků na biskupy. Jde prý o očerňování, což by mohlo vést ke ztrátě důvěry mezi Vatikánem a německými diecézemi.

The Tablet, 25.11.2006

* * *

Biskup z Fuldy vyhnal ze své diecéze kněžský řád Servi Jesu et Mariae za to, že se odmítl přizpůsobit diecéznímu pastoračnímu plánu.

Řád byl založen v roce 1988 P. Andrease Hönischlem, bývalým jezuitou, který se také podílel na vzniku Katolického hnutí skautů Evropy. Řád je papežského práva, přímo řízen komisí Ecclesia Dei, která je zodpovědná za zapojení tradičních katolíků, sloužících mše svaté misálu z roku 1962. Řád také působí mezi mládeží.

Také v roce 1995 byl řád vypuzen z diecéze Augsburg. Poté je přijal v Rakousku biskup Krenn a nyní tam má mateřský dům v Blindenmarketu.

The Tablet, 2.12.2006

Maďarsko

Pobočka Human Life International uspořádala demonstraci – lidský řetěz 5 000 účastníků před parlamentem v Budapešti 19. června 2006 na protest proti silám, které chtějí zavést nový projekt na sterilizaci na požádání, což by měl být nový zákon. Jak komunistické, tak kapitalistické diktátorství je proti plodnosti a zámjům maďarského národa.

Front Lines, podzim 2006

Kolumbie

Desetkrát se v minulosti prointerrupční kruhy pokusily uvolnit možnost pro interrupce. Desetkrát síly pro život to svou kampaní odvrátily. Tragédie se stala po jedenácté. Ústavní soud vydal zákon o možnosti interrupcí. Stalo se to 10. května 2006

Front Lines, podzim 2006

Turecko

Dne 20.6.1987 turecká vláda založila novou přírodní rezervaci Noemovy archy. To bylo následkem práce vládní komise, která potvrdila desetiletý výzkum tohoto naleziště Američanem Donaldem Wyattem a jeho kolegy. Toto naleziště bylo poprvé odhaleno koncem padesátých let po tom, co letecký průzkumný snímek té oblasti, pořízený z velké výšky, odhalil strukturu podobnou lodi v horách oblasti Araratu. I když bylo naleziště zpočátku mnohými odmítáno, Ron Wyatt a jiní se ujali rozsáhlé výzkumné práce na tom místě, což trvalo skoro desetiletí. Použitím metod, jako je radarový rozklad podpovrchového rozhraní, detekce kovů, jádrové vrtání a podobně – výsledky byly pozoruhodné. Byly tu pozůstatky velké lodi ve výši 1 900 metrů nad mořem. Výsledky Wyattova výzkumu vzbudily vážný zájem tureckých vědců a archeologů. Nakonec to vedlo ke svolání vládní komise a oficiální závěr byl, že naleziště vskutku obsahovalo pozůstatky legendární – Noemovy archy. Byla tu založena přírodní rezervace. Archa byla dlouhá 300 loket (viz 1Moj 6,15) tj. 157 metrů. Ke konstrukci použili budovatelé kovové nýty. Na radarových záznamech se objevily stěny, dutiny, dveře blízko předku a rampy. Blízko přídě byly dvě válcové nádrže 4,2 m vysoké a 7,2 m napříč s kovovými obručemi kolem. Dřevo lodi bylo vrstvené.

Česká republika

Vyvrcholením aktivity roku 2006 Českého velkopřevorství Maltézského řádu se stala 13. října oslava svátku blahoslaveného Gérarda, zakladatele řeholního společenství johanitů. Papež Paschal II. mu potvrdil řád bullou roku 1113 do tehdy již křesťanského Jeruzaléma. Následující představený,

blahoslavený Frá Raymond de Puy rozšířil pak roku 1136 špitální posláni řádu o rytířskou složku k ochraně Svaté země. Slavnou mši svatou v kostele Matky Boží pod řetězem sloužilo osm kněží. Hlavním celebrantem byl převor, jednadevadesátiletý Frá Josef Zlámal O. Melit, který současně doviřil 65 let kněžské služby. Velkopřevorem Frá Karlem Paarem byli během mše přijati a složili příslušné sliby čtyři postulanti: P. Antonín Doležal, probošt Vyšehradské kapituly, mezi čestné konventuální kaplany; dále doc. MUDr. Petr Hach CSc.; poté Bc. Jan Rada mezi magistrální rytíře a PhDr. Uršula Czernínová mezi čestné a devoční dámy.

*Zpravodaj českého velkopřevorství Suverénního řádu Maltézských rytířů,
listopad 2006*

Nikaragua

Dne 26. října 2006 Národní shromáždění jednomyslně zakázalo interrupce konané z „terapeutických“ důvodů. Takto se stává nelegální interrupce za všech okolností. Je potřeba chránit matku i dítě. „Terapeutická interrupce“ je nesmysl. Shromáždění 200 000 lidí uvítalo změnu v hlavním městě Managui. Před rozhodnutím Národního shromáždění bylo sebráno 290 000 podpisů pro zákaz interrupcí.

Očekává se, že interrupčníci dají celou záležitost k soudu. Také OSN a evropské země, finančně podporující Nikaraguu vyhrožují. Nikaragua si ale hlídá svobodu a nezávislost.

Population Research Institute Review, prosinec 2006

Itálie

Imigrace je velkým problémem. Každé léto připlouvá mnoho lodí z Albánie a severní Afriky. Podle oficiálních údajů zde žijí 3 milióny imigrantů – neoficiálně je jich víc. Je to hodně na 58miliónový stárnoucí národ. Za 10 let se očekává 6 miliónů imigrantů. Pravicoví politici a pravicový tisk říkají, že to je mohamedánská invaze. Ale 49,1% příchozích jsou křesťané, 33,2% mohamedáni. Imigranty jsou mladí a mají víc dětí než Italky (2,4 dětí na 1 imigrantku, 1,2 dítěte u Italky). Jestliže bude trend pokračovat, italská společnost bude vypadat úplně jinak, než vypadá teď.

The Tablet, 4.11.2006

* * *

Na začátku Roku Eucharistie (2004–5) slíbila papeži generální představená benediktinek Adorers of the Sacred Heart (Tyburn), že založí klášter uprostřed Říma, kde by sestry neustále adorovaly Nejsvětější svátost v kostele, který by byl otevřen stále (což je i v Římě výjimkou). Jsou teď na Via Cardinal Bofondi, blízko Vatikánu.

Tento řád byl založen roku 1903 Francouzskou M. A. Garnierovou na místě v Tyburnu, kde bylo pro víru popraveno 105 katolíků (také sv. Edmund Champion) v letech 1535–1681. Zde roku 1585 Otec G. Dunne, pověšený kvůli sloužení mší svatých, předpověděl na popravišti: „Přijde den, kdy tu bude stát klášter.“

Řád má nyní kláštery ještě ve Skotku, Irsku, Novém Zélandu, Austrálii, Peru, Ekvádoru, Kolumbii. Řád má dostatek nových povolání.

AD 2000, leden 2007

Vatikán

Izraelský velvyslanec u Svatého stolce požádal Vatikán, aby zablokoval proces blahorečení papeže Pia XII. Klade se mu za vinu, že nebránil holocaustu. Velvyslanec řekl, že by se měl zastavit beatifikační proces do té doby, než budou otevřeny vatikánské tajné archivy s dokumenty z období 2. světové války.

The Tablet, 4.11.2006

* * *

Hospodaření Svatého stolce za minulý rok skončilo přebytkem 9,7 miliónů Euro. Je to druhý rok po sobě, kdy se tak dobře hospodařilo. Také stát Vatikán měl přebytek 29,6 miliónů Euro. Pohřeb Jana Pavla II. a volba nového papeže stály 7 miliónů Euro. Kladný rozpočet vznikl zejména díky zdravým finančním trhům a vzrůstu hodnoty Euro. Vatikánské finanční transakce přinesly 43,3 miliónů Euro. Transakce s nemovitostmi přinesly 22,2 miliónů Euro. Také halář svatého Petra přinesl 46,7 miliónů Euro (vybíralo se po celém světě pro papeže, aby pomohl chudým). Nejvíce příspěvků přišlo z USA, potom z Itálie, Německa, Francie a Španělska. Práce římské kurie stála 36,9 miliónů Euro. Vatikánská média stála 11,7 miliónů Euro.

The World Catholic Report, říjen 2006

* * *

Při své veřejné audienci 23. srpna 2006 papež Benedikt XVI. uvedl několik poznámek o knize Apokalypsy a zdůraznil, že utrpení Krista a Církve jsou kroky ke konečné slávě. Svätý Otec vysvětlil, že vize sv. Jana byla napsána jako poselství křesťanským komunitám v Asii, trpícím pronásledováním koncem 1. století. Svätý Jan jim pomáhal pochopit jejich utrpení a povzbuzoval je, aby zůstali silní ve víře a neztotožnili se s pohanským světem.

Papež sdělil, že Církev si nezasluhuje trpět, právě tak jako Ježíš si nezasloužil svou agonii. Vize sv. Jana, kdy žena rodí syna, je obrazem Panny Marie. Je to také obrazem Církve, která nese Krista do světa s velkým utrpením v každém věku. Závěrečné poselství Apokalypsy posiluje křesťanskou víru v moc Vzkříšení a ukazuje nezkroceného Beránka – bezbranného, zraněného, mrtvého, ale vzpřímeného, žijícího, majícího podíl na božské moci Otce. Toto poselství by mělo pomoci věřícím zůstat v důvěře dokonce v dobách zkoušky. Papež také hovořil o tom, že v Apokalypse se obrazy hrozeb a katastrof střídají s hymny chvály, které představují světlou tvář dějin.

The World Catholic Report, říjen 2006

* * *

Papež měl setkání ad limina s biskupy z Německa (10. listopadu) a s biskupy Švýcarska (7.–9. listopadu). Řekl, že Německo je v obtížné situaci způsobené sekularismem; náboženská nevědomost dvou generací dosáhla alarmujícího stupně. Řekl biskupům, že musejí vážně uvažovat, jak poskytnout zdravou výchovu. Sekularizace vytvořila situaci obtížnou pro víru, ale Církev musí čelit s odvahou. Biskupové musejí být bdělejší nad tím, co se učí při náboženství a v seminářích. Nedostatek tradiční výchovy v rodinách nastoluje nutnost zavedení školícího roku před vstupem do semináře.

Švýcarským biskupům řekl, že víra v Boha se musí objevit v úplně novém způsobu ve všech našich myšlenkách a akcích. Má se ale vracet k tradičním praktikám Církve – rozlišení role kněze a laiků při mši svaté a potřeba vrátit se ke svátosti pokání.

The Tablet, 18.11.2006

* * *

Papež 17.11.2006 svolal nejvyšší vatikánské úředníky, aby s nimi předjednal situaci 150 000 kněží, kteří se oženili. Projednávala se situace poté, kdy 76letý arcibiskup Milingo vysvětil na biskupy bez svolení Vatikánu čtyři ženaté muže. Jsou členy Milingovy organizace „Ženatí kněží nyní! Prelatura“. Milingo se v roce 2001 oženil s Korejkou při obřadu Moonovy sekty. Milingo napsal papeži, že nastal čas svěřit ženaté muže.

The Tablet, 18.11.2006

* * *

O „střetu civilizací“ by se mělo mluvit velmi pečlivě, aby se zabránilo tomu, že se to stane sebevyplňujícím proroctvím, řekl kardinál W. Kasper v rozhovoru pro Der Spiegel při interview zamýšlejícím se nad islámskými protesty proti papeži. Prezident Papežské rad pro křesťanskou jednotu řekl, že Církev hledá respektující dialog s islámem. Ale dialog je obtížný, protože není žádná ústřední autorita v islámu, ani shoda v interpretaci Koránu. Jsou tu některé shody mezi křesťanstvím a islámem, ale také velké rozdíly, což činí dialog obtížným. Kasper řekl, že islám se vyvíjel v opozici k pravověrnému křesťanství od začátku a považuje se za nadřazený křesťanství. Islám neuznává náboženskou svobodu a nepřijal lidská práva západní společnosti. Muslimský terorismus je motivován nenávisť k Západu. V terorismu islám slouží jako maska a zástěrka k zoufalství nihilismu. Řekl: „Ti, kdo nejsou připraveni ukazovat toleranci, nemohou očekávat nebo dokonce vyžadovat toleranci pro sebe.“

The World Catholic Report, listopad 2006

* * *

Papež při mši svaté pro členy Mezinárodní teologické komise varoval teology, ať neslouží diktátorství obecného názoru. Komise se sešla, aby diskutovala o otázce osudu dětí, které zemřou nepokřtěné. Myslelo se, že skupina doporučí, aby byl odmítnut koncept limbu.

Papež silně varoval proti pokušení pro teology, aby mluvili pro získání potlesku a mluvili to, co chtějí lidé slyšet. Tento postoj je druhem prostituce. Správný přístup je tvrdá disciplinovanost v poslušnosti pravdě. Každý teolog

by měl jít cestou očišťování a měl by se snažit stát se jenom nástrojem, kterým Bůh chce mluvit.

Catholic World News

* * *

Kardinál Arinze, prefekt Kongregace pro Bohopoctu, v půlce října 2006 napsal dopis všem prezidentům biskupských konferencí, že v mešním textu mnoha národů se mají změnit konsekrční slova při mši svaté na: „Toto je kalich mé krve, která se prolévá za vás a za mnohé.“ Biskupské konference by měly přistoupit ke změnám v příštím roce nebo příštích dvou letech.

The Tablet, 25.11.2006

USA

Úžasnou prací odvádí organizace Pomocníci Božích drahocenných dětí, založená v roce 1989 monsignorem Philipem Reilym. Ten mobilizoval desítky tisíc pomocníků na celém světě, „aby šli na Kalvárii, zvláště k interrupčníkům klinikám a pracovali k záchraně dětí a modlili se za obrácení všech, kdo se angažují ve smrtícím byznysu“. „Pomocníci“ jsou jedinou organizací, která přivedla tucty biskupů a kardinálů k modlitbám u interrupčních klinik.

Front Lines, podzim 2006

Velká Británie

Církev v Británii očividně ztrácí. V Anglii a Walesu počet chodících v neděli na mši svatou klesl z 1,3 miliónu (1991) na 960 000. Počet diecézních kněží klesl z 4 755 (1981) na 3 765. Počet kněží – řeholníků klesl z 2 226 na 1 363. Počet manželství uzavřených v kostele z 29 337 (1981) na 11 013 (2003).

Povolání do mnišských řádů: 107 (1982) a 20 (2000); u řeholnic 100 (1982) a 13 (2005). Řeholnic je 1 150. Odborníci jsou pesimističtí ohledně blízké budoucnosti.

Zenit News Service

* * *

Dne 18.11.2006 se sešlo k modlitbám a diskusi 75 anglikánských a katolických biskupů v Leedsu. Zvlášť dva biskupové jsou si blízcí: anglikánský G. James (Norwich) a katolický M. Evans (Východní Anglie). Zúčastnili se práce v oblasti liturgie a úcty k Marii. Údajně společně vyučují víru.

The Tablet, 25.11.2006

* * *

Anglikánský arcibiskup Dr. J. Sentamu řekl, že aerolinky British Airways se zachovaly nesmyslně, když zakázaly letušce N. Eweidové nosit malý křížek na uniformě. Přitom je dovoleno zaměstnancům Sikhům nosit turban a muslimkám šátky. Eweidová se odvolala k soudu, ale neuspěla.

The Tablet, 25.11.2006

Kanada

Dne 8.9.2006 byli biskupové z provincie Ontario u papeže ad limina. Papež toho probral hodně a také se zmínil o bláhovosti homosexuálních „manželství“ a o zlu interrupcí. Kanadský tisk spustil povyk, že to jsou útoky vůči Kanadě a je prý to agresivní náboženský fundamentalismus. Zdá se však, že návštěva posílila kanadské biskupy, kteří často propadali chybné teologii a nedbali na zlořády.

The World Catholic Report, prosinec 2006

USA

Katolický básník Dana Givya byl jmenován prezidentem Bushem dvakrát za sebou předsedou Národní nadace pro umění. Nadace byla založena v roce 1965 Kongresem USA na podporu umění.

Givya říká, že umění je zásadního významu pro Církev. Jsou pro to dva důvody: První je tradice Církeve jako patronky umění. Církev přitáhla nejlepší umělce k oslavě Boha. V 19. století však nastal odklon části umělců od Boha. Druhým důvodem je, že umění je jednou z cest, ve které mluvíme k plnosti lidství.

V USA od roku 1950 nastal odklon básníků od Boha. To se však nyní mění. Lidé začali číst poezii.

Národní nadace pro umění platí výchovné umělecké programy pro všechny školy. Také udělila umělcům tisíce grantů. Umění má nezastupitelnou úlohu při výchově.

The World Catholic Report, prosinec 2006

Velká Británie

Ve skotských médiích se stupňují útoky na katolické školy (je jich 400 a učí se v nich 21% skotských dětí). Bývalý prezident Skotského parlamentu Lord Steel řekl, že školy by neměly být náboženské, protože ty vedou k sektářství. Lord Steel je nechvalně znám svou rolí při uzákonění interrupcí v roce 1969.

The Tablet, 6.1.2007

Německo

V rozhlasovém rozhovoru se neshodli vůdci katolíků (kardinál Lehmann) a luteránů (biskup Huber).

Huber řekl, že současné zlepšení vztahů mezi katolíky a pravoslavnými způsobilo podráždění mezi protestanty a je rizikem pro ekuumenismus, protože může vést ke stavu před osvícenstvím. Huber vidí osvícenství jako pozitivum. Lehmann to odmítl a řekl, že osvícenství mělo své problémy a vedlejší účinky, se kterými se stále potýkáme, zmenšilo roli náboženství a jeho místo ve společnosti.

The Tablet, 6.1.2007

Za „mnohé“ nebo za „všechny“?

„... Vezměte a pijte z toho všichni, toto je kalich mé Krve, která se prolévá za vás a za všechny na odpuštění hříchů...“ Tuto formulaci slyší každý katolík při mši svaté podle *Novus Ordo Missae* Pavla VI. z roku 1969. To se teď změní. Římská kongregace pro bohoslužbu, vedená kardinálem Arinzem, nařídila, aby do dvou let byla z národních překladů mešních textů odstraněna

formule „za všechny“ a nahrazena správným termínem „za mnohé“. Tak to odpovídá latinskému textu NOM Pavla VI., kde je použit termín „pro multis“, což představuje jednoznačně „za mnohé“, není tam „pro omnibus“, což by znamenalo „za všechny“.

Jak je tedy možné, že ve většině národních jazyků se ujal v katolické liturgii termín „za všechny“ místo „za mnohé“? Němčina má „für alle“, angličtina „for all“, itaština „per tutti“, španělština „per todos“ – to všechno je v překladu „za všechny“. Jen Poláci mají „za wielu“, což značí „za mnohé“, rovněž tak Francouzi používají při konsekraci termín „per la multitude“, čili „za množství, za mnohé“. Odkud tato odlišnost v jednotlivých národních jazycích v liturgii? „Všichni“ a „mnozí“ nejsou jedno a totéž a neexistuje žádný jazyk na světě, který by toto nerozlišoval.

Podívejme se trochu do historie. Nový zákon, který obsahuje konsekrační slova Kristova, byl napsán v řečtině. Jak to tam stojí? „Za mnohé“ nebo „za všechny“? Konsekrační slova uvádí ve své zprávě o poslední večeři Páně sv. Marek i sv. Matouš. Marek (14,24) má formulaci „peri polon“, což je jednoznačně „za mnohé“. Kdyby bylo „za všechny“, muselo by tam být napsáno „peri panta“ nebo „peri pantes“. Matouš (26,28) uvádí výraz „hyper polon“, a právě toto se stalo klíčovým argumentem v ústech obránců formulace „za všechny“. „Hyper polon“ je nesnadno přeložitelný termín, znamená doslova „nad mnohé“ nebo „za více než mnohé“, což s použitím značné dávky tlumočnické volnosti překládají někteří výrazem „za všechny“. Už Rudolf Col, autor překladu Nového zákona z roku 1947, uvádí v poznámce k tomuto místu u sv. Matouše, že to znamená „za všechny, kterých je mnoho“. „Hyper polon“ je patrně hebraismus (lépe: arameismus). Ježíš Kristus pronášel konsekrační slova aramejsky, a jak to v tomto jazyce přesně řekl, nevíme. Musíme se spokojit s řeckým originálem Nového zákona. Tam ale zjišťujeme, že argument ve prospěch překladu „za všechny“ je velice chabý. „Peri polon“ u Marka znamená jasně „za mnohé“ a těžko srozumitelné „hyper polon“ u Matouše také nelze přeložit jednoznačně „za všechny“, to by tam muselo být napsáno „peri pantes“, což by byl teprve přesvědčivý doklad. Ten ale v plném rozsahu postrádáme. Ve prospěch překladu „za mnohé“ mluví také všechny starobylé liturgické jazyky. Všechny bez výjimky, ať už syrský, koptický, arménský, staroslovanský – u řečtiny a latiny je to samozřejmě – užívají konsekrační formuli „za mnohé“. Ani jeden nemá „za všechny“.

Kde se tedy vzal termín „za všechny“? Důvod pro něj nebyl ani historický, ani lingvistický, nýbrž teologicko-pastorační. Když se zaváděly národní překlady NOM, poukazovali hlavně američtí a němečtí teologové na to, že výraz „za všechny“ prý lépe zdůrazní Boží milosrdenství, užitek Kristovy výkupné oběti, který je určen pro všechny lidi. Ježíš Kristus skutečně zemřel na kříži za všechny, což je článek víry, proto i svoji krev prolil „za všechny“. Mše proto kvůli formulaci „za všechny“ neztrácí svoji platnost, jak mylně učí různí sedisvakantisté, odmítající mj. i legitimitu papežů po II. vatikánském koncilu.

To ovšem neznamená, že výraz „za všechny“ je nevinný a představuje nepodstatný detail. Dogmaticky je, či může být zavádějící. Katolík ví (nebo měl by vědět), že Ježíš Kristus zemřel opravdu za všechny, ale ne všichni využijí ovoce Jeho výkupné oběti a někteří půjdou do pekla. Že peklo není prázdné, jak je ve své euforii viděli páni teologové Herbert Haag, Hans Küng aj., o tom svědčí sám Božský Spasitel, jenž mnohokrát mluvil o zatracencích ve věčném ohni; nejvýstižnější jsou Jeho slova o posledním soudu, kdy věčný Soudce postaví jedny po pravici, druhé po levici. Ti druzí půjdou „do věčného trápení“. Krev Kristova se tedy v čistě materiálním slova smyslu neprolila viditelně na Kalvárii a neprolévá nadále neviditelně při mši svaté „za všechny lidi“, ale jen za některé, tj. za ty, kteří přijmou ovoce Jeho vykupitelského díla. Těch bude mnoho, jak víme z Apokalypsy, kdy vizionář sv. apoštol Jan viděl „obrovský zástup, který by nikdo nespočítal“. Tomu krásně odpovídá výraz „za mnohé“, neboť jich skutečně bude mnoho, ale nebudou to „všichni“, nebudou to ti, kteří se octnou v pekle.

Pán Ježíš jako Bohočlověk samozřejmě dbal na přesnost svých formulací, proto nemohl říci „za všechny“. Pokud by prohlásil „toto je má krev, kterou se chystám prolít...“, tak by jistě dodal „za všechny“, neboť Jeho úmyslem skutečně bylo a je zachránit všechny lidi, a proto za ně za všechny proléval na kříži svou Krev. Takový byl Jeho úmysl. Sám ale ve své božské vševědoucnosti věděl, že ne všichni tuto Jeho nabídku přijmou. On sám svou krev z lásky prolévá (ve svém úmyslu a přání) za všechny, avšak ona, tato Krev, se materiálně prolévá jen „za mnohé“, protože ne všichni si užitek Kristovy výkupné oběti přivlastní. Proto, když Pán Ježíš mluvil při poslední večeři ne o svém úmyslu, ale o konkrétní realitě, o tom, za koho ve skutečnosti

se Jeho krev prolévá, musel použít formulace „za mnohé“, nikoli „za všechny“.

Výraz „za všechny“ při konsekračních slovech může ve svých důsledcích vést k podcenění faktu věčného zatracení. Člověk, když slyší, že Kristova Krev se prolévá „za všechny“, může lehce propadnout lehkomyšlné povrchnosti v duchovním životě a říci si: Kristus mne přece nemůže zahrnout, když se Jeho krev prolévá za všechny, čili i za mne, proč bych tedy svůj život měnil a snažil se být lepším? Uslyší-li však „za mnohé“, pak nemá jistotu, jestli k těmto „mnohým“ patří nebo bude patřit i on. V tom případě je mu jasné, že musí pro to, aby se toto „za mnohé“ vztahovalo i na něj, něco udělat. Termín „za všechny“ odpovídá současnému všenáboženskému synkretismu a pluralismu typu „víra jako víra, církve jako církve, nezáleží, v co věříš, nebo nevěříš, Kristus, Jehož Krev byla prolita za všechny, stejně všechny spasí bez ohledu na to, jestli jsou buddhisty, mohamedány nebo ateisty“. To může implikovat i další špatnost, a to zbytečnost misí. Jestliže Kristova Krev byla prolita za všechny, tak proč potom chtít po animistech, okultistech nebo marxistech, aby v Něj uvěřili?

Proto nelze než děkovat Sv. Otcí Benediktovi XVI., že konečně „řal do živého“ a vrátil konsekračním slovům jejich věroučnou přesnost, která nezavádí na scestí a nezatemňuje pravý smysl a cíl Kristovy kalvárské oběti.

PhDr. Radomír Malý

Umírňující vliv Církve v dějinách

Proč Katolická církev, když měla ve středověku tak obrovský vliv, nebyla schopna zabránit válkám, krvavým masakrům, sociálním nespravedlnostem, křivdám, zločinům apod.? Taková otázka je už tradičně pořád „na talíři“. Argumentují tím všichni odpůrci katolicismu, počínaje osvícenskými liberály a konče současnými konzumistickými agnostiky. Na to existuje jedna jediná možná odpověď: Církev nikdy neslibovala, že tomu zabrání, a neříkala, že je toho schopna. Ani její Božský zakladatel Ježíš Kristus nic takového nesliboval, naopak zdůrazňoval, že „na tomto světě budete mít soužení...“ Slibovat ráj na zemi je utopie. Realizace utopických vizí vedla pokaždé k nastolení vlády zločinu, jako dokazují nejnověji naše zkušenosti s nacismem a komunismem.

Církev byla vždycky poctivá a utopii nikdy nehlásala. Nemohla ani, protože byla povinná tradovat (předávat dále) to, co převzala od Pána: dokonalá spravedlnost bude až v nebi, jedině tam je pravý ráj, zde na zemi nikoliv, protože lidé byli, jsou a budou hříšníci.

Co však Církev mohla a vždycky dělala, bylo to, že se snažila alespoň zmírnit existující zlo, když už se nedalo odstranit. Ihned po roce 313, kdy jí císař Konstantin udělil svobodu, prosazovala zákonodárství, které by bylo v souladu s křesťanskou morálkou nebo se k ní alespoň blížilo. Tak došlo k zákazu zabíjet otroky, když už nebyli schopni práce, k zákazu potratů a také vražd čerstvě narozených dětí, které otec odmítl přijmout, což pohanský zákoník umožňoval. Mučení při výsleších a soudech se omezilo na minimum, monogamní manželství a rodina se staly základní buňkou společnosti a muž nemohl svévolně kvůli jiné ženě vyhodit manželku na dlažbu. Péče o trpící a nemocné byla nařízena zákonem a stala se v rámci křesťanské charity masovou. V raném středověku Církev zaváděla a legislativně prosazovala právo azylu v chrámech, čímž bránila krevní mstě, převzaté z pohanství, trvala na respektování nedělního a svátečního klidu, což mělo obrovský sociální dopad, protože jinak by mnozí šlechtici seděli poddané z kůže, zakazovala popravy domnělých čarodějnic, což byla praxe pohanských Germánů atd. Tato opatření samozřejmě nevykořenila v plném rozsahu konkrétní zlo, nicméně pomocí legislativy je jasně pojmenovala a díky sankcím, jež zákonodárství s sebou neslo, je podstatně zmírnila.

Když se Církví nepodařilo nějaké křiklavé morální zlo vymýtit, pokusila se alespoň o zmírnění jeho dopadu. Tak např. zůstala zcela bez výsledku její středověká výzva k zastavení bojů od adventu až do Velikonoc, známá jako „treuga Dei“ (tj. mír Boží). Světská knížata bojovala dál, aniž dbala na napomenutí Církvě. Proto Církev vybízela alespoň k minimalizaci válečných útrap pro civilisty a dosáhla zákazu zabíjet na dobytém území bezbranné obyvatelstvo, zvláště pak v situaci, kdy se obležené město vzdá. Leccos musela Církev trpět a teprve postupnými, pedagogickými kroky, výchovou, jež trvala několik generací, dosáhnout změny. Typickým příkladem jsou ordály, čili Boží soudy, spočívající v tom, že obviněný musel dokázat svou nevinu setrváním na žhavém železe nebo v mrznoucí vodě. U nás se podařilo až teprve za vlády Karla IV. díky pražskému arcibiskupovi Arnoštu z Pardubic definitivně vymýtit tento pověrečný zlořád. Totéž se týká i tortury, čili mučení

při výsleších. I když papež Mikuláš I. v 9. stol. prohlásil torturu za nepřijatelnou, v praxi se užívala dál, proto se Církev pokusila alespoň vnést do toho jistý řád, který by mučení snížil na nejnižší přípustnou míru. Proto také inkviční soudy byly podstatně mírnější než světské tribunály a sahaly k mučení jen ve výjimečných, procesním řádem stanovených případech.

Klasickým důkazem snahy Církve mírnit zlo za všech okolností, když není možnost je odstranit, je právě zavedení inkvizice. Evropa 12. a 13. století byla maximálně rozhořčena surovostmi sekty albigenských, jejíž vyznavači vraždili kněze a řeholníky na potkání, v některých případech i bezbranné civilisty, používali také lichvy, kterou přiváděli na mizinu chudáky. Když zavraždili dokonce i papežského legáta sv. Petra z Castelnovy, jenž kním přijel vyjednávat, vyhlásil papež Innocenc III. proti nim křížovou výpravu. Nastalo dlouhé období albigenských válek, jež skončilo porážkou těchto heretiků. Křížáci však již roku 1209 dobyli jejich města Béziersu a surově vyvraždili tamní obyvatelstvo, nejen albigenské, nýbrž i katolíky, neboť pro vojáky bylo nesnadné rozeznat, kdo je katolík a kdo sektář. Podobně si vojáci počínali i na jiných místech. V atmosféře všeobecného rozhořčení proti albigenským, které bylo v jádru spravedlivé, Církev nemohla tyto bludaře chránit, vždyť se jednalo o bytí a nebytí veškerého křesťanského společenského řádu. Proto se snažila alespoň dosáhnout toho, aby nepřicházeli o život nevinní a aby se neposkytoval prostor bezuzdnému vraždění. Prosadila tedy, že stanovit, kdo je a kdo není kacíř, má právo jen ona, a tudíž bez rozhodnutí řádného církevního soudu nesmí nikdo druhého zabít jako domnělého kacíře. Aby chránila i životy heretiků, dávala jim možnost odvolat bludy, a tím se zachránit. Za tímto účelem vznikla v roce 1229 na synodě v Toulouse inkvizice jako církevní orgán, který měl podstatně mírnit krutosti své doby a protikacířské běsnění obyvatelstva. Tuto skutečnost se běžný občan této republiky ze školních učebnic dějepisu nedozví.

Umírňující vliv Církve byl patrný i v novověku. Když nebylo možné na latinskoamerickém kontinentě odstranit otroctví Indiánů a černochů, Církev nabádala otrokáře pod hříchem, aby zacházeli s otroky lidsky a sama nabízela otrokům svoji pomoc. Otroctví Indiánů bylo ve španělských koloniích zakázáno již ve 30. letech 16. stol. zásluhou dominikána bl. Bartoloměje de Las Casase, otroctví černochů až v 19. stol., v Brazílii až v 80. letech zásluhou papeže Lva XIII.

Umírňující vliv Církve byl zřejmý také za druhé světové války. Slovensko a Chorvatsko byly spojenci nacistického Německa. To Církev nemohla změnit, to nebylo v její moci. Proto se pokusila alespoň zmírnit represe vůči tzv. nepřátelům režimu, což v její částečné moci bylo, neboť režimy obou zemí se ostentativně hlásily ke katolické tradici svých národů. Na Slovensku se podařilo katolickému episkopátu dosáhnout toho, že až do Slovenského národního povstání roku 1944 tam nebyl z politických důvodů nikdo popraven a neexistovaly tam vyhlazovací koncentrační tábory jako v nacistickém Německu, političtí vězni měli svůj zvláštní statut, nemuseli pracovat a mohli volně přijímat návštěvy. Právě kvůli tomu označují agenti gestapa slovenský episkopát za největšího nepřítele III. říše na Slovensku, jak publikuje ve své dokumentární knize Milan Ďurica. Když získali biskupové spolehlivé informace, že slovenští Židé nejedou do Německa na práci, jak hlásala oficiální propaganda, ale na smrt do plynových komor, byl to opět slovenský episkopát spolu s papežem Piem XII., kdo dosáhl zákazu dalších deportací. Podobně i v Chorvatsku, kde se dostaly ke slovu nacionalistické emoce a docházelo k masovým vraždám Židů a Srbů, se dožadoval chorvatský episkopát spolu s Vatikánem zmírňujících opatření. Záhřebský arcibiskup a kardinál bl. Alois Stjepinac vyhlásil exkomunikaci těchto duchovních, kteří se účastnili masakrů a nařídil poskytovat ohroženým Židům a Srbům pomoc, za což se jemu i dalším chorvatským biskupům dostalo po válce oficiálního poděkování od reprezentantů obou národních komunit (jiný názor měl ale komunistický režim, který kardinála Stjepinace uvěznil).

Tato strategie Církve v dějinách je inspirující a závazná pro každého katolíka. Když nemohu zlo změnit, je mojí povinností postarat se o to, abych je v mezích svých možností a kompetencí alespoň zmírnil. Pro ilustraci si uveďme potratový zákon. Když katolický poslanec předloží návrh na zákaz těchto zločinů a zjistí, že je to neprůchodné, pak má možnost pokusit se alespoň podat návrh na zmírnění potratové praxe, jak správně učinil, dnes již bohužel bývalý, poslanec dr. ing. Jiří Karas. Pokud se toto podaří, tak může po nějaké době, až si lidé na to „zvyknou“, předložit návrh na další zmírnění, a tak směřovat ke konečnému cíli: definitivnímu a bezvýjimečnému zakazu potratů.

To se však netýká pouze politiky. Každodenní život přináší situace, kdy je katolík konfrontován s mravním zlem, které nemůže změnit. Pak ale je ve

svědomí zavázán položit si otázku: Mohu to aspoň zmírnit? Konkrétní příklad: Erotika a pornografie dnes dominují v tisku. To nejsem schopen změnit. Mluvit s trafikantem je zbytečné, kdyby noviny a časopisy s nahými slečnami a sexuálně dráždivými obrázky odstranil, tak toho moc na prodej mít nebude. Zákon to bohužel umožňuje. Co však mohu jako občan této země dělat, je to, že nebudu takové noviny kupovat a číst, neboť přece jen ještě existuje jakýsi výběr a možnost koupit si deník či časopis, kde tyto sprostřarmy nejsou. Další příklad: Víím, že v hypermarketu, kam chodím nakupovat, musí prodavačky pracovat bez odpočinku dvanáct hodin i více, včetně nedělí a svátků. Jde o nelidské vykořisťování. To nemohu změnit, neboť výklad zákona je v tomto směru velmi široký. Mohu však toto zlo aspoň trochu zmírnit tím, že dám najevo obětem tohoto asociálního jednání svoji spoluúčasť vlídným a přívětivým chováním, laskavostí, vtípem apod.

To všechno má svůj význam a také společného jmenovatele: snahu být v každém ohledu lidským ve smyslu Božího přikázání lásky. Tomu Církev vždycky učila, to se snažila také ve společnosti praktikovat a k tomu vedla věřící. Tak má katolík za všech okolností jednat: vystupovat aktivně proti mravnímu zlu kolem a když je nemůžeme změnit, tak se pokusit v mezích svých možností a kompetencí je alespoň zmírnit. Kéž nám Pán dá k tomu správné poznání v konkrétních situacích!

PhDr. Radomír Malý

Kniha čínských mučedníků

V italských knihkupectvích se objevila kniha, vydaná Papežským institutem zahraničních misí. Nazývá se „Červená kniha čínských mučedníků“. Jejím autorem je publicista Gerolamo Fazzini. Jde o pokus shromáždit jména a osudy tisíců katolických mučedníků čínského komunistického režimu a vrhnout tak jasné světlo na zločinecký systém rudé Číny.

Gość niedzielny 50/2006

Odsouzení katolíci

Dva aktivní pákistánští katolíci James Masih (70 let) a Boota Masih (60 let) byli odsouzeni na 10 let do vězení a k vysoké peněžité pokutě za údajné

„spálení listů koránu“. Obhájci upozorňují, že odsouzení se tohoto činu nedopustili a stali se obětí osobní msty fanatických muslimů.

Gość niedzielny 50/2006

Útoky na křesťany v Indii

Od ledna do listopadu 2006 došlo nejméně ke 200 fyzickým útokům na tamější křesťany. V tomto počtu jsou zahrnuty i pustošení chrámů a vraždy. Pachateli jsou převážně hinduističtí fundamentalisté z hnutí Sangh Parivar.

Gość niedzielny 50/2006

Zakázané Vánoce

Jedna z veřejných škol ve španělské Zaragoze zakázala žákům slavit ve škole Vánoce s odvoláním na údajný „laický charakter učiliště“. Poprvé v dějinách školy se tentokrát nekonaly školní oslavy Vánoc s tradičním zpěvem koled a tříkrálovou nabídkou. Tento křesťanský charakter slavností prý může „urážet vyznavače jiných náboženství“.

Gość niedzielny 50/2006

Kardinál Grocholewski o katolickém školství

Prefekt vatikánské Kongregace pro katolickou výchovu, kardinál Zenon Grocholewski kritizoval „málo katolický“ charakter značné části katolických škol. Ty se podle něj z obavy, aby neutrpěly úbytkem žáků, vzdávají katolické výchovy a sklouzávají k vágnímu pluralistickému synkretismu. Kardinál Grocholewski se odvolává na mohamedány a buddhisty, jejichž školství si udržuje striktně náboženský ráz ve smyslu dané konfese, a přesto netrpí žádným úbytkem žactva. Uvádí zkušenost z Tchaj-wanu, kde ředitel jedné buddhistické střední školy prohlásil: „Jsme buddhisty, to je naše hodnota a my se s ní chceme podělit s ostatními. Nevnučujeme ji nikomu, nebráníme vyznavačům jiných náboženství, aby se hlásili na naši školu, ale musí počítat s tím, že vyučování bude vedeno výhradně v duchu buddhismu.“ Tak by tomu podle Grocholewského mělo být i na katolických školách. Ať jsou otevřeny i

vynavačům jiných náboženství, ale ať jsou zde výuka i celková atmosféra vedeny v duchu katolické víry, ať je jasný tento profil školy, k němuž náleží mj. i školní mše sv. a modlitba před vyučováním.

Gość niedzielny 48/2006

Izrael Eugenio Zolli – svědek víry

Před 50 lety (1956) zemřel v Římě konvertita ze židovství a bývalý vrchní rabín Říma Izrael Eugenio Zolli. Jeho životní osudy jsou jasným dokladem katolické pomoci Židům za druhé světové války. Narodil se roku 1887 v polském Haliči, jež tenkrát náležel k Rakousko-Uhersku. Jeho rodina (otec byl zámožným obchodníkem) se ještě před první světovou válkou přestěhovala do italského Terstu, který byl tenkrát také součástí Rakousko-Uherska. Vystudoval rabínskou školu a stal se v Terstu rabínem. Po první světové válce připadl Terst Itálii. Zolli byl ve 20. letech, již za Mussoliniho fašistické diktatury, jmenován profesorem hebrejštiny na univerzitě v Padově. Roku 1940 se stěhuje s rodinou do Říma, neboť byl zvolen tamní židovskou obcí jejím vrchním rabínem.

V září roku 1943 obsadili Řím Němci a zahájili deportace Židů do koncentračních táborů. Požadovali 50 kg zlata, jinak že odvečou všechny římské Židy do Osvětimi. Zolli se nabídl jako rukojmí. Němci to odmítli a striktně trvali na požadované sumě zlata. Protože chybělo ještě 35 kg, navštívil Zolli tajně papeže Pia XII. a prosil o shromáždění této částky. Papež okamžitě jednal a obrátil se na bohaté kruhy ve městě. Požadované množství se sehnalo, nicméně Němci svůj slib nedodrželi a zahájili deportace. Papež Pius XII. tenkrát tajně vyzval církevní instituce, aby poskytovaly Židům pomoc. Z deseti tisíc tak byly odvečeny do koncentráků pouze tři tisíce, zbývajících sedm tisíc našlo úkryt buď v klášterech, na farách nebo v katolických rodinách, někteří byli skrýváni přímo na území Vatikánského státu. Papež udělil klauzurám klášterům od klauzury dispens, aby mohli Židům poskytovat přístřeší. Tak se zachránil s celou rodinou i vrchní rabín Zolli. Po válce veřejně v rozhlasu poděkoval papeži Piovi XII. a navštívil jej též osobně. V únoru roku 1945 se nechal s celou rodinou pokřtít. Na otázku, jestli je to z vděčnosti vůči Piovi XII., odpověděl jednoznačně „ne“. Řekl, že ke konverzi ho přivedlo studium Bible. Podle ní jasně poznal, že Ježíš je pravým Mesiášem židovského národa i

celého lidstva. Proto se rozhodl stát katolickým křesťanem a z vděčnosti vůči Piovi XII. přijal křestní jméno „Eugenio“ (Pius XII. se občansky jmenoval Eugenio Pacelli). Byl jmenován profesorem Papežského biblického institutu v Římě.

I. E. Zolli napsal o Piovi XII.: „V průběhu dějin snad žádný hrdina nevelal takové armádě, žádná mocnost nebyla bojovnější a žádná nebyla tolik napadána jako ta, kterou vedl Pius XII. ve jménu křesťanské bliženské lásky.“ Podle židovského historika a rabína Pinchase Lapida má papež Pius XII. zásluhy – přímo nebo nepřímo – na záchraně cca 850 tisíc evropských Židů, což mohlo mít za následek jeho zatčení a odvezení do Německa. Tuto skutečnost I. E. Zolli také neustále připomínal na přednáškách i v tisku. Zemřel r. 1956 na zápal plic. Byl to opravdový svědek pro Krista, jenž prokázal za druhé světové války neobyčejnou odvahu a po ní dal krásný příklad věmosti svému svědomí a poznané pravdě, že Ježíš Kristus je opravdový Boží Syn a Katolická církev jedinou pravou Církví.

Podle Fels 10/2006 PhDr. Radomír Malý

Homosexuálové ano, křesťané ne

Holandská ministryně pro imigraci Rita Verdonková, známá liberálka, vydala skandální nařízení, že všem uprchlíkům z Iránu má být poskytován azyl s výjimkou křesťanů. Zdůvodnila to tím, že prý „nevíme, jestli iránské křesťané jsou opravdu pronásledováni“. Naproti tomu těm iránským uprchlíkům, kteří jsou homosexuálové, má být věnována „zvláštní péče“. Signifikantní je, že paní Verdonková je absolventkou katolické univerzity v Nijmegen.

Glaube und Kirche 11/2006

Vraždy křesťanů v Iráku

Duchovní syrsko-pravoslavné církve v Mosulu byl v říjnu unesen a bestiálně zavražděn. Jeho zohavené tělo bylo nalezeno v poli. Totéž se stalo v září chaldejsko-katolickému knězi z Bagdádu. 22letý mladík, katolík chaldejského obřadu v Bagdádu, byl zavražděn na cestě do práce, 14letý chlapec v Mosulu byl unesen a sťat. Tak by se dalo pokračovat. Tyto vraždy

mají na svědomí muslimští fundamentalisté. V ulicích iráckých měst se objevují letáky s textem: „Zabijeme všechny křesťany!“

Glaube und Kirche 11/2006

Papežův „zločin“

Třináct teologů z různých zemí vyzvalo věřící k masovým protestům proti připravovanému blahověštění papeže Jana Pavla II. Podle nich nemůže být prohlášen za svatého ten, kdo odsoudil tzv. teologii osvobození, jež slučovala křesťanství s marxismem a nechtěl zrušit celibát.

Gość niedzielny 51/2006

Cynická logika

Sněmovna reprezentantů USA, v níž mají většinu demokraté, odmítla návrh zákona, podle něhož měly být ženy před potratem informovány, že dítě již od pátého měsíce cítí bolest, a proto před potratem musí dojít k znecitlivění „plodu“. Demokratičtí poslanci argumentovali, že prý „není jisté, jestli dítě cítí bolest“. Krutý cynismus této argumentace je pobuřující: nejen vražda, ale dokonce i naprostá lhostejnost k utrpení a bolesti, kterou zabíjené dítě cítí. Když to „není jisté“, tak můžeme vraždit i bez u mrtvení.

Gość niedzielny 51/2006

„Okno života“

V jednom prázdném římském bytě, kam je volný přístup z ulice, se nalézala kolébka. Každá žena, která nechce přijmout své počaté dítě, je tedy nemusí nechat utratit, ale může je porodit a dát tam. Signalizační zařízení ihned uvědomí příslušný zdravotnický personál, že je tam dítě. Ihned je vyzvednou a umístí v útulku. Tato zařízení byla známa již na počátku 13. stol. za papeže Innocence III. pod názvem „okna života“. Fungovala až do zániku Církevního státu roku 1870. K obnově tohoto charitativního díla pomoci dochází až nyní.

Gość niedzielny 51/2006

Spravedlivý postih univerzity

Vatikánská Kongregace pro katolickou výchovu zakázala „katolické“ univerzitě v holandském Nijmegen udělovat akademické tituly. Důvodem je výuka na této škole, která je neslučitelná s katolickou pravověrností, a také nominace profesorů teologie bez kanonické mise.

Gość niedzielny 51/2006

Pěkný „dárek pod stromeček“

Italská vláda Romana Prodiho pouhé dva týdny před Vánocemi odsouhlasila návrh zákona o tom, že volně žijící páry bez manželského svazku by měly mít tatáž práva jako legálně uzavřená manželství. To se má týkat i homosexuálních párů. Vatikánský deník L' Osservatore Romano to nazval pokrytectvím a napsal, že „vláda by udělala lépe, kdyby raději meditovala u jeslíček místo projednávání tak zvrácených zákonů“.

Gość niedzielny 51/2006

V Polsku sílí protipotratové hnutí mladých

U našich severních sousedů, i když potraty jsou, s výjimkou ohrožení života matky, znásilnění a incestu, zakázány, roste protipotratová aktivita mladé generace. Všechno probíhá na neformálním základě. Největší aktivistkou v tomto směru je studentka anglistiky Joanna Najfeldová, která s okruhem svých přátel organizuje setkání, konference, společenské večírky atd., všechno za účelem informací o zločinnosti potratu. Organizují také vystoupení v médiích. J. Najfeldová byla k této aktivitě přivedena na základě osobní zkušenosti. Našla na internetu informaci, že v USA uzákonili možnost skupinového sexu od 14 let s tím, že v případě „selhání antikoncepce“ je zde možnost potratu. Takový zákon v USA není. Ji to ale přimělo k aktivitě. Říká: „Celé propotratové hnutí je úzce spjato s hitlerovskou a rasistickou ideologií. Její nositelé se také chtěli někoho zbavit. Dělili společnost na lidi a podlidi... Mediální rétorika směřuje k postavení ženy do opozice k dítěti. Taková opozice ovšem neexistuje.“ J. Najfeldová rediguje internetový časopis Pro-life.

Gość niedzielny 51/2006

Víra ano, ale morálka?

Polsko je na tom stále dobře, co se týká náboženských praktik. Podle nejnovějších statistických průzkumů cca 50% občanů chodí pravidelně každou neděli do kostela, 21% se pokládá za „hluboce věřící“. Tomu ovšem neodpovídají názory v morální oblasti, což pokládají katoličtí badatelé za alarmující. U praktikujících katolíků, tj. těch, kteří chodí do kostela, zhruba polovina souhlasí s volným soužitím partnerů bez sňatku, téměř pětina připouští předmanželský sex a střídání partnerů, desetina schvaluje manželskou nevěru.

Gość niedzielny 51/2006

Pravé milosrdenství nedoporučuje kondomy

Biskup Cesare Bonivento z Papui-Nové Guineje vydal pastýřský list, v němž ostře polemizuje s názorem, že šířit kondomy je „projevem milosrdenství vůči potenciálním nemocným na AIDS“. Upozorňuje na známou skutečnost, že kondomy nechrání před AIDS. Jediným spolehlivým prostředkem a zároveň i projevem milosrdenství je propagace pohlavní zdrženlivosti a manželské věrnosti. Biskup Bonivento zároveň řekl: „... encyklika ‘Humanae Vitae’ Pavla VI. není přímo závazným učením ‘ex cathedra’, ale závazná je nauka, kterou obsahuje. Je to tatáž nauka, s níž se setkáváme na počátku 2. stol. v *Didaché*, u Klementa Alexandrijského, u sv. Justina, sv. Augustina aj. až k novověku v encyklice Pia XI. ‘Casti connubii’ a ve výrocích Pia XII. i Jana Pavla II. Jedná se o zásadu, že není dovoleno používat žádné umělé prostředky k bránění počětí...“

Information FMG 90/2006

Svatý Otec o Bohu lásky

„Dnes, v multikulturním a multireligiózním světě, jsou mnozí v pokušení říkat: ‘Pro mír ve světě je lepší nemluvit příliš o odlišnosti křesťanství od jiných náboženství, tedy o Ježíši Kristu, Církvi a svátostech. Nutno spíše hovořit o tom, co je nám všem společné.’ Ale to není pravda! Právě nyní, kdy jméno Boží je tak strašně zneužíváno a zneuctěno, potřebujeme Boha, který

vítězí na kříži, a ne násilím, vítězí svojí láskou a nikoli nenávisť. Právě dnes potřebujeme tuto tvář Kristovu, abychom poznali pravou tvář Boží, a tak přinesli světu smíření a světlo.“

Kázání v kostele v Rhêmes-Saint Georges, Francie, 23. 7. 2006

Proti pornografii ve škole

Arcibiskup mexického města Guadalajara, kardinál Juan Sandoval Iniguez prohlásil nové učebnice biologie, distribuované v mexických školách, za „pornografické“ a žádal po ministerstvu školství jejich stažení. Podle kardinála učebnice považují mj. i homosexualitu a masturbaci za samo zřejmosti.

Information FMG 90/2006

Odmítá splnit přání papeže

Předseda Německé biskupské konference, kardinál Karl Lehmann se opět postavil zamítavě k přání zesnulého papeže Jana Pavla II., aby byla revidována smutně proslulá tzv. Königsteinská deklarace z roku 1968, v níž němečtí biskupové odmítli encykliku Humanae Vitae Pavla VI. o nepřipustnosti antikoncepce. Za to se mu dostalo kritiky od kolínského kardinála Joachima Meisnera.

Information FMG 90/2006

Jasně vyjádření biskupa Launa

Světící biskup ze Salcburku a známý morální teolog Andreas Laun zodpověděl na otázku, proč Církev nepřipouští potraty ani v případě znásilnění: Jsou zde tři lidé: pachatel, oběť a dítě. Pachatel zasluhuje trest, žena potřebuje naléhavou pomoc a dítě, které je absolutně nevinné, musí být maximálně chráněno. Jestliže se argumentuje tím, že žena prožila při znásilnění trauma, tak na to je třeba odpovědět, že potrat je pro tuto ženu další trauma, neboť žádná interrupce nezůstává bez negativních psychických důsledků pro matku.

Information FMG 90/2006

Na obranu sv. Marie Gorettiové

Kuriální kardinál Francis Stafford, původem z USA, kritizoval všeobecnou nechuť k úctě mučednice sv. čistoty sv. Marie Gorettiové. Prohlásil, že to byla „velká svěťice čistoty a statečnosti, hvězda jeho generace“. Kardinál dále řekl, že dnešní svět trpí na katastrofální nedostatek cudnosti a čistoty, což zasahuje i katolíky, proto to pohrdání touto světicí.

Information FMG 90/2006

Zásadovost ekvádorských biskupů

V latinskoamerickém Ekvádoru chystá levicová vláda nový zákon, jenž má legalizovat antikoncepci (potrat je stále zakázán) a sexuální výchovu ve škole. Ekvádorští biskupové společným pastýřským listem protestovali a poukázali zejména na snahu zavést do distribuce „pilulku po“, která je vysloveně abortivní. Ohledně sexuální výchovy biskupové prohlásili, že právo na „sexuální výchovu“ mají na prvním místě rodiče. Zavést ji do škol bez ohledu na mínění rodičů znamená omezení rodičovských práv.

Information FMG 90/2006

Vnucování katolické víry?

Arcibiskup v americkém Chicagu, kardinál Francis George prohlásil, že katoličtí politikové, kteří podporují potraty, si zasluhují kategorické odsouzení katolické veřejnosti. Polemizoval také s názorem, že prosazování zákazu potratů znamená „vnucování katolické víry druhým“. Kardinál poukázal na příklad krádeží: „Stát chrání soukromé vlastnictví zákonem o trestnosti krádeží. Ta je i podle katolické morálky hříchem. Je snad proto zákaz krádeží vnucováním katolické morálky druhým?“

Information FMG 90/2006

Ofenzíva proti pornografii

Arcibiskup z amerického Baltimore, kardinál William Keeler vyzval americké katolíky k „ofenzívě proti pornografii“. Podpořil tím iniciativu

„Pornography awareness Week“, která poukazuje na negativní vliv porna ve společnosti. Kardinál si stěžoval, že pornografie nabízí ženy a děti jako laciné sexuální objekty, čímž podkopává blaho rodiny a společnosti.

Information FMG 90/2006

Netolerance „neutrálů“

V západních zemích se čím dál hlasitěji zdůrazňuje „bezkonfesní“, čili „nábožensky neutrální“ stát. Proto dochází stále častěji k absurdním zákazům křesťanských náboženských projevů navenek, které ještě před dvaceti lety byly běžné, normální a přirozené. Prý by to „uráželo nekřesťany a ateisty“.

Klasickým příkladem jsou USA. Carol Campbellová, novinářka pracující pro katolické sdružení Catholics United for the Faith, o tom napsala knihu, kde vypočítává některé křiklavé případy zákazů veřejných křesťanských projevů a symbolů. Nejhorší situace je na státních školách. Campbellová se odvolává na sociologický průzkum obyvatelstva, podle něhož až 80 % Američanů je přesvědčených, že soudy to se svými zákazy křesťanských projevů na školách přehánějí.

Na jednom gymnáziu ve státě Kentucky se při slavnosti udělování vysvědčení 200 studentů navzdory soudnímu zakazu pomodlilo Otčenáš. Sklidili obrovský potlesk přítomných. Na podobné slavnosti jedné střední školy v Las Vegas vypnulo vedení školy mikrofon, když jeden student ve svém projevu začal děkovat také Bohu. Poblíž Seattlu na tichomořském pobřeží bylo jedné absolventce střední školy zakázáno, aby na rozloučenou hrála na housle Ave Maria. Prý by to „uráželo nekřesťany“. Těmito a podobnými případy se kniha přímo hemží. Campbellová uvádí, že „otcové zakladatelé USA“ se musí obracet v hrobě. Byli to hluboce věřící protestanti, a i když požadovali odluku církve od státu a nepreferování žádné konfese, tak zdůrazňovali křesťanský charakter americké Unie a potřebu náboženské výchovy především na školách.

My, čeští katolíci, známe velice dobře tyto zákazy z doby komunismu. Jestliže západní „demokraté“ se v tomto po bolševicích opičí, tak dokazují, že nejsou lepší než oni. Zároveň jsou dokladem, že tzv. „náboženská neutralita“ je fikcí a lží. Směřuje proti křesťanství a snaží se je maximálně omezit, čímž porušuje tolik deklarovaný princip svobody. Není „neutrální“, ale protikřesťanská ve smyslu liberální, osvícenské a postmoderní ideologie.

Podle Information FMG 90/2006 zpracoval PhDr. Radomír Malý

Kdy se křesťané probudí?

V Německu žijí 3,2 milionů muslimů, pro něž bylo postaveno celkem 143 mešit a dalších 140 se staví, všechno na náklady islámských států na Blízkém východě. Přesto však německá vláda se na tomto financování spolupodílí, mešita v Duisburgu např. stála jedenáct milionů Euro a Německo se na tom podílelo třemi miliony. V roce 2005 konvertovaly čtyři tisíce Němců k islámu, roku 2004 to bylo jen 1 200. Katolická univerzita v belgické Lovani má zvláštní islamistickou katedru, na níž získávají kvalifikaci budoucí imámové, kteří potom působí při mešitách v Německu, Holandsku a Belgii. V Bavorsku byla vytištěna školní modlitební kniha, jež obsahuje i tuto modlitbu: „Je jen jeden Bůh: Alláh, pán světa. Dal nám knihu, která nás spojuje. Alláh je jediný bůh. Pokloňme se směrem k Mekce v modlitbě.“

Postupná islamizace Německa je tak podporována i státem a do jisté míry dokonce i bohužel některými církevními místy, zatímco v muslimských zemích jsou křesťané předmětem kruté perzekuce. Kdy už se křesťané konečně probudí?

Die Tagespost 12. 9. 2006

Nebezpečná konverze

Katoličtí konvertité z islámu se vystavují nebezpečí vězení nebo i smrti nejen ve své zemi, ale i v Evropě, kam uprchli, aby požádali o azyl. Muslimské fundamentalistické organizace je sledují a číhají na příležitost, aby je mohli zavraždit. Podle Mezinárodní společnosti pro lidská práva jen v Německu a ve Švýcarsku je každoročně zabito cca 5 katolických konvertitů z islámu.

GK 10/2006

Ve veřejně prospěšné práci místo vězení

Německý protipotravný aktivista Günther Annen byl odsouzen na 70 dní do vězení za to, že v Mnichově před klinikou lékaře, provádějícího potraty, rozvinul transparent, který informoval, že dotyčný lékař se dopouští vražd. Trest vězení byl panu Annenovi změněn na povinnost veřejně prospěšných

prací. Tento trest je ostudou německé demokracie, jež dovoluje nejen vraždit nenarozené děti, ale dokonce zakazuje nazývat věci pravými jmény.

Rakouský protipotrátový aktivista Martin Humer zavedl internetovou stránku, kde publikuje jména lékařů nejen v německé jazykové oblasti, ale i v USA, kteří provádějí potraty.

Glaube und Kirche 10/2006

Nigerijský biskup proti vývojové teorii

Biskup Michael Okoro z východonigerijské diecéze Abakaliki v Africe zcela odmítá vývojovou teorii. Na semináři, který na toto téma uspořádal, sám promluvil o současné neudržitelnosti této hypotézy. Řekl, že právě přijetí vývojové teorie Katolickou církví po II. vatikánském koncilu mělo též svůj vliv na krizi víry. Jestliže člověk nebyl zcela stvořen Bohem, ale „vyvinul se“ z nějakého druhu primátů, být Božím řízením, tak se uvolňuje vědomí závislosti člověka na Bohu. Člověk si stačí sám, nepotřebuje v takové míře Boha, když vznikl jaksi „ne zcela v Jeho režii“. Podle biskupa Okora přispěla vývojová teorie také k současné „kultuře smrti“, neboť právě ona zdůrazňovala tzv. „přirozený výběr“, v němž vítězí silnější.

www.kreuz.net/article.4512.html

Nulová tolerance násilí v polských školách

Pozitivně je veřejností přijímán program polského ministra školství Romana Giertycha z katolického sdružení Liga polských rodin, pod názvem „Nulová tolerance násilí v polských školách“. Je to reakce na nedávnou sebevraždu studentky gymnázia v Gdaňsku, která byla hrozbami a bitím přinucena být sexuálně „po vůli“ svým spolužákům. Ministr Giertych nařídil zpřísnit tresty žákům za jakoukoliv šikanu na školách a také povinnost odprosit ukřivděného žáka. Učitelé a zvláště ředitelé škol budou zavázáni pod hrozbou snížení platu zavést do výuky pravidelná školení proti šikanám a okamžitě řešit každý případ, který se vyskytne. Tento radikální mus ministra Giertycha svědčí o tom, že jeho strana bere výchovu mladé generace maximálně vážně.

Niedziela 1. 12. 2006

Homosexuální farní společenství?

Farář katolické farnosti Most Holy Redeemer v San Franciscu v USA Stephen Meriwether je znám svými názory na homosexualitu, které odporují katolické nauce. Při nedávném průvodu homosexuálů městem jim ostantativně žehnal. Nyní prohlásil svoji farnost „homosexuálním farním společenstvím“ a zřídil k tomu sdružení, jež si říká „Řád věčných odpustků“. Organizuje pro ně speciální „homosexuální mše“, při nichž vyzývá, aby osoby stejného pohlaví neměly zábrany spolu sexuálně žít. Stížnosti pravověrných katolíků u místního arcibiskupa nic nepomáhají. Není divu, Meriwether je kancléřem arcidiecéze.

www.kreuz.net/article.4274.html

Rozptylové loučky mají v sobě něco pohanského

S tímto názorem vystoupil biskup německé diecéze Rottenburg-Stuttgart Gebhard Fürst. Upozornil na to, že rozsypávat popel zesnulých na louku je starým pohanským zvykem, který vyjadřoval nedostatečnou úctu k člověku. Křesťanské chápání je jiné: Mrtvé tělo očekává slavné vzkříšení, proto je třeba uložit ho pietně a důstojně.

Glaube und Kirche 12/2006

Stížnost šéfredaktora katolického časopisu

Šéfredaktor rakouského katolického měsíčníku Glaube und Kirche, Friedrich Engelmann byl přítomen jednu neděli na mši svaté v jistém kostele v Linci. Vedle kněze u oltáře stála pastorační asistentka, mladá žena, v liturgickém oděvu. Po evangeliu se ujala kázání ona, nikoli kněz. Protože to všechno bylo v naprostém rozporu s liturgickými požadavky, neudržel se pan Engelmann a během kázání této asistentky šel do presbytáře za knězem a šeptem jej upozornil na porušení liturgických předpisů. Nepochodil, duchovní mu sdělil, že si to údajně „přeje biskup“ a vyzval ho, aby víckrát do tohoto kostela nechodil.

Glaube und Kirche 12/2006

Proč má odejít pater Knittel?

Dr. Reinhard Knittel byl teologickým referentem bývalého biskupa, msgr. Kurta Krenna ze St. Pöltenu, pravověrného hodnostáře, jehož intriky neomodernistů přinutily k rezignaci. Zároveň dr. Knittel spravoval v St. Pöltenu tzv. Prandtauerský kostel. Nechal v něm namalovat fresku, jež představuje předválečného rakouského kancléře Engelberta Dollfusse, křesťanskosociálního politika a hluboce věřícího katolíka, zavražděného nacisty. Dollfuss byl znám jako velký odpůrce hitlerismu i marxismu. Freska se nelíbila místním socialistům, neboť Dollfuss roku 1934 rozdrtil socialistické povstání. Proto podali na dr. Knittla stížnost biskupu Küngovi, jenž je nástupcem Krennovým. Místní tisk rozpoutal proti Knittlovi kampaň. Jak se zdá, nevyhne se asi dr. Knittel přeložení z trestu. Vnucuje se otázka, jestli by dopadl stejně, kdyby místo zbožného katolíka Dollfusse tam nechal namalovat např. bezbožcekatolického státníka Kreiského.

Glaube und Kirche 12/2006

Zhoubný vliv pochybných her

Americký vojenský psycholog Dave Grossman kategoricky odmítá všeobecně rozšířený názor, že brutální hry na videu, CD, DVD nebo na Internetu ještě nedělají z dětí vrahy. Grossman dělal dlouhá léta pokusy u vojáků a zjistil, že po shlédnutí těchto her jsou jeho muži ihned disponováni bez skrupulí střílet na lidi.

Glaube und Kirche 11/2006

Nový zázrak Jana Pavla II.

O novém zázraku na přímluvu nedávno zesnulého papeže Jana Pavla II. informoval arcibiskup italského Salerna Gerolamo Pierro. V první polovině minulého roku manželka nemocného rakovinou plic se začala k Janu Pavlovi úpěnlivě modlit. Ten se jí ve snu zjevil a ujistil ji, že muž bude zdrav. Skutečně, nemoc zmizela a nezanechala žádné následky. Lékaři nedokáží toto náhlé uzdravení vysvětlit.

Gość niedzielny 46/2006

Šokující záběry dánské televize

Diváci dánské státní televize mohli shlédnout potrat v osmém měsíci v přímém provedení. Reportérka natočila, jak v jedné klinice ve španělské Barceloně lékař vstříknul nejprve preparát, jenž způsobil, že srdce přestalo bít a potom vyvolal porod. Dítě se narodilo mrtvé. Mnozí ořesení diváci píší, že teprve teď správně chápou, co je to potrat – totéž, co vražda už narozeného dítěte.

Gošć niedzielny 46/2006

Paleografie posouvá dobu vzniku evangelií

Dnes převládá v biblistice klíšé: Evangelia vznikla ke konci 1. stol., Marek kolem roku 70, Matouš a Lukáš 80–90, Jan kolem roku 100. Jenže zesnulý německý protestantský biblista C. P. Thiedde našel v kumránské jeskyni zlomek papyru, jenž byl identifikován jako část textu evangelia sv. Marka, jež nutně musela vzniknout před rokem 68, neboť tohoto roku byla kumránská jeskyně zavalena kamenem a objevena až teprve roku 1948. Paleografický rozbor pod mikroskopem dokázal datovat tento fragment do let 50–55. V oxfordské knihovně objevil Thiedde papyrový zlomek evangelia sv. Matouše, u něhož paleografický a mikroskopický rozbor ukazuje také na dataci 50. let.

Fels 4/2006

Goebbelsovské lži

Již dr. Bernard Nathanson, lékař, kdysi velký potratář, později zanícený bojovník proti interrupcím a katolický konvertita, odhalil ve své knize, jak potratáři ve snaze prosadit legalizaci potratů falšovali statistiky počtu ilegálně provedených potratů. Jejich skutečný počet násobili deseti. To se děje i dnes v případě latinskoamerických států, kde jsou potraty dosud zakázány. V Mexiku se počet ilegálních interrupcí udává 100 tisíc, ve skutečnosti je to 20 tisíc, v Brazílii 400 tisíc, ve skutečnosti 40 tisíc.

Fels 4/2006

Mýty a fakta

Katolická církev je napadána, že prý svým zákazem kondomů zvyšuje riziko šíření smrtelné nemoci AIDS. Poukazuje se na ty africké země, kde je vysoký podíl katolického obyvatelstva, a tudíž užívání kondomů je nižší než v jiných státech, protože katolická osvěta zdůrazňuje sexuální zdrženlivost a manželskou věrnost jako prevenci. Statistiky však odhalují pravý opak. Zeměmi s nejnižším počtem katolického obyvatelstva na černém kontinentě jsou Swaziland a Botswana (4–5 %), zato počet infikovaných na Aids činí 37–43 %. Zeměmi s nejvyšším počtem katolíků jsou Rwanda a Uganda (36–47 %), počet infikovaných na Aids činí 4–5 %. To jsou jasné důkazy, že katolická morálka má pravdu.

Fels 4/2006

Odmítl střílet, byla zastřelen

Němečtí historikové dnes objevují stále větší počet vojáků wehrmachtu, kteří za druhé světové války odmítli střílet do bezbranných civilistů a sami byli za to odsouzeni k smrti. Je jich už více než stovka, a stále jsou objeveny další případy. U všech je zřetelná křesťanská motivace jejich odmítnutí splnit zločinný rozkaz. Jednalo se o věřící katolíky nebo evangelíky. Jedním z nich byl i Leonhard Andersag, rodák z Jižních Tyrol, narozený roku 1913, rolník, otec čtyř dětí. Rodina žila zbožně katolicky. Jižní Tyroly náležely tenkrát Itálii. Po obsazení země nacistickým Německem roku 1943 byl Andersag, mající německou národnost, povolán do wehrmachtu. V severní Itálii operovali tenkrát partyzáni. Andersagova jednotka obsadila vesnici Giazza, podezřelou z podpory partyzánů. Měla být vypálena a obyvatelstvo postříleno. Její farář Domenico Mercante se však nabídl Němcům jako oběť za všechny. Ti to přijali a postavili ho před popravčí četou. Měl být zabit granátem. Tu Andersag zvolal: „Tento muž je nevinen! Pust'te ho!“ Velitel se jej zeptal: „Ty jsi taky katolík?“ On přitakal. „Takže teď vlastnoručně faráře zastřelíš!“ „To neudělám,“ řekl kategoricky Leonhard. Velitel okamžitě nařídil postavit ho vedle kněze. Oba byli usmrceni granátem.

Fels 4/2006

Chvála řeckokatolíků

Měl jsem tu čest pobývat v rámci výměnného programu vyučujících na Řeckokatolické teologické fakultě v Prešově na Slovensku. Tím mi byla dána možnost nahlédnout trochu blíže do „kuchyně“ řeckokatolické církve. Myslím, že by nám v mnoha směrech mohla sloužit jako příklad autentické katolické víry. Seminář pro obě eparchie (diecéze), tj. prešovskou a košickou, je přeplněný. V současné době je tam téměř stovka bohoslovců pro cca 200 tisíc věřících, a to musejí každoročně velkou část uchazečů odmítnout. K tomu je ovšem třeba připočítat další desítky noviců z řádu baziliánů, který je určen výhradně pro byzantský ritus, a z kongregace redemptoristů, kteří se kromě latinského věnují i byzantskému obřadu. Slovenští řeckokatolíci netrpí nedostatkem, ale naopak přebytkem kněží a lámou si hlavu s tím, kam ty nově vysvěcené umístí. Některé musí posílat do zahraničí. Zajímavé je, že i když řeckokatolíčtí duchovní mohou před svěcením uzavřít manželství, zhruba třetina bohoslovců se rozhoduje pro život v celibátu.

Na fakultě panuje pravověrně katolická atmosféra a věrnost Svatému Otci. Velký důraz je kladen na modlitbu a meditaci, k čemuž měl křesťanský Východ vždycky blíže než Západ. Řeckokatolíčtí věřící navštěvují nedělní liturgii v procentuálně vyšším počtu než katolíci západního ritu. V prešovské katedrále je v neděli 6 mší, ve všední den čtyři. Všechny jsou plné věřících. Co však nutno obzvlášť pozitivně hodnotit, je možnost zpovědi v kteroukoliv denní dobu. V prešovské katedrále se zpovídá od rána od 7 hod až do 19 hod večer non-stop, kněží se ve zpovědnici střídají. Zpovídat se zde samozřejmě mohou nejen řecko, ale i římskokatolíci. A věřící, kteří mají zájem přijmout tuto svátost smíření s Bohem, nikdy nechybí. Před oběma zpovědnicemi, v nichž sedí kněží, stojí i v poledne fronty. Tato vymoženost nikde jinde na Slovensku neexistuje, o České republice vůbec nemluvě.

Poznal jsem v řeckokatolickém prostředí jedno: Kněz zde není vnímán na prvním místě jako „církevní manažer“, což je tendence u nás i jinde v západním světě, ale jako duchovní vůdce a rádce věřících. To je tam na prvním místě a domnívám se, že by nebylo na škodu osvojit si u nás aspoň něco z tohoto chápání.

Řeckokatolická církev působí i v České republice, převážně pro imigranty ze Zakarpatské Ukrajiny a východního Slovenska. Má zde samostatnou eparchii se sídlem v Praze. Liturgie se slouží dnes již ve většině významnějších

měst, neboť tam všude žijí imigranti z východu. Osobně rád navštěvuji jejich liturgii v místě svého bydliště, v Brně v kostele sv. Maří Magdaleny, kde obzvlášť oceňuji katechetické promluvy Otců Blažčáka a Pleskače, jaké jsou dnes v našich kostelech velmi málo slyšet. Vzdělávají člověka ve víře a formují jej, což je v současnosti maximálně zapotřebí.

PhDr. Radomír Malý

Milý Otče Dachovský,

radost a mír z Narození Páně tento rok mi pokazil film „Nativity Story“, který jsem shlédl po přečtení pochvalných komentářů časopisech, ba i v Catholic World Report. Už během prvních scén, ale i pak dále při popisu narození Jana Křtitele a narození Páně v Betlémě jsem byl zklamán. Tyto scény byly v rozporu s katolickým učením o Panně Marii a Neposkvrněném Početí. Divil jsem se, proč CWR věnoval tomuto filmu takovou reklamu na přední straně obálky i v dlouhém článku od Stevena Greydanuse.

Zdá se, že někteří liberální teologové, přizvaní jako „katoličtí poradci“, přehlédli několik scén, které odporují katolické tradici. Nechápu, proč kardinál Bertone pochválil produkci filmu. V zájmu „ekumenického dialogu“? Je známo, že i mezi vysokými hodnostáři ve Vatikánu jsou někteří s příliš tolerantními názory vůči nekatolíkům. Četl jsem na Internetu různé komentáře. Někteří dobří katolíci považují tento film za rouhání proti Panně Marii a Duchu svatému. Já s nimi souhlasím.

Nevím, zda tento film už běží také v Čechách. V každém případě je nutno varovat lidi, že v něm jsou pochybné názory, přičítající se katolické víře. Ačkoli mnohé scény jsou zajímavé (popis cesty z Nazareta do Betléma, scény v chrámě, Zachariáš, Simon atd.), bludný popis Panny Marie je neomluvitelný.

Přikládám kopii dopisu vydavateli Reportu, v němž jsem ho pokáral, že neupozornil čtenáře na vážné závady. Hned druhý den mi odpověděl, že otiskne můj dopis (v lednovém čísle?). Známým v naší farnosti jsem poslal svůj posudek (Nativity Story explained). Přiložil jsem také krátký výňatek z informací, které dostala Catherine Emmerichová přímo z nebe, které se vztahovaly na zázračné Vtělení a Narození Páně.

V mé kritice je zmínka o Fr. Raymondu Brownovi, který měl velký vliv na dvě generace kněží zde i v jiných zemích. Jeho názory ve studiu Nového

zákona byly populární v seminářích. Bohužel, jeho historicko-kritická metoda zpochybňuje dogmata Církve. On hlásal, že učení o Neposkvřeném početí i o zmrtvýchvstání Krista nejsou z Písma svatého prokazatelné. Máte-li zájem, mohu napsat článek o Raymondůvi Brownovi.

S přáním Božího požehnání pro Vaši práci

Petr Pohorský, USA

Mír a obrácení

Již více jak pětadvacet let nás Matka Boží prostřednictvím vizionářů vyzývá z Medžugorje k obrácení a zachování míru. Její slova: „Mír, mír, jenom mír!“ jsou součástí její výzvy ke smíření s Bohem a mezi sebou. A člověk zatím reagoval velice laxně – a k čemu to vedlo? Po deseti letech dochází v Jugoslávii k válce. Nechci rozebírat místní příčiny bojů mezi Srby, Chorvaty, muslimy, případně dalšími obyvateli této, dnes opět rozdělené země.

Chci jen poukázat v několika myšlenkách na hlubší podstatu této i následujících válek.

Jednoduchý obsah výzev Matky Boží byl brán jako všeobecný, nekonkrétní, téměř primitivní, zpočátku spíše jako výmysl mladých vizionářů, tehdy téměř dětí. Mnozí si říkali, proč by se Matka Páně měla zjevovat právě tam, což nejsou jiná místa, kde by to bylo potřebnější? Ale jak vidíme, ona věděla lépe než kdokoliv z nás, k čemu se tam chystá a co na této zemi hrozí.

Řekněme si obecně – proč? Během celého 20. století docházelo k radikálnímu a masivnímu „vytlačování“ Boha ze života lidské společnosti. Člověk se pod dojmem svých rostoucích znalostí, technických úspěchů a nových dovedností, mezi které patří, mimo jiné, elektřina, letecká doprava, televize, cesty do kosmu, bezdrátová komunikace a v neposlední řadě i počítače a Internet, úspěchy lékařské a další vědy, stal pyšným a začal se opět domnívat, že Boha ke svému životu a štěstí nepotřebuje. Ve své domýšlivosti zapomněl, že Bůh stvořil člověka k obrazu svému a že my svojí snahou po napodobení toho, co On udělal, si máme připomínat vlastně Jeho velikost, jít v Jeho šlépějích a uvědomovat si, jak náročné je pro nás dosáhnout alespoň zlomku toho, co On udělal pouze svojí vůlí.

Odmítání, ba dokonce popírání Boha se promítlo i v postoji většiny lidí k výzvám Matky Boží z Medžugorje. Ano, byly dokonce odmítány jako

primitivní a slaboduché! Jen nemnozí z věřících v nich viděli vážné varování před hrozícím nebezpečím. Lidé v Jugoslávii v toto nebezpečí neuvěřili, včas se neobrátili, a tak teprve prožité hrůzy bratrovražedných válek jim postupně otvírají oči a začínají si až nyní uvědomovat význam a smysl těch prostých výzev té, která je jak Matkou Kristovou, tak i naší.

Dalo by se říci, že situace v Jugoslávii, ať již z hlediska národnostního, náboženského, ekonomického či politického, je či byla modelovou ukázkou, zmenšeninou toho, co se děje v Evropě a ve světě. Na této situaci si máme uvědomit velikost hrozby, pokud nedokážeme zajistit mír a především, pokud se nedokážeme sami obrátit. To znamená, že si musíme jeden každý z nás uvědomit, že na každém z nás a na našem chování záleží, zda bude mír a budoucnost pro člověka na této zemi. Ano, Bůh jistě zasáhne, ale jak? Srovná nás za naše hříchy, za hříchy jednoho proti druhému, tak, jako srovnal Sodomu a Gomoru? A nebo zasáhne jako uklidňující činitel, který zlomí napětí mezi lidmi a zeměmi a přinese světu mír?

Ovšem pozor, pokud budeme sami jenom sedět na zadcích a jen se nemírně spoléhat na milost a pomoc Boží, aniž bychom sami naznačili alespoň snahu o obrácení, a stále se ohlíželi jen na sebe, své potřeby, své požitky a choutky, můžeme dopadnout jako antický Řím. Podobný bezbožný, nevázaný a nemorální svět už tady byl a rozpadl se. Zažili to též několikrát i staří Izraelité, když zapomněli na svého Hospodina.

Matka volá: „Mír, mír, jenom mír! Je třeba, aby se lidé usmířili s Bohem a mezi sebou.“ Ale k tomu nedojde, pokud se lidé především sami neobrátí. Neobrátí-li své já, své srdce k Bohu, pokud nebudou k sobě vzájem vstřícní, pokud si budou v rámci různých společenských a ideových systémů podřezávat krky – jak napsal Karel Čapek: „Pokud se budou vraždit pro jiný tvar a barvu kříže“ (případně měsíce a hvězd). Jsme na tomto světě všichni z jedné rodiny, nevěřte tomu, že to bylo jinak. Na dotaz jednoho ze zákoníků, co je největší přikázání, Kristus řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, z celého srdce svého, z celé duše své, z celé své mysli a z celé své síly.“ A druhé je: ‘Miluj bližního jako sám sebe’.“ (Mk 12, 29–31, Mt 22, 37–9)

Tedy pokud se budeme k Bohu hlásit, vyznávat Jej a zároveň budeme přívětiví vůči svým blízkým, svět se vzhopí, zazelená a přežije, jinak z něho budou trosky jako v Jugoslávii. Trvalý mír není možný bez našeho vlastního obrácení!

Máme se obrátit a toto obrácení je naprosto nutné. Matka Boží říká: „Když vy se obrátíte, budou obnoveni i všichni kolem vás a modlitba jim bude radostí.“

Na závěr: Vyslání dalších vojáků do Iráku není řešením jeho problémů a problémů s mezinárodním teroris mem.

RNDr. Petr Benda

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

S křížem před nemocnicí i ve všedních dnech

Dne 9.11.2003 mi před svatou liturgií v mé farnosti sdělil syn toho pravoslavného kněze, který vyučoval teologii a byl donedávna předsedou církevního soudu, že on jako gynekolog prováděl umělé potraty. Řekl, že jsem prvním člověkem z naší církve, který mu řekl, že je to hřích. Jinak mu to řekla jen jeho nepravoslavná přítelkyně, družka, kvůli které on před deseti lety přestal provádět potraty vlastníma rukama. V neděli odpoledne mi bylo sděleno, že katolický farní kněz mi příští pochod z jeho kostela zakazuje, neboť pochod byl nepokojný. Proto jsem se modlil a dostal jsem skrze Žalmy znamení, že Bůh tohoto kněze donutí, aby bohoslužbě a pochodu v jeho kostele nebránil.

V pondělí 10.11.2003 jsem ve všední den poprvé stál před nemocnicí s malým dvoumetrovým křížem. Byla tam se mnou Michaela S., jejíž manžel kříž vyrobil. Od té doby zde stojím pravidelně i s křížem.

Ve 23:25 telefonuji do živého vysílání rádia Proglas, kde na dotazy odpovídá jeho šéf, P. Martin H. Ten mi do rádia odpověděl, že se zúčastní sobotního brněnského pochodu proti potratům a že toto modlitební shromáždění bylo ze strany věřících účastníků pokojné a že ho doporučuje.

Spolupracovník František S. mě přemlouval, abychom na chudáčky anarchisty trestní oznámení nepodávali. Já s jeho názorem nesouhlasil. Spolupracovník Petr C. podal v úterý 11.11.2003 do policejního protokolu trestní oznámení na těchto osm anarchistů. Přesto právě Petru C. se můj projev po skončení mše svaté nelíbil. Větu, že lékař, který zabíjí potratem dítě, je vrah, označil za přehnaně tvrdou. S jeho kritikou jsem nesouhlasil – vzpomněl jsem si na evangelium, kdy i Ježíši Kristu vytýkali přílišnou tvrdost slov. Na

policejní stanici si přede mnou policista povzdychl, že oni policisté to mají těžké, a ani je nikdo nepochválí. Tím mi vnukl nápad, který jsem ihned zrealizoval. Poděkoval jsem jim dopisem 11.11.2003 večer: „Vážený pane řediteli městského ředitelství Policie ČR Brno, dne 8.11.2003 se v kostele svaté Rodiny, v klášteře Sester třetího řádu sv. Františka pod ochranou svaté rodiny, měla v 9:30 konat bohoslužba za Boží ochranu těhotných maminek a jejich dětí. V uvedenou dobu však vtrhlo do budovy osm maskovaných výtržníků, kteří povalili na zem řeholní sestru Celestinu a narušili začátek bohoslužby. Označili sami sebe za „Feministickou skupinu 8. března“, podporující umělé potraty dětí. Proto jsem volal tísňovou linku 158 a během pěti minut se dostavili čtyři policisté v černých kombinézách. Ti hned vyvedli výtržníky z budovy ženského kláštera. Za to jim i Vám děkuji. Policisté měli na kombinézách následující čísla: ... Duchovní Mgr. Libor Halík, PhD.“

Řeholní sestra Magdaléna mi nečekaně řekla: „Bůh Vám žehná, Otče!“ Později mi řekla, že se modlí za to, abych vydržel. Na Obilním trhu nás to úterý zastoupil, a to zcela sám, invalida na vozíku František B.

Ve středu 12.11.2003 mi vrátný pan Berka na Obilním trhu žaloval na invalidu Františka, že mu včera v úterý odpověděl, že je prodejný jak ku ...

Ve čtvrtek 13.11.2003 mi Svatý Duch skrze Žalm 105, verše 12–15 připomíná obvyklou situaci na Obilním trhu ve všední dny a dává mi podobný slib: „Na počet jich byla malá hrstka. On však nedovolil nikomu, aby je utlačoval, káral kvůli nim i krále: Nesahejte na mé pomazané, ublížit mým prorokům se chraňte!“ Toho dne se v jednom okamžiku na Obilním trhu objeví kromě mě a Michaely S. pět nových přátel. Spolupráci pro příští týden mi slibují tři noví lidé: Ondřej N., Lucie Š., Honza M. – salesián. Městský policista mi vytýká úterní slova invalidy Františka. Večer ke mně mluví Bůh ústy přítele Zdenka K. skrze Žalm 91, verš 13: „Po lvu a po zmiji šlapat budeš.“ Dále mluví Velepísní lásky z 1Kor, 13, verše 7: „Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“

V pátek ráno 14.11.2003 mluvím s tím katolickým knězem, který mi zakázal budoucí pochod z kostela svaté Rodiny. Dnes ustupuje a povoluje tam mši od 8:00 a následující pochod. Uvědomuji si však, že jsem lidem na předchozím pochodu oznámil čas 9:30, a to není vhodné měnit. Já ty lidi osobně neznám, nemám na ně kontakt a došlo by ke zmatku. Proto nesmím

ustupovat, musím bojovat za to, aby mše byla od 9:30. Mluví ke mně Žalm 132, zejména verši 3–5: „Nevejdu do stanu svého domu, nevstoupím na rohož svého lože, očím nedopřeji spánku ani víčkům podřímntí, dokud nenaleznu Hospodinu místo, přibytěk Přesilnému Jákobovu.“ Musím však pro to něco udělat, nebudu do té doby jíst ani odpočívát. Jdu do města tam, kam mě Duch svatý vede. Proto potkávám u parkoviště přednostu kliniky MUDr. Ventrubu a domlouvám mu. On mi nevěří. Myslí si, že můj protest na Obilním trhu organizuje a financuje konkurenční lékařská firma, která také bohatne z umělých oplodňování ve zkumavce jako oni. (Těch firem je v Brně pět.) Poté potkávám neznámou starou paní, která mi radí, jak dosáhnout vyslyšení své modlitby. Dávám na její radu a prosím o přímluvné modlitby za nejhodnější čas pochodu ty křesťany, kteří nejvíce trpí. Prosím ji o modlitby i za dnešní schůzku mých spolupracovníků v restauraci ve 12:15, neboť zde hrozí velký a přitom zbytečný konflikt. Petr C. byl příliš unavený a podrážděný, chtěl starému invalidovi přehnaně vytmavit tu nadávku vrátnému na Obilním trhu. Bůh tomu, díky modlitbám křesťanů, zabránil docela humorným způsobem. Vedoucí servírka zakopla a vysypala pokrm na našeho invalidu a Petr C., její nadřízený, přestal být díky tomu na našeho invalidu Františka naštvaný. Navíc mu P. František P. nabídl už nechodit ve všední den na Obilní trh a účastnit se jen pochodu. Obojí ho zklidnilo. To však byla poslední společná schůzka mých prvních spolupracovníků. Už se vyčerpali a Petr C. i František S. přestali ve všední den chodit na Obilní trh. Trápilo mě to. Bůh mi však již dal dva nové čerstvé spolupracovníky – Lucii Š., Honzu M. – salesiána, kteří mi budou pomáhat dalších několik měsíců. Odpoledne jsem opět poslechl vanutí Ducha a šel jsem, neznámo kam. Díky tomu jsem potkal současně dva katolické kněze, kteří mně, neznámému, slíbili pomoc ohledně vlivu na katolického kněze Pavla K.

V neděli 16.11. před 16:00 mi P. Pavel K. slíbil, že pochod může být 13.12.2003 a následně každou druhou sobotu v měsíci a navíc také 20.12.2003 v kostele svaté Rodiny v 9:30 mše svatá a poté v 10:30 pochod. Vše pod podmínkou, že 13.12.2003 nezaútočí na kostel anarchisté. O přestupkové komisi, vedené úředníkem M., dostávám Žalm 59 s verši 9, 11: „Ty se jim však, Hospodine, směješ... jsou ti k smíchu... Bůh mi dá, že spatřím pád těch, kdo proti mně sočí.“ To se později stalo, když mi Bůh dal k dispozici moudrost dalšího brněnského právníka.

V pondělí je státní svátek. V úterý 18.11.2003 se na Obilním trhu kromě mne a Roberta Š. objevuje na chvíli MUDr. Bohdan – katolický kněz a lékař v řeholním hábitu minoritů. V zimě roku 2003 a na jaře roku 2004 mnohokrát pomohl mé rodině v nouzi.

Ve středu 19.11.2003 má zde minorita spolu s invalidou Františkem B. službu. Na přestupkovou komisi k panu M. jsem se nedostavil, omluvil jsem se.

Ve čtvrtek 20.11.2003 jsem měl ráno větší bolesti nohy (pravděpodobně pozůstatky nedávné nemoci zad) než obvykle a více než jindy se mi z psychické únavy nechtělo na Obilní trh.

Avšak Bůh mě tam potěšil, neboť hned první dvě či tři ženy s miminky si samy řekly o letáky ke čtení, ač já letáky neměl ani vydané z tašky. Jana B., Romka, mě prosila o kontakt na adopci, aby nemusela dále chodit na umělé oplodňování ve zkumavce. Jeden muž si vzal všechny druhy našich letáčků. Pak jedna žena souhlasila s tím, že potrat je zlo, a postěžovala si mi na svého manžela alkoholika. Pak jsem stál před nemocnicí já, Lucie Š. a jedna budoucí zdravotní sestra. Když odešly, zůstal jsem tam sám do 13:20. Tehdy se zde ve 13:00 objevil ten anarchista, co měl minule megafon, a spolu s ním několik mladíků. Posměšně si přede mnou poklekl a pak mi poklepal po rameně se slovy: „Uvidíme se 13.12.!“

Přestupkovou komisi i anarchisty porazí třetí právník

V pátek 21.11.2003 jsem Janě B., Romce, dal telefon 5432249141–2 do Sdružení pěstounských rodin, Anenská 10, Brno 602 00. Na Obilním trhu byl se mnou P. František P. Tentokrát byl tak depresivní či unavený, že ani nerozdával letáčky, ani nečetl Žalmy, ani se nepouštěl s nikým do debaty. Jen mlčky držel břevno kříže po celé dvě hodiny. Nakonec k němu přistoupil neznámý muž a něco mu řekl. P. František P. mě přivolal a muž mi dal svou vizitku a nabídl zdarma právní pomoc. Díky Bože! Poté se P. František P. vzchopil. Tento třetí právník mi pak pomohl zvítězit nad přestupkovou komisí pana M. Odpoledne mi půjčila, a později darovala, paní z knihupectví malý přenosný CD přehrávač, abych s ním naučil na pochodu lidi písničku „Maminko, mámo“.

V noci z 24. na 25.11. jsem doma málem zemřel z zadušení plynem. Všech pět dětí usnulo. Já jsem vyčerpaním usnul, aniž bych se umyl. Manželka mě probudila, abych se šel umýt. Ona nemá tak dobrý čich, já však ucítil s mrad a

zjistil, že v kuchyni na sporáku je levá plynová plotýnka puštěná naplno. Přišel jsem na to včas. To znamená, že Bůh ještě nechce, abychom ze mřeli.

25.11.2003 ke mně na Obilní trh přišla neznámá 40letá paní, maminka pěti dětí a chtěla čestně držet dvoumetrový kříž, který jsem tam měl.

28.11.2003 mě po návratu z Obilního trhu spolupracovník P. František P. svými vtipy tak rozesmál, že zmizely i nervové bolesti v noze. U nemocnice jsme byli čtyři – i zcela noví studenti Honza a Jana R.

V jisté gynekologické ambulanci je vyvěšena lákavá nabídka umělého potratu zdarma, čili ze zdravotních důvodů. Uvedenými zdravotními důvody je selhání hormonální a nitroděložní antikoncepce, věk do 15 let nebo věk od 40 let, nebo když žena už dvakrát rodila císařským řezem.

30.11.2003 mi syn pravoslavného kněze, gynekolog, sdělil, že i když umělé potraty už nedělá vlastníma rukama, tak stále posílá jím vyšetřené pacientky na umělý potrat z tzv. zdravotních důvodů. Pochopil jsem, že se podobá Pilátovi, který si umyl své ruce a předal nevinného Krista popravčí četě. Toho dne jsem měl krátkou schůzku s poslancem ing. JUDr. Karasem. Toho dne mě v kostele a pak doma oklamal údajně kající hříšník Jaroslav Brezničan, který to na mě uměl zahrát a vypůjčil si ode mne 2 100 Kč, které dodnes nevrátil. Později mi sám sdělil, že mě okradl. Já ho nahlásil na policejní stanici Brno-Žabovřesky, kde mi odpověděli, že je to hledaný zloděj. Ale vše zlé je k něčemu dobré. Nevěřící policisté České republiky poznali, že pravoslavný kněz zpívající na Obilním trhu není tak nemilosrdný, jak ho popsali v brněnských novinách a v jihomoravském televizním večerníku, když není lakomý.

Dilo svatého Vintíře z dnešního pohledu

Je třeba odlišit legendu o sv. Vintířovi od historické skutečnosti, chceme-li pochopit jeho životní dílo jako světce a poznat dobu, ve které žil.

Sv. Vintíř (955–1045) pocházel ze šlechtického rodu v Duryňsku. Byl spřízněn s německým císařem Jindřichem II. (předtím bavorským vévodou) a s uherskou královnou Giselou, manželkou sv. Štěpána. Po půl století života zřekl se svého majetku ve prospěch Církve a vstoupil do benediktinského řádu, aby se nakonec z mnicha stal poustevníkem jako vrchol askeze. Nebýt sv. Vintíře a jeho působení na bavorsko-českém pomezí, proces christianizace a industrializace v českém pohraničí by se zpomalil. Ve své době vytvářel mosty

přátelství mezi oběma národy. Byl obdařen diplo matickými vlohami, které uplatnil při usmířování rozhádaných panovníků, uplatnil organizačního ducha při budování sítě „stezek“ na Šumavě, kterou tak dobře znal. Oporu při stavbě nových cest nacházel v benediktinských klášterech na bavorské straně, pracovní sílu mu poskytlo Duryňsko. Benediktinské heslo „Ora et labora!“ (modli se a pracuj) naplnil do posledního písmene pro slávu tohoto řádu. Přišel do osobního styku s českými vladaři. Knížete Břetislava I. dokonce po narození držel v náručí při křtu a pojilo ho s ním pevné přátelství a rádcovství až do jeho smrti v roce 1045.

Sv. Vintř se stal velkou postavou církevních i světských dějin obou národů a zasluhuje si pozornost v dnešní době, kdy je třeba budovat dobré sousedské vztahy. Tolik pošramocené za i po 2. sv. válce. Až za husitské revoluce stalo se jeho mírové dílo trnem v oku nových reformátorů víry a za osvícenství pověst o sv. Vintřovi dostala onu negativní ustálenou tvář, kterou převzal do svého díla „Dějiny národu českého“ evangelický historik František Palacký. Tato legenda o sv. Vintřovi ale nemá historické opodstatnění a je zavádějící. Komunisti ji převzali a utvrzovali v ni český národ prostřednictvím poplatných historiků, v neprospěch česko-německého usmíření. Zneužili ji ke svým nepřátelským propagandistickým cílům. Komunismus je založen na budování nepřátelských vztahů ve společnosti a v mezinárodních vztazích. Pravda je jedna a prameni z víry v Krista.

Byl to právě sv. Vintř, jenž před tisíciletím poznal, že jedině v duchu křesťanských vztahů lze šířit evangelizaci, tedy nikoliv mečem a krví. K této nosné myšlence sv. Vintře se jako katolíci navracíme, po pádu totalitního komunismu s jeho železnou oponou. Sv. Vintř jako benediktinský mnich založil klášter v bavorském Rinchnachu, který se nachází jihozápadně od Řezna. V Řeznu roku 845 bylo pokřtěno 14 českých lechů, které vládně přijal německý král Ludvik. Kdo byli tito prozřetelní čeští lechové, nevíme. Jisté je, že dali příklad ostatním českým vládcům, kam se obracet pro přijetí nové víry. Kláštery v té době byly centry vzdělanosti. V této obci také začíná „stezka“, která za doby sv. Vintře spojila Bavorsko s Čechami. V této obci se pravidelně v červnu konají slavnosti, které organizuje tamější „Spolek Domu sv. Vintře“ (kde se také konají exercicie).

Středověká Vintřova cesta vedla z Rinchnachu přes Zwiesel a Lindberg k hraničnímu přechodu Gsenget. V Čechách pak pokračovala na Šumavě přes

obec Prášily (kterou ze totality čsl. armáda nakonec zčásti zachovala) až do Dobré Vody u Hartmanic, kde se pak napojila na jednu z větví pozdější „Zlaté stezky“. Celková délka Vintířovy cesty je 50 km

Dobrá Voda byla poutním místem více než 500 let. Kostel zde vznikl brzy po smrti sv. Vintíře, utrpěl značné škody v padesátých letech 20. století, kdy celá oblast sloužila za vojenský výcvikový prostor. V blízkosti kostela sv. Vintíře je studánka, která má zázračnou moc uzdravovat. Je tu zaznamenáno na 300 uzdravení po jejím užití. Pověst říká, že ji vymodlil sv. Vintíř na Hospodinu, aby sloužila lidu. Samotnou obec Dobrou Vodu zachránilo před vymazáním z mapy zřízení vojenského újezdu „Dobrá Voda“. V ní sídlila posádka čsl. lidové armády, která některé objekty zdemolovala a jiné využívala jako kasárna a skladiště. Mezi zchátralými, ale ještě stojícími objekty byl i kostel sv. Vintíře s farou. Po pádu totality v roce 1989 se začal vyrabovaný kostel opět používat k tradičním poutním mším. Kostel za totality sloužil jako skladiště terč pro tankisty a dělostřelce při vojenských cvičeních na Šumavě. K rekonstrukci kostela došlo v roce 1997. V kostele se dnes nachází unikátní křížová cesta ze skla.

Během půl hodiny se dá dojít z Dobré Vody až k Vintířově poustevně. Jde o kapličku pod vrcholem skály Břežníku. Dnešní kaplička je přesnou kopií původní, která byla zbořena v padesátých letech a stála zde od počátku 19. století. O její znovupostavení se finančně zasloužili němečtí rodáci, vysídlení z tohoto rodného kraje po 2. světové válce, kdy zvítězila nenávisť nad láskou a odpuštěním. Nad kaplí se vypíná „Skála sv. Vintíře“. Na její vrchol vedou do skály vysekané schody. Na vrcholu je vztyčen kříž. Původně měl jeskyni sv. Vintíř na opačné straně strmé skály, kde byla i studánka, která ještě v 60. letech 20. století zde existovala. Naši vojáci vyhodili po 2. sv. válce jeskyni do povětří i s kamenným Vintířovým ložem, prý před diverzanty. Poutníci, kteří sem chodili, tvrdili, že kdo si lehl ne záda do Vintířova kamenného lože, nikdy již ho nebolela.

Po smrti knížete Boleslava II. se česká země dostala pod žezlo polského Boleslava Chrabrého. Oba synové, Oldřich a Jaromír, našli azyl u Jindřicha II., jenž v roce 1004 podnikl tažení do Čech, aby vypudil nového vládce. Přitom se spoléhal na podporu českého obyvatelstva, což se také stalo přičiněním Vintířovým a Boleslav Chrabrý byl nucen opustit českou zem. Jaromír byl poté prohlášen novým knížetem (1004–1012). Jaromír se dostal do sporu o

knížectví se svým bratrem Oldřichem. Oba Přemyslovci se obrátili o rozhodnutí sporu k Jindřichovi II., a ten na radu sv. Vintíře rozhodl ve prospěch Oldřicha (1012–1034), neboť Jaromír neměl panovnické vlohy.

Sázavský klášter, který založil kníže Oldřich roku 1032, dokončil jeho syn Břetislav I. a obnovil v něm slovanskou liturgii. První benediktinský klášter u nás založil Boleslav II. v Břevnově roku 993. Na rozšíření řehole sv. Benedikta u nás má své zásluhy i sv. Vintíf. Přes dva tisíce benediktinských klášterů v kontaktu s Cluny, kde byl centrální klášter benediktinského řádu, provedlo reformu řeholního řádu, aby na ni navázala reforma kléru. Reforma bojovala proti simonii a manželství kléru a měla své světské příznivce (Jindřich II., III.) a odpůrce.

Panování knížete Oldřicha bylo na svou dobu mírové, ovlivňované misionářskou činností sv. Vintíře. Právě sv. Prokop, opat Sázavského kláštera, stal se Oldřichovým zpovědníkem. Ani nástupce na knížecím trůně, Břetislav I., neporušil přátelské vztahy s německým králem Konrádem II., jenž se stal po smrti Jindřicha II. německým císařem. Konrád pak dal na říšském sněmu zvolit roku 1038 svého syna roku 1038 za svého nástupce jako Jindřicha III.

Když v Polsku, za poručnické vlády královny vdovy Rejčky, zavládly rozhárané státnické poměry, využil tohoto stavu Břetislav I. a vtrhl do Polska, aby tam loupil. Při plenění sáhlo se i na chrámové poklady a ostatky sv. Vojtěcha v Hnězdně roku 1039. Jindřichovi III. bylo z Polska žalováno na Břetislava a biskupa pražského Šebře. Navíc kníže byl obžalován u papeže a hrozila mu klatba. Do urovnání sporů se vložil sv. Vintíf a jeho mírotvorné jednání přineslo své plody oběma znesvářeným stranám i Církvi. Kníže se zavázal ke starodávnému mírovému poplatku 120 volů a 500 hřiven stříbra Jindřichovi a pro Církev dal postavit ve Staré Boleslavi chrám, zasvěcený sv. Václavovi, patronu české země. Od té doby požívaly Čechy a Morava se Slezskem pokoje za vlády Břetislava. Ten rád navštěvoval císaře Jindřicha III., kdykoli byl nablízku.

9. října 1045 zemřel sv. Vintíf. Při jeho smrti stáli u jeho poustevnického lože kníže Břetislav I. a pražský biskup Šebřf. Byl pohřben se všemi poctami, které náleží člověku velkého formátu, v Břevnovském klášteře. Kosmas dodává: „A byl pochován v klášteře sv. Vojtěcha a Benedikta, před oltářem svatého Štěpána prvomučedníka.“ Břevnovský klášter byl za husitských válek

vyplněn. Ostatky sv. Vintíře byly však včas převezeny na Broumovsko, kde je taktéž řehole sv. Benedikta. Odtud byly po husitských válkách přivezeny nazpět a jsou uloženy v jižní stěně baziliky. Na Šumavě, kde dnes stojí rozpadající se zámek „Pustina“, žil posledních pět let života sv. Vintíř.

Všechny pomluvy, které se od doby husitských zhářů a násilníků nakupily na postavu svěťce Vintíře, je třeba odstranit, demaskovat jejich nositele, aby opět zářila pravda ve své pravé podobě.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Vánoce

Muklové nervózně přešlapovali. Zpoceně košile na zádech mrzly a v gumákách to přišerně záblo.

„Kolik je tam dnes?“ zeptal se kdosi. „Čtyřiatřicet,“ zněla odpověď. „Mínus?“ pokusil se kdosi o vtip. „Ne, plus, blbče!“ Kolem stojící muklové se rozesmáli. Ale jen krátce, neboť kromě vysokého stupně mrazu leptal tváře ostrý severáček a zmrazoval i s mích na rtech. Pokorný byl relativně ve výhodě. Na holém těle měl vlněný svetr a teprve na něm vlhkou košili, takže po těle se cítil dost dobře. Jenom nohy nemohl ani poskakováním rozehrát. A bachaři teple obutí a navlečení ve služebních košilích měli čas. Napřed nechali celý útvar dlouho stát, a pak se zas nemohli a nemohli dopočítat. Konečně zazněl brigadýrův namrzlý hlas: „Uchopit lano, pochodem vchod!“ Všem se jistě ulevilo. Jednak proto, že se chůzí přece jen trochu zahřejí, a jednak proto, že každý už svým červeným ojněným nosem nasával v duchu představu teplé večere v příjemně vytopené cimře. Jen aby zas nefilcovali a nepobrali nám dřevo,“ šeptnul Ludva Stehlík. „Nebud' naivka,“ procedil mezi zuby Kračmár. „To si oni neodpustí. Přece si nebudou štípat dřevo sami. A potom, bez filcunku se to nemůže přece obejít. Jsou Vánoce. Co kdybys přepašoval kulo met a nebo tank?“

„Ticho tam a šlapat!“ huláká po zuby ozbrojený bachař, který jde nejbližší. „Trhni si nohou, vole!“ zabručel kdosi, ale jeho slova zanikla ve vrzání zmrzlého sněhu a s šustění na kost ztuhlých fáráků.

Velký talíř Měsíce se vyšplhal nad Klínovec a všechny jáchymovské vrchy naladil do modra. Jeho třpyt odrážející se v sněhovách krystalcích provázal tento podivný průvod. Jako obrovský obludný chrobák s černými krovkami

špinavých fáráků, obepnutý studeným ocelovým lanem, sunul se vpřed. Těžké rozvrzané kroky odpočítávaly čas tonoucí ve věčnosti: Ráz – dva, ráz – dva... Mohutné větve jedlí obtěžkané bělostným příkrovem, zježené ostnaté dráty koridoru obalené na prst tlustou jinovatkou a až po střechy zaváté baráky lágru obehnaného trojím oplocením, to vše vytvářelo pohádkové kontrasty s bídou a utrpením těchto „bývalých lidí“.

„Boží cukrárna,“ řekl polohlasem Václav Prokůpek a dodal: „Všimni si, Pepičku, jak je ta příroda bohatá. Co krásy dovede vtisknout i do takového nástroje z la.“

„Kdo to tam kecá?“ houkl opět bachařův komisní hlas. Zakřikl tak spisovatelův příměr, ale on se zavěsil do mrazivého mřížoví vzduchu a nepřestal existovat. Teprve za branou lágru pokračoval denní stereotyp a přehlušil dojmy z dnešního pochodu. Filcunk, počítání, pak sprchy a konečně večere!

Filcunk odbavili tentokrát dost nedbale. O dřevo oloupili předešlou směnu, takže o sebe měli postaráno, a protože i oni chtěli mít na Štědrý večer dřív pohov, přejeli jen narychlo rukama přes kapsy, a to jen namátkově některé pětice. Karel Suchna, Pepík Jeřábek a Honza Hradil přinesli dřevo. Ludva Stehlík pracoval ve stolárně a podařilo se mu přinést několik větviček a kytičku jmelí. Předběhl mančaft na večeři, a než se všichni vrátili, vyšperkoval stěny větvíčkami zdobenými vločkami vaty, uprostřed stolu kytička jmelí. Za vázu posloužila sklenice od marmelády. Vedle ní, v pohárku od hořčice, svíce.

Hladoví a vymrzlí, nepustili se dnes chlapi do večere, ale své ešusy s porcí rybího filé a výjimečně bramborového salátu postavili na stůl a čekali, až se za posledním spolubydlícím zavřou dveře. Když už byli všichni, Karel Suchna, jakožto velitel světnice, zhasnul žárovku. Rozžatá svíce byla slavnostním osvětlením. Osmnáct mužů, každý se svým trestem, každý se svou myšlenkou na drahý domov, na ženu, děti, rodiče či milou, povstalo a směsí barytonů a basů polohlasně odříkávalo vánoční modlitbu. Jen jediný se nemodlil. Usedli k večeři.

Václav Prokůpek zůstal stát, popřál všem dobré chuti a hlasitě v zpomněl na rodiny všech:

„Milí kamarádi, bratři v utrpení, snad právě teď sedí naše rodiny u vánočního stolu a myslí na nás. Takže i přes dálku a ostnaté dráty jsme spolu, protože naše srdce spojuje láska. Často myslívám na všechno utrpení a oběti,

keré naše ženy pro nás přinášejí a někdy mne napadá, že si toho snad ani nezasluhujeme. Často musím myslet na strádání našich dětí, jejichž stromeček je, na rozdíl od našich mocipánů, skromný, chudičký a jejich štedrovečerní stůl i jejich dětství je už po tolik let ochuzeno o to nejpodstatnější, o tátu. Ale...," chtěl ještě něco říci, ale v tu chvíli se rozléty dveře, a v nich jako apokalyptické zjevení se objevil pověstný bachař, zvaný podle svého nosu – Klika. Rozsvítil, všichni povstali a Karel hlásil stav světnice. Ale Klika jej nenechal domluvit. S vytřeštěnýma očima celý rudý zařval: „Co to má znamenat? Kdo to porušil rozkaz?“ A nečekaje na odpověď, vychrlil kaskádu nadávek a výhrůžek na celou cimru, a se zběsilostí jemu vlastní, strhal ze stěn téměř všechny větvičky a ze stolu smetl svíčku i se jmelím. Obrátil se na Karla: „A vy, potrestaný, mně ručíte za pořádek. Kdyby se to opakovalo, tak z díry nevylezete!“

Vysoptil se a práskl za sebou dveřmi. V několika vteřinách se tentýž kravál ozýval z vedlejší cimry.

„Idiot,“ ulevil si Karel. „Už je mu zřejmě líp.“

„Nemějte mu to za zlé,“ řekl svým klidným, podmanivým hlasem bývalý ministr, dr. Kratochvíl. „Když se tak na ně člověk dívá, tak jsou to vlastně chudáčci.“

„Největší muka by asi prožíval, kdyby jej pán Bůh osvítil aspoň na chvíli rozumem,“ doplnil Kratochvíla Mirek Deml.

Bouře se přehnal, takže mohli v klidu usednout k jídlu. „Ale ti špekouni se dneska vytáhli. Znamenitá večeře,“ pochválil Honza Hradil. Však se nás za celý rok neokrádali dost, tak ať se ukáží aspoň o Vánocích,“ mínil Pepíček Jeřábek.

Po večeři ožily nejrůznější příběhy a vyprávění. Vzpomínky na tolik vánočních svátků navrátili atmosféru pohody a pokoje. Příběh Sváti Karlíka, ředitele základní školy u Písku na Moravě, byl nad jiné zajímavý:

„Jako učitele začátečníka mě umístili na jednotřídce v zapadlé vesničce na Podkarpatské Rusi. Jet až odtud na Vánoce domů se ani finančně, ani časově nevyplatilo. Domluvili jsme se s kolegou, rovněž Čechem z vedlejší vísky, že si vyjedeme do hor zalyžovat. Na holém vrcholku byla jen opuštěná salaš. Na mýtině jsme si rozdělali oheň. Než jsme se mohli připravit, vyvalil se náhle nad lesy černý mrak. V lesích to zlověstně zahučelo. Na okraji mýtiny se ozvalo příšerné vytí. Mrak se přihnál obrovskou rychlostí a všechno kolem

zahalila děsivá tma. Záblesky zelenavých světýlek prozradily blížící se nebezpečí.

„Vlci!“ vykřikl kolega Mirek a instinktivně uchopil hořící větev. Okamžitě jsem jej následoval. Vlci nás bleskurychle obklíčili a s dravostí šelem na nás zběsile útočili. Ještě štěstí, že se šelmy bojí ohně. Ustupovali jsme zády k sobě k blízké salaši tak, aby na nás nenaskočili ze zadu. S děsivým nárazem vichru však plameny na našich pochodních zhasly a konce našich zbraní kreslily ve tmě jen ohnivé samoznaky, před nimiž vlci s neuvěřitelnou obratností uskakovali. V jednom okamžiku se octnul v bezprostřední blízkosti u mne.

Vykřikl jsem: „Ježíš, Maria!“, a aniž bych byl sto myslit, jaksi instinktivně jsem nastavil větev proti němu. Zřejmě to bylo v okamžiku jeho skoku, takže se nemohl zastavit a snad zázračnou náhodou narazil čumákem na rozžhavený oharek haluze. Dopadl těsně přede mnou a s příšerným kňučením uskočil zpět. V ten okamžik jsme dospěli ke dveřím srubu, skočili dovnitř a rychle zabouchli vrátka na závoru. To vše se odehrálo v několika okamžicích. I přes příšerný řev vichřice jsme slyšeli nárazy vlčích tlap na dvířka, ale my celí vyděšení a zpocení, byli už v bezpečí. Kňučení a vytí šelem pomalu zanikalo v pekle sněhové bouře. Venku naprostá tma a nepředstavitelné kvílení a hučení lesů. Sníh vytvořil jedinou monolitní bariéru spojující nebe se zemí a vichřice zmítala salaši jako krabíčkou sirek. Vrzání a praskání hrozilo, že se srub co nevidět zborší. Ale nezborčil se. Patrně už přečkal bezpočet takových bouří. Myslili jsme, že tam budeme muset přespát, ale když bouře ustala, překvapivě rychle se vyjasnilo a nastal božský klid. Salaš zavátá, lesy se prohýbaly pod spoustou sněhu. Byla to nedozírná bílá báseň. Ale na lyžování nás už přešla chuť. Rychle jsme sjeli do vesnice a paní bytná nám podala horkého čaje, přičemž jsme vyprávěli náš nevhodný zážitek.

„Máte štěstie,“ pronesla od kachlových kamen. „Naše hory sú pekne, ale aj zrádne. Mně zabily muža při kácení lesa. Byla rodem Slovenka. Do vesničky se přivdala a Ukrajina se stala jejím domovem. „Aspoň teraz viete, že o Štédrom večere má byť každý doma. Nuž, keď som aj já taká osamotněná, pozývám vás ku štédrovečernému stolu.“

„A povím vám, chlapi,“ pronesl nakonec Sváťa, „nebyla to večere bohatá, ale myslím, že na ni do smrti nezapomenu. Samozřejmě, od té doby jsem trávil Vánoce vždy doma v rodinném kruhu.“

„Vidíš,“ prohodil potom Mirek, „až na Jáchymově ses octnul opět mezi

vlky.“

„To tedy jo,“ s máli se chlapi. „A mezi horšími než těmi na Podkarpatsku.“

Nad všemi těmi příběhy se vznášel jeden nevyslovený, příběh betlémský. Příběh o rodiče, která nenalezla střechu nad hlavou, o Bohu položeném do jeslí, o tesaři Josefu, který je neopustil a o pastýřích, jimž andělé zvěstovali: „Sláva na výsostech Bohu a na Zemi pokoj lidem dobré vůle.“

Vedle Pokorného seděl Honza Šmíd. Byl uprostřed politických sám se svými osmi lety za pasáctví, loupežné přepadení a těžké ublížení na těle. Najednou se přitočil k Pokornému: „Pepo,“ zašeptal, „nauč mě, prosím tě, modlit.“

Jako by krystalky skla sevřely Pepovo hrdlo. Stačil jen říci: „Rád.“

Byl Štědrý večer 1956. Jedna světlice komunistického tábora Nikolaj se v té chvíli proměnila v jáchymovský Betlém.

Jožka Husek, z knihy „Za vlády vrahů“

Bachova fuga

Karel Dachovský

*Přemek Kšica u varhan,
Bachova fuga Es dur
v čarokrásném Lichtenštejnském paláci,
který říká, že není domov jen
v betonových krychlich.
Stříbrné vápníky varhanních píšťal,
jak vysoko je Evropa,
co úsilí a umu stavitelů varhan.
Tolik hmoty a tolik modlitby
tónů nepřekonatelných
čipy dvacátého století.
Je to opravdu duchovno v sále
a jen hluboký a klopotný teolog
může najít modlitbu
kopáče v zemi,
hmotě patřící tomuto světu.
I odřená kolena řeholnic
ukazují, že naše těla
se těžce prokousávají
k duchovní dimenzi očistce
a Nejvyššímu, který je Actus purus
a zároveň tvář agonie Krista
z našich hříchů.*

A co básník?

*Ani kov varhan, ani dřevo houslí.
Myšlenka nikoli podobná
kůře diamantů.
Jak je myšlenka duchovní
a obojí tváře dobra a zla.
Jak může bolet
a zároveň povznášet*

*filigránství myšlenky
která má tolik hmoty
co Pacifik ideje s jediným vrakem
reznoucím a odsouzeným k nebytí.*

*Básník stojící na hranici
zástěny věčnosti.*

Kterého jsi v chrámě našla

*Pod borovicí.
Šišky se podobají
závaží u velkých hodin.
Zrnka růžence
odkudsi ze Svaté země.*

*Ech, jakou bolest
způsobil Ježíš své Matce
při návratu z poutě do Jeruzaléma.
Nemohl si pomoci.
Bylo to jako vír u jezu.
Tři dny se hádal ve chrámu
s liškami farizejskými.
Jaké vypětí a strast.
Žádné teologické žvatlání
zákoníků s roztomilým dítětem.*

*Poté se Ježíš osmnáct let
držel stranou v tesařské dílně.
Ukřížovat ve dvanácti,
na to to nevypadalo.
Předčasná rána dýkou do zad
v temných uličkách křivého Nazareta.*

Ze sbírky „Sepnuto duhou“

Na cestě

Josef Menšík

věnováno P. Karlu Dachovskému

za krustou

ve stříbře

hřeben smrčin

možná buk dub

a jedle

až poté

šedivé břicho

vracejících se ryb

šupiny poletují

šupinky – ústa

všech nenarozených

batolat

a slzy

nechtěných matek

na skřipci času

Plná břicha máme,

Pojízdná křesla

rovnou do márnice

Co ještě zbývá?

Vzít život nenarozeným.

Vybít vše živé.

Zabetonovat hebký mech

i měkkou střídu země.

– a zalknout se

koupenou slastí.

Zdenka Líbalová

*Stvořil jsi hvězdy
jako dar pro mě
a já Ti děkuji
v čase
kdy se máš narodit
do našich přbytků
a duší*

** * **

*Svým utrpením Kriste
uzdrav naše srdce
zarostlá
sobectvím
a vyhoj duše
spoutané
závistí
a zlobou*

** * **

*Odpusť mi že jsem nepoklekla
a rouhala se všemu
myšlenkou
že stojím sama
uprostřed utrpení
zatímco Tys byl
jen krůček
ode mne*

Emilia Currás

* * *

*Jak smutné je žít bez lásky!
Jaká vnitřní vyprahlost!
A jaká únava a nuda!
To se nedá vydržet...*

*Duše mi pukne,
vždyť bezútěšnost je bolestí
a bolest samotou.
Duše mi pukne.*

* * *

*Z Cádizu do San Fernanda
je kousíček, téměř nic!
Pouhý drobeček země,
pouhý ždíbeček moře,
ale jak se mi zdá být vzdálený,
když odcházíš.
Máš-li se vrátit,
vrať se brzy.
Máš-li zapomenout,
ať je to za dlouho.*

*Nech mě snít o setkání
na cestě z Cádizu do San Fernanda.
Je to kousíček, téměř nic.*

Překlad Milan Sobotík a Libor Martinek

Emilia Currás je nositelkou řady vědeckých hodností a titulů, mj. je akademičkou Královské akademie v Madridu a Akademie krásných umění a historických věd v Toledu. Svou první knihu poezie *Del pasar y Correr Amor (Jak procházela a prchala láska)* vydala v roce 1999 pod pseudonymem Julia Pontes. Její druhá sbírka *Fugitiva del tiempo (Uprchlíci před časem)* vyšla již pod občanským jménem autorky v roce 2001 a její křest proběhl letos v madridském Ateneu za účasti více než 400 posluchačů.

(ms)

On se nevzdálil

Bonifacy Miązek: *Návrat* (přel. Libor Martinek), Literature & Sciences, Opava 2005, 1. vydání, náklad a cena neuvedeny, 82 stran

V opavském nakladatelství Literature & Sciences, programově se specializujícím především na vydávání polské literatury, vyšel výběr z poezie P. prof. Bonifacyho Miązka, *Návrat*.

Jde o autora v tuzemském prostředí doposud neznámého, jeho poezie byla zveřejněná pouze v časopiseckých ukázkách v Akordu a regionálních periodikách, i když první překlady vyšly již v roce 1997. Recenzovaná knížka obsahuje čtyřicet sedm básní a její nevelký rozsah (v poměru k tomu, že jako zdroje bylo použito londýnského vydání výboru z díla *Sandomierskie wirydarze*) poměrně přesně koresponduje se skromnou pokorou, jíž je naplněn život i dílo dnes již umělecky vyzrálého sedmdesátníka.

Bonifacy Miązek až do odchodu do důchodu pracoval jako vědec-intelektuál, zkoumající jazyk, profesor slavistiky na Vídeňské univerzitě, v prostředí sekulárním, aby současně, paralelně a nedílně praktikoval kodifikovaný katolický ritus co správce farnosti. Autorovo dílo tedy představuje rozklenutý svorník, spojující skeptickou racionalitu s harmonizační touhou po dosažení nad-lidské spravedlnosti a řádu. Při nebipolárním čtení nápadnější složka nabývá vrchu (lak, překrývající vrstevnatost spletné členitosti pod ním) a Miązkova poezie se jeví jako velmi tradiční, nevýbojná, bez experimentu a opravdu harmonizátorská.

„*Ve dveřích se však chléb neobjevil / překvapeny / utekly jako zloděj / policajt měsíc prošel nebem / hadry odešly / i když on se nevzdálil.*“ Dopis

Hebrejcům však velmi otevřeně a poctivě, na polské poměry poměrně překvapivě, pojednává židovsko-polský vztah za druhé světové války. Nemůže traktovat přímou autorovu zkušenost, zasazuje-li děj do prosince čtyřicátého prvního nebo zkušenost vnímanou toliko dětskýma očima. Zcela jednoznačně demytizuje pojem vlasti, vnímaný u našich severních sousedů mnohem vypjatěji a jenom potvrzuje vždypřítomný pocit básníkovy odcizení, osamělosti, „emigrace dovnitř“, nezávislého na geografickém či historickém kontextu.

Takto, přes dvojlojný nikol čtený Miązek najednou přestává být nedramatický a objevuje se až barokní svár duše s tělem, či – chcete-li – čtení máchovské, oblouk od transcendentální touhy „do výši“ k vědomí, že jen „země je má.“

Překladatel Libor Martinek zvolil pro úkryt oblouku nepatetické, obyčejné až všední výrazivo skácelovské ražby. Celou knížku pak doplnil zasvěcenou ministudií o poezii Bonifacyho Miązka, dokazující, že v něm dozrává polonista nikoli nepovšimnutelný.

Jiří Staněk

Wacław Buryla se narodil v roce 1954 v Pruchiku u Jaroslavi. Dětství a mládí prožil v polském Horním Slezsku. Později ho osud zanesl na Dolní Slezsko. Zde jako kněz působil v různých famostech, až zakotvil jako vikář v Krosnicach u Vratislavi, kde mj. organizuje básnickou soutěž O ludzką twarz czlowieka („O lidskou tvář člověka“), z níž připravil k vydání knižní sbírky a jejíž sedmý ročník proběhl v roce 2004. Své básně uveřejnil v řadě polských časopisů, mj. Gość Niedzielny, Niedziela, W drodze, Literatura. Je autorem kolem dvaceti sbírek poezie, z nichž připomeňme: *Wiersz jak podanie ręki* (*Báseň jako podání ruky*), *Errata do miłości* (*Errata k lásce*), *Oddech za ścianą* (*Dech za stěnou*), *Otwieranie ciszy* (*Otvírání ticha*), *W szczelinie światła* (*Ve štěrbině světla*), *Krzaki gorejące* (*Hořící keře*), *Witraże chwil* (*Vitráže chvil*). V redakci Marianny Bocianové vyšel výbor z poezie Wacława Buryly *Krople nieskończoności* (*Kapky nekonečnosti*, 2000). Překlady pocházejí z autorovy poslední sbírky poezie (*Křídla samoty*, 2003).

(lm)

Už neexistuje

*už neexistuje houpací koník
a cínoví vojáčky
svět se změnil k nepoznání
a dům už dávno není domem*

*kůň s rozevlátou rudou hřívou
příliš rychle zaběhl za obzor
když pohádky někdo vyhodil ze života
jako ušmudlaný slabikář*

*dnes je tak těžké najít
na betonu stopy abys z nich složil
cestu jistou si svou cestou
která neskončí před vrcholem*

*touhy jsou jako nařezané růže
jež někdo zanechal na stole –
čekám až přijde Mistr a objeví
pravdu tak prostou až svatou*

Tělo ženy

*největším arcidílem
které stvořil Bůh
je tělo ženy*

*v něm se nachází kolébka
hnízdo
dům
i zoufalství
a lék
na slzy*

*je útočištěm
všech tužeb i snů
cílem předurčení*

Tomasz Opaliński – narozen 6.10.1966 v Plocku. Po maturitě studoval na Vyšším kněžském semináři v Plocku. Vysvěcen v roce 1991. Další studia na Katolické univerzitě v Lublině a na Jagelonské univerzitě v Krakově. Od roku 1995 přednáší homiletiku na Vyšším kněžském semináři v Plocku. Pracuje rovněž jako redaktor týdeníku Niedziela. Vydal dvě sbírky básní: *Ubrany w asfalt (Oblečený do asfaltu, 1993)* a *Portrety z tamtej strony (Portréty z druhé strany, 1997)*. Jeho básně byly publikovány v řadě literárních časopisů a v několika antologiích. Naše ukázka je z poslední Opalińského sbírky *Zemia za grosz (Země za groš, 2003)*.

Virtuální pouť do Svaté země

zuj si boty

země na níž stojíš

je svatá

polib kámen

který se mohl

stát třeba

chlebem

nebo zrudnout

krví hříšnice

hle

co je kamenem úrazu jedněm

je základem víry druhým

dotkni se prstem

rozpolcené země

jak otevřené rány

v boku tvého Mistra

Assisi

*vydělali na tobě
velké peníze
Chudáčku*

*z tvého domu
zůstal jenom pokoj
napsaný v osmi
jazycích*

*kuchyně Paní Bídy
zarostla pavučinou
až příliš prostý vkus
pro dnešní dobu
až příliš jasný*

Přeložil Jiří Červenka

Sebekázeň

Janka Procházková

*Jak svíce kaštanů
osvětlují naši temnotu
slzy umlčených vášní...*

*Žíznivá ústa
zanechají
smutek
osamělé dlani
aby se laskavost
neproměnila
v kámen
když
pro sebe
by našla
něžné jméno.*

Villonela 3

Milan Křesadlo

*I když opakuješ lež
a říkáš ji denně
ne pravdou se nestane
nepodlehne změně
je jako veš
lží zůstane lež*

*i když tisíckrát zapřeš se
i když stokrát nevstaneš
i když sebe se nezřekneš
lží zůstane lež*

*i když seješ lživé sémě
i když sedíš němě
ne nic se nestane
to člověče mi věř
lží zůstane lež*

*tisíckrát utluč pravdu
tisíckrát žeň pod provaz
tisíckrát řekni své ano na rozkaz*

*I když lži jinak než pravdou nenazveš
tak je to stále lež*

*A až svázou ti jednou ruce
a budeš trpět
pak možná se zalekneš*

*ale i když odvoláš
lží zůstane lež*

Nová kniha

V mém nakladatelství vyšla před Vánoce nová antologie Vladimíra Stibora „*Básně 2000–2006*“. Jsou zde básně vybrané ze sedmi posledních sbírek plus nejnovější básně. Obdivuji Stiborovu imaginaci a plodnost. Pro něj není poezie jen sváteční událost, ale součást každého dne, kdy přetváří všednost na český granát. Je to lyrika, především lyrika, ale také společenská témata jsou zastoupena (jako je bombardování Srbska či Afghánistánu).

Několikrát se opakují exotické země. (Musím se Vladimíra zeptat, zda opravdu byl v černé Indii.) Někde filozofuje (*Jen smrt je nesmrtelná; používá přístroj na ředění očí. Před každým nosičem bezděčně uhne stranou...*)

Ano, je tu zmínka o nosiči (jinde také). Stibor vystřídal řadu zaměstnání – i nosičem byl, patrně tehdy, když jezdil se sanitkou.

Bohužel, v básních není příliš náboženských témat, ale přece... nejnovější:

Básníkovi z Kampy aneb list z daleké TAMILIE

*Nikomu neříkej,
že se dodnes za mne modlí
všechny jeptišky z leprosária,
kde indické nebe
nadosah všem ostatním
nabízí točité schodiště
vlasy svázané do copů
i pohublé dlaně
k utišení bolesti...*

Jednou se k nim vrátím.

Nad novou poezí se zamýšlel P. Ing. Karel Dachovský.

O nočním výstupu

Vladimír Stibor

*Po vlhké skále
nutí mě čas
sevřít pevněji
výčnělky tmy,
probudit se před oponou,
jež ještě nedávno
patřila všem nosičům,
osvětlovačům i těm,
kteří podhrabávali balvan
u vchodu do jeskyně...*

*Do ohniště přilil jsem všechny tvé pochyby
bezmocnost i šlahouny,
které mě na cestě k Ústrkovu
svazovaly jen tím,
že se zadíraly hlouběji...*

*A pak jsem ležel naznak,
popíjel nebe,
jež svatými škvírami
nahrazovalo svátost usmíření,
hábity starců
i prvosenky dívek,
jejichž nachovějící tvář
nebrala konce...*

*Vzápětí kdesi zvenčí
přiběhly zástupy,
lidé z bulváru,
největší pisálci
s Desdemonou notebooků,
posléze i ti,*

*kteří shodili náklad ze svých zad,
trilobity odvázáli ze srdeční ohrady.
Nezvykle pomalu se začali
rozplývat v dálce.*

24. října 2006

Interview s léčitelem lidských duší

Nedávno oslavil své jednaosmdesátiny MUDr. Jaroslav Hovorka, spisovatel i básník, akupunkturista i znalec zemí Asie, v nichž nejednou pobýval. O jeho vzpomínkách vypráví knížka *10 000 pozdravů z Kamy* autorky Ing. Václavy Eiblové, jež vyšla během loňského léta v Knihovně Jana Drdy v Příbrami. A protože jsem měl nebyvalé štěstí potkat se osobně a prohodit s panem doktorem Hovorkou pár slov a vyměnit desítky dopisů, mohlo vzniknout toto nevelké, byť pro mne nesmírně milé, povídání... Magické kouzlo Kamy i s vůní Vltavy málokoho nechává lhostejným a chladným, vždyť knížkám Jaroslava Hovorky se nechá věřit od začátku až do konce. A možná ještě drahnou chvíli potom.

Jaké jste měl dětství?

„Šťastné. Narodil jsem se mrtvý.“

Čím vás ovlivnil mnohaletý pobyt v Asii?

„Ať jsem, kde jsem, mluvím s lidmi. Z Indie jsem si odnesl mnohaletou známost s jeptiškou z leprosária. Z Mongolska mnohaleté dopisování s ředitelem divadla v Ulánbátaru, žákem Josefa Skupy a překladatelem Prodané nevěsty do mongoštiny.“

Byl jste osobním lékařem Jana Wericha. Byl pro vás pacientem, či mnohem více přítelem?

„Rád používám větu: Pacient, má láska. A v tomto případě šlo hlavně i o respekt a úctu, obdiv, vděčnost...“

Nemohu se nezmínit o básníku Vlastimilu Maršíčkovi.

„Vzpomínám na něj často. A snad ještě víc na jeho dívčí doprovod z bulharského kulturního střediska.“

Velmi na mě zapůsobila vaše kniha Pět v balónu i publikace Balada z domu V + W. Mohlo se přihodit, že byste tyto knížky nenapsal?

„Možné je i nemožné. Ale věřím, že všechno je, jak má být.“

Je ve vašem životě nějaké období nad jiné krásné?

„Všechny mé vteřiny jsou krásné. Ty, co náhodou takové nejsou, rychle zapo mínám.“

Říká se, že poezie bývá tím, co nás převyšuje, co nám velkoryse tu a tam dovoluje vnímat i nejprošší jevy všedního dne s nebyvalou intenzitou, jež nám přináší radost.

„Souhlasím, neboť asi má pravdu věta, že jak básnění, tak i bláznění jsou

darem božím.“

Vzpomínáte na knihu, která vás nejvíce ovlivnila?

„Ano, ale nikomu to neříkejte. Jmenovala se Paměti Josefiny Mutzenbacherové. Otec ji přede mnou schovával v ložnici pod polštářem.“

Kde je podle vás nejkrásnější místo, kam byste se chtěl ještě jednou vrátit?

„Miluji každý kousek Modré planety, ale nejvíc oboru v Železných horách, kde navštěvuji starý buk, v jehož dutině sídlí divocí holubi. Tam jsem za války objevil SKN a jednu jeho milou.“

Až všechno pomine – víra i naděje, zůstane jen láska. Bude to člověku stačit?

„Ano, není nic krásnějšího. Zvláště je-li bláznivá. Taková totiž přináší i víru i naději.“

A pohled do budoucna?

„Literární plány se nemají prozrazovat, ale s básnířkou Václavou Eiblovou pracujeme na trilogii o Euroázii v letech 1800 -2000.“

Děkuji za rozhovor.

Vladimír Stibor, 30. srpna 2006

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

2/2007

*„Hospodin je má síla a statečnost,
stal se mou spásou.“
(Žalm 118 [117], 14)*

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Milí přátelé,

opět se Vám ozývám z „Řádu“. Vydal jsem dvě své knihy. O mé sbírce „Sepnuto duhou“ více v literární příloze. O životopisu „Svatá Alžběta Durynská“ v dalším článku.

Trápí mě nedostatek kněžského a řeholního dorostu. V pražské arcidiecézi je situace katastrofální. Letos bude vysvěcen jediný diecézní kněz a počet seminaristů je mizivý. Co je toho příčinou? Jistě duch tohoto světa: materialismus, sex a násilí v médiích – zvláště v televizi – ohlupující a odvracející od Boha. Je dost zvláštní a příznačné, že se k výchově mládeže v Praze (a to i katolické) tlačí různí liberálové. Prostě Církev nemá mít budoucnost (a když, tak jen v liberální zkažené podobě).

Opět mě nadzvedl Katolický týdeník č. 10. Píše se tu pochvalně o filmu „Goyovy přízraky“. Film proticírkevní a s choulostivými scénami. Měl se promítat v arcibiskupském gymnáziu v Českých Budějovicích. Ředitel gymnázia je filmem nadšen. Myslím, že takové filmy nepatří do církevních škol. A biskup Paďour by měl takovéto výstřelky zakázat. Mládež by se měla spíš zvát na exercicie než na škodlivou podívanou. Na pochybné recenze filmů je Katolický týdeník „specialista“.

V čísle 16 paní PhDr. Václava Ledvinková, dramaturgyně Českého rozhlasu, chválí a vyzdvihuje knihu pro mládež „Harry Potter“. Jsou to příběhy čarodějnického učně, který se spoléhá na temné síly. Jak dlouho ještě budou biskupové nečinně přihlížet k podobným nesmyslným článkům v Katolickém týdeníku?

Jeden kněz propustil z famosti jiného s tím, že ho nepotřebuje. Teď se modlí za víc kněží v Čechách a na Slovensku. Cynismus některých kněží může odvrátit mladé muže od vstupu do semináře.

Chci dát mladým lidem vzor v kněžích, kteří obstáli v zatěžkávací zkoušce komunismu. Můj román o františkánském knězi Janu Bártovi, vězněném 16 let, podnítl mladého muže ke vstupu do semináře. Dnes Pater Ing. Antonín Sedlák slouží v litoměřické diecézi. „Umlčený zvon“ vyšel čtyřikrát: v roce 1990 (620 exemplářů), v roce 1991 (2 500 výtisků), na pokračování jej otiskoval časopis AD v letech 1990–91 (náklad 20 000 výtisků). V angličtině vyšel v roce 1994 (1 000 exemplářů). Uzrála situace k pátému vydání (leden 2008), kniha má 175 stran, bude to tedy dost nákladný projekt. Slibuji si zase alespoň jedno povolání ke kněžskému nebo řeholnímu stavu.

Biskupové by měli strhovat svou statečností, očekáváme alespoň nový pastýřský list o zvrstvech interrupcí. Dosud nikde se veřejně nevyjádřili, že interrupce, užívání antikoncepčních pilulek a nitroděložní tělíska (působí potrat v raném stádiu) jsou stíhány automaticky exkomunikací. Věřím, že Pán Bůh bude žehnat jenom statečným. Navíc dnes nehrozí za pevné postoje kriminály – jen potíže. Šedivý lidský průměr nemůže nikoho strhnout, zvláště ne citlivou mládež.

Děkuji Vám, milí čtenáři, za podporu – finanční i modlitební. Také na Vás pamatuji ve svých každodenních modlitbách růžence.

*Ze srdce žehnám
P. ing. Karel Dachovský*

číslo mého účtu: 80367389/0800

Interrupce ve světě

Rusko

Rusko je ohroženo chaosem, islámem a Čínou. Porodnost je zde 1,3 dítěte na ženu. 70 % těhotenství končí interrupcí. Každý rok emigruje z Ruska 700 000 lidí – převážně mladých. Za dvacet let bude čtvrtina Rusů starších 60 let. Zvlášť mužů ubývá (je jich 76,6 na 100 žen). Kdo bude chránit obrovské prostory Ruska? Vojenská služba je povinná, ale větší část mužů se vojně vyhne (úplatky, studium atd.). V Rusku žije 14,3 milionů muslimů. V roce 1990 zde bylo 500 mešit, nyní je jich tady 5 000. Muslimské země, kde je ropa, finančně podporují muslimy v Rusku. Východní Rusko okupují Číňané, je jich tu již 5 milionů (a 15 milionů Rusů). Rusko čeká chmurná budoucnost.

Population Research Institute Review, leden – únor 2007

Ekvádor

Human Life International (HLI) z USA má zde pobočku (pro život). Je za co bojovat.

V roce 2005 byly odmítnuty zákony o možnosti interrupcí v případě znásilnění a incestu. Znovu o možnosti interrupcí u teenagerek. Zákon o "sexuální výchově".

Bohužel prošel zákon o poskytování antikoncepčních prostředků zdarma (se souhlasem Ekvádorské biskupské konference!).

Malawi

Tato země má nízkou hustotu obyvatel, což brání hospodářskému růstu. Přesto se učí na školách, že dvě děti v rodině stačí, učí se sex a antikoncepci. V zemi není ani jediná organizace pro život. Sterilizace a interrupce jsou běžné. Proti životu působí četné organizace (OSN a Západ). V zemi je hodně katolíků, přesto biskupové jsou zakřiknutí, nevyjadřují se proti sterilizacím, interrupcím, antikoncepci a „sexuální výchově“ na školách.

HLI Special Report, prosinec 2006

Malta

Žije zde 400 000 obyvatel a nemají interrupce. Tlaky ze zahraničí však sílí, (zvláště z Evropské unie). Španělský doktor v tisku inzeruje provedení interrupcí ve Španělsku a letenky zdarma. Maltané usilují o schválení článku ústavy pro zachování života od početí. Takto by byla Malta druhou zemí na světě s takovou ústavou (první je El Salvador od roku 1999). Na Maltě je vidět všude nalepené nápisy „+9“ (k datu narození je třeba připočíst 9 měsíců v lůně matky).

Ředitel HLI P. T. Euteneuer navštívil Maltu a měl také přednášku k 42 seminaristům. Řekl: „Vy, maltézští muži, jste obránci křesťanské civilizace – opět! Jste následovníci statečných maltézkých rytířů, kteří zastavili turecké masakry v 16. století, a jste dětmi těch, kteří odrazili nacistickou invazi ve 20. století. Přes svou malou rozlohu Malta není druhořadá pro nikoho. Opravdu jste, jak řekl papež Jan Pavel II., světlo Evropy a vskutku světlo pro celý svět.“

HLI Special Report, prosinec 2006

Portugalsko

Ve dnech 4. – 8. 10. 2006 se ve Fatimě konala první mezinárodní konference modlitby pro život. (Letos bude v Polsku v katedrále Božího milosrdenství.) Byli přítomni aktivisté pro život z celého světa, bylo i několik biskupů. V noci se tisíce modlily venku růženec. Monsignor Reilly řekl, že nikdy nezískáme interrupčníky na svou stranu bez laskavosti a lásky a bez modlitby, protože jen Bůh může změnit srdce. Všichni se zasvětili Naší Paní z Fatimy.

HLI Special Report, prosinec 2006

Togo

V prosinci 2006 parlament v Togu rozhodl o povolení interrupcí v případě znásilnění, incestu, nebezpečí pro život matky a deformace plodu. Nikdo něco podobného nečekal. Je to následek tlaku OSN. V zemi vládne strana RTP a žádná opozice zde nesmí být.

Podobné kroky mohou nastat v Beninu, Republice Kongo a Pobřeží slonoviny.

V Togu je 29 % obyvatel katolíků a 20 % muslimů. Jsou však zastrašení. Kněží jsou orientováni pro život.

HLI Special Report, únor 2007

USA

Sněmovna reprezentantů v Mississippi schválila zákaz interrupcí, vyjma případů znásilnění a incestu. Pokoutní interrupce se budou trestat deseti lety vězení.

Stát Georgie už zakázal interrupce bez jakýchkoliv výjimek.

Catholic News Agency

* * *

HLI udělila cenu kardinála von Gallena dvěma biskupům ve státě Missouri za jejich programy pro život. Organizovali kampaň proti přijetí dodatku č. 2 k Ústavě – ten sice zakazoval vložení klonovaného zárodku do matčina lůna, ale dovoluje se klonování a zabíjení embryí pro získání kmenových buněk. Biskup Burke říká: „Diskriminujeme celou třídu lidských bytostí jenom kvůli jejich věku a velikosti.“ Oba biskupové svou kampaní zapůsobili, že takřka polovina hlasů byla proti dodatku zákona. Ten byl přijat těsnou většinou ve státě Missouri.

Front Lines, zima 2007

* * *

Na pochod pro život proti interrupčnímu zákonu Roe v. Wade ve Washingtonu přišlo 100 000 lidí a 20 biskupů. Před pochodem byla mše svatá na stadionu, organizovaná arcidiecézí Washington. Tématem pochodu bylo: „Budeš chránit stejné právo na život každého nevinného člověka existujícího od početí. Žádná výjimka! Žádný kompromis!“

Na pochodu promluvil prezident Bush: „My všichni musíme pamatovat, že pravá kultura života nemůže být postavena jenom na změně zákonů. Budeme muset tvrdě pracovat na změně srdcí.“

The Tablet, 3. 2. 2007

Demokratická republika Kongo (bývalé belgické Kongo)

Je to republika větší rozlohou než jsou USA. Žije zde jen 63 milionů lidí. Takže je zde nedostatek lidí (jako v Rusku a Kanadě). Přesto interrupčníci z ciziny křičí i tady, že je potřeba omezovat populaci. Je zde 6 dětí na jednu ženu. Interrupce zde nejsou dovoleny, ale i zde jsou útoky proti životu, podporované ze zahraničí. Církev zde rozkvétá. 60 biskupů je velmi pro život, 22 diecézních seminářů je plných, skupina pro život HLI z USA je pozvána všude v seminářích formovat budoucí kněze.

HLI Special Report, březen 2007

Republika Kongo (bývalé francouzské Kongo)

Má jen 3,7 milionů lidí. Na jednu ženu připadá šest dětí. Pětadvacet let zde vládla prokubánská vláda. Interrupce nejsou povolené, ale rozmáhá se tu umělé oplodňování in vitro (ze zku mavky – morálně nepřijatelné, jsou zabývána „nepotřebná“ embrya).

Nebezpečím je vliv Číny a její politiky „jednoho dítě na jednu ženu“. Ideologický imperialismus hrozí i v této zemi.

HLI Special Report, březen 2007

Zprávy ze světa

Rakousko

Hodně se mluví o povolení kardinála Schönborna sloužit mše svaté v jedné vídeňské farnosti zády k lidu (je tedy odstraněn obětní stůl). V televizním interview řekl kardinál, že oba způsoby jsou přípustné (kněz čelem i zády k lidu). Druhý vatikánský koncil nedal výslovně instrukci, jak má kněz stát.

The Tablet, 10. 3. 2007

Svatá země

Dvacet sedm německých biskupů zde vykonalo sedmidenní pouť. Přirovnali zdi dělící palestinské a židovské území k varšavskému ghettu. Kardinál Meisner srovnal bezpečností zeď k Berlínské zdi. Kardinál Lehmann

se omluvil za zločiny nacistů na Židech a později odsoudil výroky některých německých biskupů-

Biskupové položili základní kámen k novému obecnímu středisku v Nazaretě a požehnali základy nového benediktinského kláštera v Tabghe.

The Tablet, 10. 3. 2007

Kanada

Kanadští biskupové pohrozili, že věřící nebudou používat služby telefonní společnosti Telus. Ta prodávala pornografii na video. Společnost ustoupila a pornografii stáhla.

The Tablet, 10. 3. 2007

Španělsko

Nový film o životě svaté Terezie z Avily pobouřil biskupy. Producent tvrdí, že film je k sv. Terezii „uctivý“.

The Tablet, 17. 2. 2007

Irsko

V minulých letech přišlo do země hodně zahraničních pracovníků, přesto národ je ještě homogenní s katolickým étosem. Přesto jsou tu negativní trendy. Životní úroveň stoupla rychle, ale je to jako třicet stříbrných za to, že v devadesátých letech dovolili antikoncepci a rozvody. Poté přišly dotace z Evropské unie a do země přišel kapitál. Dnes je tu životní úroveň jedna z nejvyšších v Evropské unii. Jsou lidé šťastní? Vzrostl počet sebevražd mladých, drogy, alkohol, zločinnost, rozvody činí 25 %, 31 % dětí je nemanželských, interrupce je zakázaná, ale ženy za ní jezdí do Anglie, a to 10 %. Počet dětí na jednu ženu klesl z 3,5 na 1,9.

Ohromný hospodářský růst je důsledkem zapojení žen do pracovního procesu. V budoucnu ale nebudou mít rezervy, naopak méně dětí bude znamenat, že na staré nebude mít kdo vydělávat. Vláda Irska je proti životu. Podporuje fond UNFPA, který v rozvojových zemích působí, aby se tamrodilo

co nejméně dětí. Dokonce podporuje Čínu v jejím vyvražďování nenarozených a sterilizaci. Irsko bude mít špatnou budoucnost, nevrátí-li se ke křesťanským kořenům.

Population Research Institute Review, leden – únor 2007

Francie

Jenom 51 % obyvatel se prohlašuje za katolíky, před deseti lety to bylo 80 %. Francie už není katolická země. Jen 10 % katolíků se účastní pravidelně mší svatých. Polovina „katolíků“ nevěří v Boha, katolicismus považují spíše za kulturní a sociální záležitost. Církvi hrozí katastrofa.

AD 2000, březen 2007

Jižní Korea

Katolicismus zde vzkvétá. V roce 1950 bylo v zemi 1 % katolíků, dnes 10 %. V zemi je také hodně protestantů, ale ti často přecházejí ke katolíkům. Silná je Mariina legie, která „zásobuje“ církev dospělými katechumeny. V zemi je 2000 seminaristů a 200 novokněží ročně. Je tu hodně řeholnic. Situace úplně jiná než v blízké Austrálii.

AD 2000, březen 2007

Austrálie

Je typické, že mnoho „katolických“ politiků obhajuje interrupční pilulku RU-486 a je pro klonování. Je to i případ poslance M. Turnbulla, který má plná ústa papeže a bude ve svém domě hostit tři biskupy při příležitosti Světového dne mládeže.

Austrálie zřejmě nemá dost silné biskupy, kteří by skandálům učinili přítrž. V USA to někteří biskupové dokázali.

AD 2000, březen 2007

* * *

V diecézi Toowoomba v roce 2014 bude málo kněží. Biskup Morris navrhuje svěcení ženatých, přijetí kněží, kteří se oženili, svěcení žen, uznání platnosti luteránských a anglikánských „mšří“.

To se tedy divíme, co si dovolí katolický biskup!

AD 2000, únor 2007

* * *

Biskup Coffey zakázal faráři Speekmanovi setrvat v jeho funkci faráře v Morwellu a propustil ho z duchovní správy. Příčinou bylo údajné terorizování farníků a údajná nekompetentnost. Ve skutečnosti kněz hájil pravověří a dostal se do konfliktu s vedením církevní školy (nesrovnalosti v duchovní a svátostné praxi). Kněz se odvolal do Říma a vatikánská Kongregace pro klérus 20. 11. 2006 rozhodla, že kněz má být znovu ustanoven v Morwellu, a to bez průtahů.

AD 2000, únor 2007

Německo

Kardinál J. Meisner dal instrukci ředitelům katolických škol, že mají zrušit svou přítomnost na mezináboženských setkáních. Vyvolalo to kritiku německých politiků a médií. Kardinál Meisner chce zachovat integritu víry a chce se vyhnout dojmu, že všechna náboženství jsou zaměnitelná. Lale Akguru, který vede parlamentní skupinu pro islámské záležitosti v Sociálně demokratické straně, vyzval učitele katolických škol, aby neposlouchali kardinála. Naproti tomu někteří náboženští vůdci řekli, že mají také výhrady k mezináboženským setkáním. Mouri Azaoni, muslimský mluvčí, řekl, že jeho skupina je proti směšování křesťanských a muslimských modliteb. Michal Fürst, mluvčí Ústřední rady Židů, poznamenal, že židovští studenti by se neměli zúčastňovat na vzývání Nejsvětější Trojice.

The Catholic World Report, únor 2007

Egypt

Patriarcha Antonios Magnib z Alexandrie se sešel 15. 12. 2006 s papežem. Je novou hlavou Koptické katolické církve. Papež řekl, že spojení obou církví je nejlépe patrné v liturgii. Patriarchát v Alexandrii je nositelem bohaté duchovní, liturgické a teologické tradice, což sahá do prvních století, kdy stolec v Alexandrii byl druhý nejvýznamnější po Římu. Církev v Alexandrii byla založena svatým Markem. Ale koptská ortodoxní církev se oddělila od Říma po chalcedonském koncilu. Koptských katolíků je 250 000 (tedy podstatně méně než koptských ortodoxních). Ti se opět přimkli k Církvi roku 1741. Ačkoliv většina koptů žije stále v Egyptě, mnoho jich emigruje.

The Catholic World Report, únor 2007

Řím

Před exerciciemi v postě papež mobilizoval křesťany proti útokům na život. Bylo to na konferenci o svědomí, pořádané Papežskou akademií pro život. Řekl, že se množí útoky na život, tlaky na legalizaci interrupcí, pokusy snižovat počty obyvatelstva, snaha o „dokonalé“ dítě prostřednictvím rafinovaného biotechnologického výzkumu. Stoupá tlak na legalizaci všech typů spolužití, které jsou alternativou manželství a jsou uzavřené přirozenému plození dětí. Svědomí není dost bdělé k vážnosti problému. Je potřeba znovu objevit a znovu vzdělat svědomí, osvícené solidním základem pravdy. To je obtížné a delikátní, protože formace svědomí byla napadena pochybnými formami tolerance.

The Tablet, 3. 3. 2007

* * *

Kardinál Biffi (78 let, dříve arcibiskup Boloně) vedl exercicie pro papeže. Varoval, že moderní křesťané riskují, že budou následovat Antikrista, jestliže ignorují pravdy víry a obracejí křesťanství na zbožšťování relativních hodnot, jako je solidarita, láska k míru a respekt k přírodě. Biffi své úvahy postavil na díle ruského filozofa Vladimíra Solověva (1853 – 1900) „Tři dialogy a příběh Antikrista“. Solověv předpověděl Antikrista jako ekumenistu, ekologa a pacifistu, který uklidňuje davy snížením poselství a osoby Krista. Předpověděl, že Antikrist svolá ekumenický koncil a bude hledat souhlas všech

křesťanských vyznání, přičemž všem ustoupí v něčem. Masy ho budou následovat kromě malých skupin katolíků, pravoslavných a protestantů. Ti řeknou: „Dal jsi nám všechno krom toho, co nás zajímá – Ježíše Krista.“ Boffi řekl, že křesťan snižující spásný fakt Krista a osobního spojení s Ním, aby se otevřel světu a měl dialog s každým, je na straně Antikrista.

The Tablet, 10. 3. 2007

* * *

Mnoho lidí věří, že konkláve zvolilo Benedikta XVI., aby zastavil blížící se katastrofu Evropy. Papež mluví otevřeně. Očekávaný pokles Evropanů (demografická krize) je vážnější problém než islámský džihád a „oteplování Země“. V Evropě se rodí 1,4 dítěte na ženu. Je vidět, kam to spěje. Ekonomický rozvoj, materialismus, feminismus ukradly duši. Lidé nevidí budoucnost jako něco pozitivního. Je vůbec dobré být osobou? Benedikt říká: „Naděje musí překonat nejistotu.“ Chybí respekt k lidskému tělu, z toho pramení škodlivost sodomie a homosexuálních „manželství“. Očekává se nová encyklika o úctě k životu.

Global Family Life News, únor – březen 2007

* * *

Dne 4. 11. 2006 byla ve Vatikánu nezvyklá svatba. Lord Nicholas Windsor si bral v katolickém obřadu princeznu Donnu Paola Doimi de Frankspan. Lord Nicholas patří do širší anglické královské rodiny – je mladším synem vévody a vévodkyně z Kentu. Konvertoval ke katolicismu v roce 2001, a tím ztratil své 25. nástupnické místo na anglický trůn. Stejně jako jeho bratr George, když si vzal kanadskou katoličku Silvanu Tomaselli.

Anglická královna dala souhlas ke svatbě ve Vatikánu a zúčastní se poté v Londýně slavnostní party na oslavu svatby.

Nevěsta de Frankspan se narodila v Británii v chorvatské šlechtické význačné rodině. Její otec emigroval do Británie během druhé světové války, nyní je úspěšný obchodník.

The Catholic World Report, leden 2007

Velká Británie

Vláda vydala antidiskriminační směrnice, podle kterých katolické agentury nabízející adopci dětí jsou povinné předat děti také zájemcům z řad homosexuálních párů. Nepomohly protesty Církve ani kardinála Murphy O'Conora. To povede k zániku dvanácti takových katolických agentur v zemi. Také církevní školy nesmí učit, že aktivní homosexualita je špatná a hříšná, což podle vlády vede k diskriminaci.

The Tablet, 10. 3. 2007

* * *

V rámci Křesťanské teologické koleje v Cambridge bylo otevřeno Středisko pro studium muslimsko-židovských vztahů. Budou se zde organizovat kurzy. Má to podporu hlavního rabína Dr. J. Sackse, premiéra Tonyho Blaira a jordánského prince Hassana.

The Tablet, 3. 2. 2007

USA

Institut pro náboženství a demokracii vydal prohlášení, podle kterého 250 milionů křesťanů je pronásledováno (diskriminováno, bito, mučeno, vězněno a zabíjeno), protože následují Ježíše Krista. Pronásledování se děje v muslimských, komunistických, hinduistických a buddhistických zemích. Situace se nejvíc přiosťhuje v muslimských státech. Na seznamu jsou zejména: Saudská Arábie, Čína, Írán, Barma, Severní Korea, Súdán, Eritrea a Uzbekistán.

AD 2000, březen 2007

* * *

Cardinal Newman Society – CNS (Společnost kardinála Newmana) hlásí, že počet katolických univerzit pořádajících hru „Vaginální monology“ klesl na 21 v roce 2006 (v roce 2003 to bylo 32). Hra je sexuálně orientovaná s lesbickým znásilněním, skupinovou masturbací, sexualita je redukována na sobecké potěšení. Někdy od provozování hry neodradí ani zákaz biskupa.

CNS sdružuje katolíky z 200 univerzit a organizuje alternativní programy navzdory uvedené prostopáše hře.

Life Site News.com

Gayové v Polsku nebudou smět učit

Polské ministerstvo školství, v jehož čele stojí praktikující katolík Roman Giertych, předseda Ligy polských rodin, vydalo nařízení, podle něhož homosexuálové, kteří svůj styl života propagují a angažují se v hnutí gayů a lesbiček, nebudou smět vykonávat učitelské povolání. Netýká se to ovšem těch homosexuálů, kteří si uvědomují svoji orientaci jako blokádu, nemoc a jsou ochotni podstoupit terapii. Ministerstvo své nařízení zdůvodňuje tím, že školní výchova je zaměřena k vytváření správných vztahů mezi mužem a ženou a tomuto požadavku homosexuál, jenž své soužití s partnerem stejného pohlaví propaguje jako normální, přirozené a správné, jednoznačně odporuje.

Gość niedzielny 12/2007

Ústava má přednost před zákony EU

Polský ministr spravedlnosti Zbigniew Ziobro, jenž prosazoval (bohužel neúspěšně) ochranu života od početí až do přirozené smrti v polské ústavě, prohlásil, že ústavy jednotlivých zemí EU musí mít vždycky přednost před zákony Unie, jinak by se jednalo o ztrátu národní svébytnosti.

Gość niedzielny 12/2007

Potraty v Evropě hrozivě stoupají

V Norsku více než polovina žen mladších 25 let podstupuje potrat. Jak informuje servis HLI Europe, v Evropě zavládla jistá „propotratová móda“. Kromě Norek podstupují nejčastěji potrat Dánky, Švédky, Francouzky a Maďarky. Abortivní centra ve Velké Británii sdělují, že měsíčně „obslouží“ zhruba stovku dívek pod dvacet let, které podstoupily potrat již podruhé. Ve všech uvedených zemích je ovšem široce dostupná antikoncepce. To vyvrací falešné tvrzení, že prý antikoncepce snižuje počty umělých potratů. Opak je pravdou.

Gość niedzielny 12/2007

Kdy je možný kompromis?

V sousedním Polsku premiér Jaroslaw Kaczyński se vyjádřil kriticky ke snahám katolických poslanců z Ligy polských rodin i některých poslanců z nejsilnější strany „Právo a spravedlnost“ na změnu potratového zákona v tom smyslu, aby potrat nebyl povolen za žádných okolností. Kaczyński řekl, že prý „nelze ženu po znásilnění nutit, aby dítě porodila“. Zároveň chválil současné polské potratové zákonodárství jako „kompromis“, za nějž údajně už dále nelze jít. Ředitel katolického Radia Maryja, pater Tadeusz Rydzyk však prohlásil, že takový kompromis je nepřijatelný. I když polské zákonodárství je s výjimkou Malty a Irska ve věci interrupcí nejpřísnější v Evropě (připouští potraty jen v případech ohrožení života matky, znásilnění a incestu), lidský život je posvátný od okamžiku početí bez výjimky. Dosavadní stav potratového kompromisu v Polsku je sice hranicí, za níž před dvanácti lety nešlo už dále jít, nicméně katolík toto musí nutně považovat za pouhý přechodný stav a je ve svědomí zavázán pokoušet se dospět až ke konečnému cíli: k úplnému zákazu potratů bez výjimky. Jestliže se katolický politik tomu brání a spokojuje se s dosaženým kompromisem, pak zraňuje své přesvědčení. Kompromis není žádnou posvátnou hodnotou a katolík v politice smí k němu ve věci potratů přistoupit pouze tehdy, kdy je výběr pouze mezi ním a ještě horším zlem, ovšem s tím, že nevynechá jedinou příležitost, aby zákon posunul dále ve směru souladu s katolickou naukou. Tato příležitost se nyní naskýtá, když statistické průzkumy ukazují, že většina Poláků jednoznačně odmítá potraty.

Podle pramenů PhDr. Radomír Malý

„Křesťany lvům!“

Tento slogan, známý jako pokřik lůzy ve starověkém Římě, se nyní objevil na jednom kostele v italském Turíně v souvislosti s vyjádřením janovského arcibiskupa a předsedy Italské biskupské konference, mons. Angela Bagnasca, který se jasně vyslovil proti sexuálnímu soužití mimo manželství a konkubinátu homosexuálních párů. Na nejrůznějších místech Itálie je možno nalézt nápisy „Hanba Bagnascovi!“ a další hanopisy.

www.kreuz.net/article.5020.html

Člověk se má stát zvířetem?

Tuto teorii hlásá v Německu tzv. „Nadace Giordana Bruna“, založená roku 2002. Jedná se o organizaci, která se specializuje na boj proti křesťanství. V poslední době se snaží co nejvíce propagovat Darwinovu vývojovou teorii, podle níž se člověk vyvinul ze zvířete. Člověk prý není nic jiného než nejdokonalejší zvíře a proto by veškerá výchova měla být zaměřena k tomu, aby se lidé naučili co nejvíce v sobě uvolnit „zvířecí pudy“, především egoismus. V tom prý spočívá „pravý humanismus“.

www.kreuz.net/article.5013.html

Zmrtvýchvstání bez prázdného hrobu?

Profesor dogmatické teologie na univerzitě v německém Tübingenu Bernd Jochen Hilberath přišel se zajímavou „teorií“: Na křesťanské nauce o Ježíšově zmrtvýchvstání by prý nic nezměnilo ani případné nalezení hrobu s jeho ostatky. Zmrtvýchvstání prý se odehrálo v rovině duchovní a nikoli fyzické. Uvedené vyjádření je skandální. Kdyby tělo Pána Ježíše skutečně v hrobu zetlelo, dávno by se hrob s jeho ostatky našel, nehledě k tomu, že evangelia i sv. Pavel jasně hovoří o fyzickém vzkříšení a prázdném hrobu. Hilberathovy názory nejsou ničím jiným než kapitulací před novinářskými kachnami posledních let o nalezení hrobu s Ježíšovými ostatky. Ty se vynoří vždycky, když archeologové narazí na rakev se jménem „Ježíš“ (hebr. Jehošua). To bylo ovšem naprosto běžné židovské jméno, tak se jmenovaly stovky současníků Ježíše Krista.

www.kreuz.net/article.5009.html

Nemilosrdně milosrdný

Známý heretický teolog Hans Küng prohlásil na přednášce v Mexico City doslovně: „Absolutní církevní zákaz potratů je nemilosrdným extrémem, který je vším jiným než křesťanským.“ Hlavně, že Küng je „milosrdný“. Zabíjení nenarozených je podle něj „milosrdenstvím“. Hitler také považoval za „milosrdenství“ zabíjení starých bezmocných lidí. Je skandální, že člověk s takovými názory není dosud suspendován z kněžství.

www.kreuz.net/article.5002.html

Nárůst případů eutanazie v Belgii

Roku 2006 vzrostl oproti předchozímu roku počet případů eutanazie v Belgii o 10 %. Uvádí to list Le Soir s odvoláním na údaje parlamentu. Belgie legalizovala eutanázii roku 2002. Skandální ale je, že navzdory církevní nauce, nejnověji prezentované v encyklice papeže Jana Pavla II. „Evangelium Vitae“ z roku 1995, tři čtvrtiny církevních nemocnic a domovů pro důchodce eutanázii provádí, i když, podle jejich vyjádření, „ve výjimečných případech“.

www.kreuz.net/article.4936.html

Zásadový postoj biskupa Launa

Světící biskup z rakouského Salcburku, mons. Andreas Laun odmítl účast na pouti do známého poutního místa Mariazell, kterou organizuje Richard Lugner. Tento vídeňský podnikatel zřídil v hlavním městě Rakouska nákupní centrum „Lugner-City“, které provozuje i potratovou ordinaci. Navzdory tomu Lugner ostentativně zdůrazňuje, že je „katolík“! Mezi katolickou naukou a vraždami nenarozených, masově prováděnými v jeho centru, prý nevidí „žádný rozpor“.

www.kreuz.net/article.4894.html

Katolická sociální nauka lékem současných neduhů

Tak ji nazval profesor Lothar Roos, německý odborník na tuto problematiku, ve své přednášce na kongresu ve Fuldě. Prohlásil, že požadavkem katolické sociální nauky ve smyslu encykliky papeže Jana Pavla II. „Centesimus Annus“ je dnes sociální aktivita podnikatelů. „Sociální je všechno, co vytváří pracovní příležitosti“, řekl Roos. To by mělo být prvořadou starostí podnikatelů, kteří chtějí při svém podnikání realizovat sociální učení Církve.

Fels 3/2007

„Raději zemřít, než se stát esesmanem!“

Němečtí historikové odhalují další a další případy německých katolíků, kteří prokázali v době nacistického režimu a války autenticky křesťanský postoj a zaplatili ho životem. Tak si počínal i zbožný jihotyrolský obchodník Josef Mayr-Nusser. Narodil se roku 1910 v selské rodině, vyučil se obchodním příručím a pracoval v obchodnickém centru v jihotyrolském městě Bolzano, které – jako celé Jižní Tyroly – patřilo Itálii. Mayr se stal diecézním předsedou Katolické mládeže a prezidentem charitativního Spolku sv. Vincence. Roku 1942 se oženil, o rok později se mu narodil syn Albert. Roku 1943 však obsadili severní Itálii Němci a Jihotyroláci, poněvadž byli německé národnosti, museli narukovat do wehrmachtu. Bylo mu nabídnuto členství v SS. Odmítl s odvoláním na své náboženské přesvědčení, neboť SS provozovala pohanské náboženské rituály. Prohlásil, že chce raději zemřít, než aby se stal esesákem. Za to byl zatčen a po krutém mučení, kdy musel dlouhé hodiny neustále klekat, vstávat a plazit se v hnoji, jej odeslal soud do koncentračního tábora Dachau. Cestu ale nevydržel a zemřel vyčerpáním po nelidském zacházení.

Fels 3/2007

Biskupové, postižení nejnověji církevními tresty

Nejnámější je v tomto směru případ afrického Emmanuela Millinga, který se oženil a odpadl k Moonově sektě. Ten byl již v médiích dostatečně přetřásán. Mimo jejich pozornost však zůstává např. emeritní biskup amerického Tusconu Thomas Gumbleton, je muž musel jeho nástupce v úřadě mons. Gerald Kicanas zakázat vstup do kterékoliv církevní budovy. Důvod? Byl loni v únoru hlavním řečníkem na sjezdu propotrátového sdružení „Call to Action“. Ještě když působil ve své biskupské funkci, obhajoval homosexuální sňatky a potraty. Suspenzí z Vatikánu byl postižen také paraguayský biskup Fernando Lugo, neboť v rozporu s církevními ustanoveními kandidoval v prezidentských volbách. Dodejme, že to je pouze špička ledovce, mnoho biskupů bohužel zastává názory neshodné s katolickou naukou. V německém jazykovém prostoru např. biskupové Algermissen z Fuldy nebo Küng ze St. Pöltenu veřejně prohlásili, že nedělní účast na mši svaté není už pro katolíka žádnou povinností, stačí prý účast na ekumenickém shromáždění nebo

na bohoslužbě slova. To ovšem odporuje kodexu kanonického práva i tradiční církevní nauce.

Glaube und Kirche 2/2007

První ateistická soukromá škola

V Berlíně otevřel tzv. Humanistický svaz „první ateistickou“ školu v Německu. Jejím cílem má být výchova důsledných ateistů na všech úsecích.

Glaube und Kirche 3/2007

Zneuctili kostel

Ve švýcarském Muttenzi museli být tři chlapci ve věku 12 a 13 let vyloučeni ze školy, protože vnikli do místního katolického kostela, kde počmárali stěny, močili do křtitelnice, zničili všechnu květinovou výzdobu a vytloukli všechna okna. Katolické kruhy to dávají do souvislosti se vzrůstající protikatolickou propagandou v zemi.

Glaube und Kirche 2/2007

Lze stoprocentně věřit lékařům?

V italské Florencii lékaři sdělili jedné ženě, že její dítě se narodí těžce poškozené, a proto prý „musí pryč“. Jenže dítě potrat přežilo a narodilo se zcela zdravé, zemřelo ale později na následky provedeného potratu. Tato událost jen potvrzuje mnoho dalších zkušeností, že když lékaři radí k potratu z důvodů údajného „poškození“ plodu, tak velmi často nemají pravdu a dítě se narodí zdravé.

Glaube und Kirche 3/2007

Nesmí do Izraele

Švýcarský nakladatel Daniel Seidenberg nesmí cestovat do Izraele. Úřady této země mu odmítly vízum s odůvodněním, že pan Seidenberg, který je židovského původu, přijal křest. Izraelská vláda vydala nařízení, že „lidé, kteří

se narodili jako Židé a uvěřili v Ježíše jako Mesiáše, nemají právo cestovat do Izraele.“

Glaube und Kirche 3/2007

Nový druh modlitby?

Každý katolík se učil v náboženství, že den je třeba začínat modlitbou k Bohu. Tento názor však patrně nesdílí oficiální věstník linecké diecéze v Rakousku, který radí následovat příklad jedné učitelky náboženství, která se po probuzení nejprve patnáct minut mazlí se svojí kočkou, což je prý „příprava“ k meditaci. Ta potom spočívá v hinduistickém a buddhistickém způsobu „uvolnění se“, po čemž následuje jogínský „pozdrav slunci“. Ani slovo o Bohu, o Ježíši Kristu, o Panně Marii. Katolický diecézní věstník tedy doporučuje pohanskou modlitbu místo křesťanské.

Glaube und Kirche 1/2007

Je nás o jednu miliardu méně

Podle informací amerického Johnstons Archive byla v průběhu 20. století zabita umělým potratem na naší planetě téměř miliarda lidí. Nejhorší situace byla v komunistických státech. Kdyby nebylo potratů v bývalém Sovětském svazu, mělo by Rusko dnes 336 milionů obyvatel a ne současných 143 milionů, Ukrajina 111 milionů a ne současných 47 milionů. USA by měly 280 a ne současných 250 milionů a Čína by měla 1 miliardu 673 milionů, zatímco dnes má 1 miliardu 373 milionů. Mezi touto miliardou zavražděných v matčině lůně mohli být světcí i géniové právě tak jako zločinci. Celkově by tedy štěstí lidstva nemuselo být větší. Jenže čím je abstraktní „štěstí lidstva“ vůči neštěstí jediného člověka, zv láště pak vůči jeho zavraždění?

Gość niedzielny 9/2007

Protesty Pia XII. proti Hitlerovi

Jak odhalují vatikánské archivy, nejnověji zpřístupněné až do roku 1939, vatikánský státní sekretář Eugenio Pacelli, pozdější papež Pius XII., zaslal

v letech 1933–9 (do roku svého zvolení papežem) celkem 55 protestních nót do Berlína proti Hitlerově politice, především proti porušování konkordátu, proti teroru vůči kněžím a věřícím a proti antisemitským opatřením nacistického režimu. To je další pádný argument vůči všem pomlouvačům tohoto papeže. Ostatně ve světových médiích se objevila zpráva, že bývalý rumunský generál komunistické tajné služby Ion Pacepa, který roku 1978 dezertoval do USA, odhalil, že útok proti Piovi XII. byl zorganizován v Moskvě sovětskou KGB, která k tomu využila dramatika Rolfa Hochhutha, autora hry „Náměstek“. Sovětský režim Piovi XII. nikdy neodpustil jeho důsledný antikomunistický postoj, který byl jednou z vážných příčin porážky komunistické strany v italských volbách roku 1948, od nichž si Moskva slibovala vítězství bolševiků a zařazení Itálie mezi své satelitní státy. Rovněž tak Sovětský svaz nepardonoval tomuto papeži dekret z roku 1949, jenž postihl exkomunikací všechny katolíky, kteří by se v demokratických podmínkách stali členy nebo voliči komunistické strany. Proto sovětská KGB usilovala proniknout tajně do vatikánského archivu a objevit tam nějaký kompromitující materiál na Pia XII. To se podařilo právě rumunskému Pacepovi, jenž získal důvěru vatikánského diplomata Agostina Casaroliho, pozdějšího státního sekretáře Svatého stolce. Pacepa oficiálně hledal „dokumenty o společných akcích“ Rumunska a Vatikánu, ve skutečnosti tajně fotografoval stovky písemností, týkajících se činnosti Pia XII., především jeho osobní korespondenci. Všechno posílal do Moskvy. Žádný kompromitující materiál se ale nenalezl, i když KGB neustále požadoval nové a nové dokumenty. Když Sověti neuspěli, rozhodli se tedy sami "vyrobit případ" bez dokumentů. Byl vybrán mladý, dosud neznámý západoněmecký autor bez ukončené střední školy Rolf Hochhuth, aby napsal hru „Náměstek“, která líčí Pia XII. jako chladnokrevného politického počtáře, jenž ve svém zaslepeném antikomunismu je k utrpení milionů Židů v koncentračních táborech naprosto lhostejný. Podle Pacepy sám šéf dezinformačního oddělení KGB Hochhuthovi poděkoval za „kvalitní práci“.

*Podle www.kreuz.net/article.5008.html, Fels 3/2007 a GN 6/2007 zpracoval
PhDr. Radomír Malý*

Příprava na návrat k barbarství?

Mezi mladými Švédy je stále populárnější mnohoženství a v rámci „rovnoprávnosti“ také „mnoho mužství“. Stále více mladých mužů touží po společném životě se dvěma i více partnerkami a stále více dívek po společném životě se dvěma i více partnery. Nejsou vzácné ani představy „společného heterosexuálního soužití se ženou a homosexuálního s mužem“. Všechno v rámci „svobody“.

Gość niedzielnny 14/2007

Povinnost vzepřít se

Itaští katoličtí biskupové vydali prohlášení katolickým poslancům, že náleží k jejich morální povinnosti vzepřít se chystanému zákonu, uznávajícímu homosexuální svazky.

Gość niedzielnny 14/2007

Pokrytectví Evropského parlamentu

Evropský parlament přijal letos v únoru rezoluci, vyzývající k „okamžitému a bezpodmínečnému mezinárodnímu moratoriu na výkon trestu smrti“. Na místě je otázka, proč se tentýž parlament stejně ostře nevysloví pro moratorium na „výkon potratů“? Tady naopak tatáž instituce vyžaduje všeobecnou legalizaci těchto vražd nenarozených. Bojovat proti trestu smrti, ale současně schvalovat potraty je nevýslovným farizejským pokrytectvím.

Gość niedzielnny 6/2007

Kanadská „výchova“

Obchodní řetězec Wal-Mart v Kanadě rozšiřuje příručku pro malá děvčátka. Je psán vulgárním jazykem a týká se lesbického sexu. Část nákladů knížky pokryla předchozí levicová vláda. Autoři publikace tvrdí sprostou lež, že prý jen 10 % populace je jednoznačně heterosexuální, ostatní jsou prý buď homo- nebo bisexuální.

Gość niedzielnny 6/2007

Křesťance v Pákistánu hrozí smrt

V lednu byla zatčena a obviněna z „urážky proroka Mohameda“ pákistánská křesťanka Marta Bibiová. Její manžel je zedníkem a majitelem zednického náradí, které za poplatek půjčuje lidem. Jednou manželé Bibiovi půjčili náradí na stavbu mešity. Protože se nemohli dočkat ani vrácení, ani zaplacení půjčovního, vypravila se paní Bibiová přímo na staveniště a tam se toho dožadovala. Protože se jednalo „o mešitu“, kvalifikovala to místní muslimská obec jako „urážku Mohameda“. Paní Bibiová byla surově zbita a zažalována. Je ve vězení a hrozí jí trest smrti.

Gość niedzielný 7/2007

Opravdu „důstojné“!

V holandském Amsterdamu na jednom náměstí má být postaven poprvé v historii bronzový pomník prostitutky. Objednala si to jistá bohatá kurtizána. Bronzová knězka lásky má údajně „hrdě hledět před sebe“. Inu, když pomníky prostitutkám, proč ne také zlodějům, mafiózům a podvodníkům?

Gość niedzielný 4/2007

Město bez pornografie

Tím je polský Józefów. Začalo to spontánně před pár lety, kdy rodiče tamních dětí se domluvili, že vyzvou místní trafikanty, aby neprodávali porno. Pohrozili, že v případě odmítnutí půjdou jinam. Zároveň nabídli těm trafikantům, kteří zareagovali kladně na jejich výzvu, plakát s nápisem "Tento obchod přeje rodině, neprodává porno“, aby posloužil jako reklamní poutač pro slušné lidi. Akce měla úspěch, toto město je dnes bez pornografie.

Gość niedzielný 11/2007

Nejsťatečnější polský biskup

Tím byl dlouholetý biskup, pozdější arcibiskup v Przemyslu Ignacy Tokarczuk, od roku 1993 v důchodu. Biskupem v Przemyslu na samé hranici se Sovětským svazem se stal více méně díky šlendriánství komunistických

tajemníků. Ti totiž rozhodovali o tom, jestli dotyčný kandidát biskupského úřadu je nebo není vhodný. Jistý státní úředník však z nepořádnosti nechal Tokarczukovy papíry ve stole a protože lhůta, během níž se mohly úřady záporně vyjádřit, uplynula, tak Tokarczuk nastoupil do funkce. Jeho odvážná kázání a osobní nasazení za každého kněze, který měl potíže s režimem, dráždily komunistickou tajnou policii SB na maximum. V současnosti byly zveřejněny materiály SB o tom, jak mu zabudovaly do kurie odposlouchávací zařízení, roku 1975 jich on sám našel dokonce 8. Ihned o tom informoval věřící z kazatelny.

V Polsku byla komunisty zakázána řeckokatolická církev. Mons. Tokarczuk to veřejně pranýřoval jako bezpráví. SB ihned vyrobila propagandistický materiál, samozřejmě vylhaný, že prý Tokarczuk byl za války agentem gestapa a velitelem ozbrojených sil ukrajinských proněmeckých kolaborantů UPA. Tokarczuk pocházel z východní části Polska, která byla za války obsazena nikoli Němci, ale Sověty a musel se před nimi ukrývat.

Když i tato lež vyprchala, uchýlila se polská SB k další akci: K pokusu přimět Vatikán, aby sám „zkrotil“ nepohodlného biskupa. To se málem podařilo v 70. letech, kdy vatikánští diplomaté Casaroli a Poggi a nakonec i sám státní sekretář kardinál Villot mu pohrozili, že jestli nepřestane ve své veřejné kritice komunistického režimu, donutí ho k rezignaci. Tokarczuk odmítl. Rezignace se nakonec nekonala, protože roku 1978 byl zvolen papežem Polák Jan Pavel II., který vyslovil statečnému przemyskému biskupovi plnou podporu.

Gość niedzielný 3/2007

Počátek nové kulturní revoluce?

Paul Badde, římský korespondent německého časopisu „Die Welt“, označil dosavadní sílící snahy po všeobecném indultu starého ritu sv. Pia V. a vstřícný postoj Sv. Otce Benedikta XVI. k nim, jako počátek „nové kulturní revoluce“ v Církvi i ve společnosti. Sílí podle něj počet lidí, kteří mají už dost plytkosti a povrchnosti a chtějí opravdově „zajet na hlubinu“.

Information St. Petri 168/10

Každoročně 90 tisíc!

Pronásledování křesťanů ve světě vůbec neklesá, spíše naopak. Každoročně vydává svůj život pro Krista 90 tisíc lidí, nejvíce v muslimském Súdánu, v komunistické Severní Koreji, dále v Saudské Arábii, Laosu, Vietnamu atd.

Gošć niedzielny 47/2006

Víc měšit než kostelů!

Během posledních 30 let bylo ve Francii postaveno kolem dvou tisíc měšit, což je zhruba tolik, kolik bylo během celého 20. stol. postaveno katolických kostelů. V současnosti však Církev stále více kostelů zavírá kvůli nedostatku věřících. Jen v diecézi Bayeux-Lisieux v Normandii 500 z celkového počtu 804 kostelů není používáno. Ani v jiných diecézích není lépe. Politické organizace ve Francii stále naléhají, aby Církev neužívané svatyně vydávala, protože podle francouzských zákonů je majitelem kostela obec.

Gošć niedzielny 45/2006

Osm let vězení pro kněze

Vietnamský soud poslal na osm let do vězení 60letého katolického kněze Thadeusa Nguyen Van Ly. Důvodem je údajná kritika komunistického režimu za porušování lidských práv a náboženské svobody.

Vietnamská církev (katolíci představují cca 15% obyvatelstva) je pronásledována komunistickým režimem. Ještě v 80. letech tisíce katolíků umíraly při masových popravách, které byly obzvlášť bestialní: rozdupání slony, roztržení koňmi apod. Oficiálně se mluví o 130 tisících mučedníků, jejich skutečný počet bude však daleko vyšší, uvážíme-li, že statisíce vietnamských katolíků byly v 60. letech komunistickým vojskem utopeny v moři, když prchaly z komunistického Severního Vietnamu do tehdy ještě svobodného Jižního Vietnamu. 117 mučedníků bylo svatořečeno, mezi nimi osm biskupů, padesát kněží, jeden klerik a čtyřicet jeden laik.

Dnes je situace lepší, komunistický režim ukazuje v línější tvář. Především byl zrušen numerus clausus pro přijetí do seminářů. V současnosti jich je v celém Vietnamu sedm a „praskají ve švech“, každoročně jsou svěceny

stovky novokněží. Biskupové musí některé uchazeče odmítat, protože v seminářích není místo. Úřady povolují některým kandidátům kněžství vyjíždět také na studia do Říma. Kostely v neděli jsou přeplněny. V zemi mohou také působit řeholní sestry některých řádů, je jim též umožněno, aby vedly mateřské školky. Ty jsou známé svou vysokou úrovní, takže do nich posílají své děti i straničtí funkcionáři. Nicméně nadále jsou zakázány mužské řády a kongregace, neexistuje náboženská literatura a tisk. Věřící nadále nemohou vykonávat celou řadu povolání, např. učitelských. To všechno je předmětem kritiky ze strany odvážných duchovních i laiků. Postihy je neminou, jak dokazuje právě případ Otce Van Ly.

*Podle informací Gošć niedzielny 11/2007 a 14/2007 zpracoval
PhDr. Radomír Malý*

Severní Korea „vyčistěna od křesťanů“?

Máme-li mluvit o „mlčící církvi“, pak je to severokorejská. Ještě před nástupem komunismu po druhé světové válce byl právě sever Koreje výrazně křesťanský. Pchjongjangu, dnes hlavnímu městu komunistické Severní Koreje, se říkalo „asijský Jeruzalém“. Působila tam řada škol nejruznějších konfesí včetně katolické. Po nástupu komunismu bylo křesťanství postaveno zcela mimo zákon. Kult Boží nahradil kult bolševického vůdce Kim Ir Sena. Od té doby je osud křesťanů v Severní Koreji velkou neznámou. Mlčí se o nich. Oficiálně sice v Pchjongjangu ukazují cizincům jakési modlitební místnosti jednotlivých církví, kde prý mohou věřící vykonat svoji pobožnost, ale v podstatě je to jen divadýlko, které má zastříti tvrdou skutečnost, že křesťané se v této komunistické zemi stali obětí náboženské genocidy. I katolíci zde podle úředních informací mají jakousi svoji kapli, která je ve správě tzv. „Katolického vlasteneckého sdružení“. Jeho členy jsou však ve skutečnosti ateisté, agenti tajné policie. Tam vodí jenom cizince, aby po návratu domů tvrdili, že v Severní Koreji je katolický kult legální. Ve skutečnosti se tam však něsve svaté neslouží, ostatně nemá ani kdo, neboť všichni kněží za korejské války buď uprchli nebo byli povražděni. Kdyby však někdo z domácích katolíků projevil zájem pomodlit se v oné „oficiální“ kapli, tak skončí okamžitě v koncentračním táboře.

Jen občas nějací uprchlíci, kterých je minimum, neboť hranice jsou přísně střeženy, podávají zprávy o severokorejské církvi, která žije v tvrdé ilegalitě. Většina severokorejských katolíků i protestantů se dříve nebo později dostane do koncentračního tábora, odkud se jen málokdo vrátí. Všeobecné špiclování dosáhlo až patologických rozměrů. Ani děti nesmějí jít do školy a chodit po ulici samy, nýbrž minimálně ve dvojicích. Policie má přehled o všech občanech, zvláště ve městech. Na návštěvu sousední obce je zapotřebí povolení, které občan nemusí dostat, záleží na blahosklonnosti orgánů. Přímo zločinnou denunciaci provádí škola. Jedna uprchlice vyprávěla: „Moji rodiče si doma tajně četli Nový zákon. Protože měli strach, neřekli mi o tom. Já jsem je ale několikrát viděla a také jsem zjistila, do které zásuvky ho schovávají. Takových tajných křesťanů bylo patrně víc. Protože úřady je chtěly vypátrat, řekl nám jednou učitel, že si zahrajeme hru. ‘Mají vaši rodiče nějakou knihu, ze které si večer čtou?’ zeptal se. Já jsem se přihlásila. On na to: ‘Víš co, tak ji tajně vezmi a přines sem, je to jenom taková hra, abychom rodiče překvapili.’ Já jsem to udělala. Ještě téhož dne večer přišli k nám do mů dva pánové a mně řekli: ‘Teď už své rodiče nikdy neuvidíš.’ A skutečně, již jsem se s nimi nikdy nesetkala. Nevím, jestli žijí, odvezli je do koncentračního tábora, ale odtud se jen výjimečně někdo vrátí.“

Podle kusých zpráv, které proniknou na veřejnost, pokud se podaří někomu z lágru uprchnout, musejí křesťané v koncentračních táborech, kam jsou deportováni bez soudů, od šesti hodin ráno do devíti večer vykonávat ty nejtěžší práce na stavbách, v dolech a na polích. A je jim zakázáno podívat se na oblohu, neboť se tam prý „dívají směrem k Bohu“. Když zákaz poruší, dozorcí je zastřelí, předtím je ale surově zbijí. V táborech musí vězni žít mezi krysami. Každou chvíli je bachaři bezdůvodně mučí.

Přesto ale Církev v Severní Koreji není mrtvá. Katolíci žijí převážně na vesnicích v severní části země, ale v přísném utajení. Žádné bohoslužby se nesmějí konat, rodiny se modlí jenom tajně doma. Jihokorejské církevní organizace odhadují celkový počet severokorejských katolíků na 3 tisíce, zatímco před nástupem komunismu jich tam bylo téměř milion. Nic méně i toto číslo je dokladem, že Církev v Severní Koreji se nepodařilo vyhubit. Modleme se, aby i ona se dočkala své svobody.

Podle Fels 1/2007 zpracoval PhDr. Radomír Malý

Kruciáta modlitby za nenarozené děti

„Potratářství je dnes nejreálnější formou agresivní diskriminační ideologie, jaká panuje v Evropě. Proto tvrdit, že neexistuje, je nalháváním si do kapsy...“ Tato slova pronesl Marek Jurek, maršálek polského Sejmu. Abortismus neboli potratářství má na svědomí již miliardu lidských životů. Zasahuje jako rakovina postupně celý svět.

V minulosti se křesťanský svět bránil cizím útočníkům, kteří loupili a vraždili, křížovými výpravami, tzv. kruciátami, jak tomu bylo v případě Turků v 11.–13. stol. nebo v případě katarů albigenských ve 13. stol. a později našich husitů v 15. stol. Tyto křížové výpravy měly však pokaždé dvě strany mince: křižáci projevili obrovské hrdinství a opravdové nadšení pro správnou věc, nicméně často i oni prolili nevinnou krev a dopustili se krutostí. Proto Církev, i když uznává oprávněnost vzít do ruky v případě nezbytné obrany i meč, dává přece jen přednost jiné kruciátě, křížové výpravě modlitby.

S tím mají pozitivní zkušenost naši severní sousedé. Ještě na sklonku 80. let většina Poláků, i když katolíků, souhlasila s potraty. Dnes je situace úplně jiná, více než 60% je považuje za vraždy. Odpůrci interrupcí zorganizovali právě začátkem 90. let kruciátu na obranu nenarozených dětí, jejíž nezbytnou součástí byla i osvětová kampaň, v níž excelovalo především známé Radio Maryja. Radikální omezení potratů zákonem z roku 1995 je výsledkem této kruciáty a konečným cílem je definitivní zákaz potratů v jakékoliv formě.

O tom informovali naši polští přátelé na letošním Pochodu pro život 24. března. České Hnutí pro život se ústy jeho představitelky ing. Zdeňky Rybové za nadšeného souhlasu přítomných v počtu cca 800–1000 lidí k této iniciativě připojilo. Letošní Pochod pro život byl významný právě tím, že na něm byla vyhlášena česká kruciáta na obranu nenarozeného života.

Domnívám se, že je morální povinností každého katolíka se zapojit. Jde na prvním místě o modlitbu. Informace jsou uvedeny na internetové adrese <http://kruciata.cz> nebo na poštovní adrese: Kruciáta, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5. Kdo tam napíše, obdrží leták a růženec z Betléma se záračnou medailkou. V podstatě jde o jeden desátek růžence, který se katolík denně pomodlí na tento úmysl. Modlitba však musí inspirovat ke konkrétní činnosti. Každý, kdo se zapojí do kruciáty, je zavázán také šířit kolem sebe protipotratovou osvětu a kategorický protest proti tomuto největšímu hříchu

současnosti. Forma je ponechána výhradně na něm, záleží na prostředí, v jakém se pohybuje a na možnostech. Vynalézavosti se nekladou žádné meze. Jednou z možných aktivit jsou např. také dopisy gynekologům. Každý zná nějakého nebo ví o některém, který potraty vykonává. Co takhle mu napsat dopis? Samo zřejmě musí být slušný a přátelský a nesmí obsahovat apologii, že embryo je člověk, neboť toto gynekolog jako odborník moc dobře ví. Dopis musí být stručný a – není třeba se obávat ani pohružky Božím trestem. Je totiž známo, že současní ateisté – a gynekologové provádějící potraty jimi převážně jsou – se vyznačují značnou pověřivostí. Jsou si jisti, že do pekla nepřijdou, neboť v ně nevěří, ale nejsou si už jisti, jestli je např. nepotká nějaká autonehoda, po níž zůstanou trvale upoutáni na lůžko. Tady je možnost, že jim to přeče jen začne vrtat hlavou.

Ale může si každý zvolit jakoukoliv jinou iniciativu, nechť se vše děje v naprosté svobodě, jen výsledky ať se dostaví. Jestliže Bůh podle sv. Pavla „vzbudil Abrahámovi syny i z neživých kamenů“, tak je schopen způsobit zázrak i v ateistických Čechách a přivést tento národ k obrácení. Záleží to samozřejmě na svobodné vůli lidí, ale těžko lze do nekonečna odolávat „náletům“ Boží milosti. A tu v obrovském množství právě my můžeme vyprosit.

PhDr. Radomír Malý

Co je pro víru horší? Komunismus nebo liberalismus?

Tato provokativní otázka může snad vyvolat u některého čtenáře dojem, že fandím komunismu. Mohu jej ujistit, že je absolutně na omylu. Komunismus mi vzal téměř dvacet let tvůrčího života, kdy jsem nemohl veřejně realizovat hřivnu, kterou mi Pán dal. Režim rudé hvězdy mi připravil pronásledování z náboženských důvodů, výslechy na StB a další „radovánky“, nemám tedy nejmenší důvod, abych ho chválil.

Nicméně podívám-li se na celou problematiku pod zorným úhlem víry, tak musím – ať už chci nebo nechci – konstatovat, že polistopadových 17 let mělo pro ni horší důsledky než 40 let komunismu. Jde o jeden z paradoxů dějin. Za komunistické éry si Církev nesměla ani špitnout. Biskupové byli ve vězení nebo v internaci, většina stolců zůstala neobsazena, všechny kláštery zlikvidovány, minimálně třetina duchovenstva prošla Jáchymovem,

Leopoldovem či dalšími „rekrečními“ zařízeními „nejspravedlivějšího“ společenského řádu. Nad kněžskými činnými v pastorační visel jako Damoklův meč tzv. státní souhlas kvýkonu povolání, který mohl příslušný církevní tajemník kdykoliv bez udání důvodů odejmout. Tento osud potkal především ty duchovní, již pracovali aktivně s mládeží nebo měli pastorační úspěchy. Museli odejít do občanského povolání, nejčastěji jako pomocní dělníci do továren či na stavby. Církev směla pouze pořádat běžné bohoslužby a vysluhovat svátostmi, jakákoliv jiná aktivita byla trestným činem podle „mařeny“, tj. paragrafu o „maření státního dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi“. Formaci budoucího kléru sloužila pouze státem přísně kontrolovaná teologická fakulta v Litořečicích (na Slovensku v Bratislavě) se stanoveným limitem přihlášek, který nesměl být překročen. O „vhodnosti“ přihlášených adeptů rozhodovali opět komunističtí tajemníci.

S výjimkou rodinného soukromí neexistovala žádná náboženská výuka mládeže, nepočítáme-li ovšem hodinu týdně ve škole jako zájmový předmět, k němuž se vyžadovala přihláška podepsaná oběma rodiči. Zprávu o tom posílala škola na pracoviště rodičů, což umožňovalo vykonávat na ně existenční nátlak, nehledě k šikanování samotných dětí, které do hodin náboženství chodily. Kdysi rozsáhlý katolický tisk byl redukován na týdeník Katolické noviny a měsíčník Duchovní pastýř. Obě periodika byla přímo řízena ministerstvem kultury a politická problematika často převažovala nad náboženskou. Nevydávaly se téměř žádné náboženské knihy. Praktikující katolíci nesměli zastávat vedoucí funkce a vykonávat celou řadu povolání, zvláště bezohledné byly vyhazovy věřících učitelů ze školství. Oficiální masmédiá i školní učebnice byly plné vylhaných informací o Církvi, jakoby její dějiny sestávaly pouze z upalování kacířů a čarodějnic, v moderní době potom ze spojenectví s fašistickými režimy.

To všechno padlo v listopadu 1989. Biskupské stolce jsou dnes bez výjimky obsazeny. Kněze při jejich pastoračních aktivitách neomezuji žádní církevní tajemníci. Máme záplavu duchovní literatury a titulů náboženských periodik. Existují tři teologické fakulty, šest vyšších církevních odborných škol, třicet středních církevních škol a ještě větší počet základních. Náboženství lze svobodně vyučovat ve škole nebo na faře. Praktikující katolíci mají přístup ke všem profesím a vedoucím funkcím. Z toho by logicky

vyplývalo, že při takovém duchovním a intelektuálním potenciálu musí nutně religiozita na rozdíl od komunistické éry vzrůstat.

Jenže ouha – opak je pravdou. Podle statistických průzkumů, provedených v roce 1970, chodilo tenkrát každou neděli do kostela téměř milion lidí, dnes je to 400 tisíc, tedy ani ne polovina tehdejšího počtu. Kdo je v letech a chodil pravidelně do kostela před listopadem i po listopadu, měl možnost srovnávat. Tomu nemohlo uniknout, že řady věřících v našich chrámech prořídly právě nejvíc v 90. letech, tedy v době svobody. A není to jenom náš český fenomén. V západních zemích, kde měla Církev celou poválečnou éru volnost, začal už v 60. letech pokles účasti katolíků na nedělních bohoslužbách, což v současnosti dospělo až do toho stadia, že Církev musí řadu chrámů, ještě před čtyřiceti lety v neděli plných, prodávat, neboť tam už nikdo na mši svatou nechodí. Naproti tomu v komunistickém Polsku, kde Církev byla vystavena perzekuci (i když nesrovnatelně menší než u nás), naopak podle informací Gościa niedzielného počet nedělních účastníků mše svaté proti 50. letům vzrostl a koncem 80. let byl údajně rekordní v celé historii Polska od konce 2. světové války a převyšoval snad dokonce i nedělní frekvenci v kostelech mezi světovými válkami.

Nezbývá než dát za pravdu slovům apologety Tertulliana z 2. stol.: „Sanquis martyrum, semen christianorum – krev mučedníků je semenem křesťanů.“ Pronásledování vždycky semkne křesťany více k sobě. Nestálí a nezakotvení ve víře sice odpadnou, ale ti, kteří vytrvají, si jsou velmi dobře vědomi, co znamená poklad víry, proto se s horlivostí a apoštolským zápalem věnují náboženské výchově dětí a evangelizaci ve svém okolí. Tím Církev roste na kvalitě a do jisté míry i na kvantitě.

Katolická církev ve středovýchodní Evropě byla objektem pronásledování, což jí získávalo sympatie všech občanů, kteří nevyznávali komunistickou ideologii. Katolická nauka byla též jediným myšlenkovým systémem, jenž mohl být protiváhou marxismu-leninismu. Komunistická politika násilného izolacionismu od Západu znemožňovala totiž, aby k nám pronikaly jiné -ismy (např. existencialismus), které byly sice protimarxistické, ale zároveň i protikřesťanské. Katolicismus byl naproti tomu domácím fenoménem s litovou tradicí. Stále ještě mnozí věřící i kněží měli doma starou předúnorovou katolickou literaturu, z níž se dalo čerpat. Paradoxně také Církev v Československu, Polsku, Maďarsku aj. byla díky komunistické násilné

izolaci od Západu uchráněna rozkladných neomodernistických nauk, které rozleptávaly víru. Česká, slovenská, polská a maďarská katolická veřejnost tak byla ušetřena těžce heretických teorií Küngových, Schillebeeckxových, Schoonenbergových, Greinacherových, Haagových apod. Nesměly být zde propagovány tak jako vůbec nic ze Západu, co nebylo ortodoxně marxistické. Katolicismus v komunistických státech si proto zachoval, na rozdíl od katolicismu západního, svoji autenticky katolickou podobu. Přitahoval a získával sympatie veřejnosti jako jediný -ismus, jenž je schopen čelit marx-leninismu, kterému věřilo čím dál méně lidí a o němž lze říci, že v 80. letech byl už myšlenkově úplně mrtev.

Dá se konstatovat, že před listopadem byli odpůrci Církve a křesťanství téměř jenom komunisté. Jinak nekomunistická veřejnost se na ni dívala spíše se sympatiemi nebo alespoň ne negativně, viděla v ní totiž jediný myšlenkový pendant k násilně vnucovanému a zkompromitovanému marxismu. Česká nekatolická veřejnost, tak jako nekatolická veřejnost v jiných komunistických státech, nevnímala církev záporně ani ve věci odlišné sexuální morálky. Tomu opět pomohli – nevědomky – komunisté. Isolacionismus od Západu bránil přílivu pornografie a propagaci sexuální promiskuity. I když je pravdou, že od roku 1957 platil v ČSR (od roku 1960 ČSSR) zákon povolující potraty, že rozvody byly velmi snadnou záležitostí, že většina uzavřených manželství „musela být“, že se vykládaly na pracovištích ty nejoplzlejší vtipy (zvláště o svátku MDŽ, pozn. pro ty, kdo to pamatují), tak přece jenom pornografie byla trestná (přístupná jen pro papaláše, kteří si ji prohlíželi nebo promítali ve speciálních klubech), promiskuita se alespoň formálně v médiích odsuzovala a zdůrazňovala se monogamní rodina jako základ společnosti. To tenkrát absolutní většina obyvatelstva přijímala jako samozřejmost, zejména starší generace – a to bez ohledu na náboženské přesvědčení. I když mnozí občané nesouhlasili s katolickým odmítáním potratů a nepřipustností rozvodů, ztotožňovali se s katolickým lpěním na rodině, které považovali za správné, a nedokázali si např. představit současnou její „alternativní“ formu à la registrované partnerství homosexuálů. Proto nedocházelo v tomto ohledu ke konfliktům mezi církví a společností.

Po listopadu se přistoupilo k nové formě vztahů státu a Církve. Málokdo z nás si tenkrát dokázal představit, že církev sice bude mít po vnější stránce svobodu, nicméně dojde ke konfliktu autentického katolicismu se společností.

Nový stát se stal liberálním se zdůrazněním absolutní svobody jednotlivce: svobody uplatňovat v podnikání praktiky, které se dříve nazývaly krádeží nebo podvodem, a svobody libovolně střídat sexuální partnery včetně těch stejného pohlaví. Potratový zákon z komunistického období byl potvrzen, otevřela se dokořán Pandořina skříňka s erotikou, pornografií a propagací nejbrutálnější krutosti a násilí. To autentický katolicismus, věrný Kristu a Jeho nauce, kategoricky odmítá. Proto 90. léta a následující roky 21. století znamenají stále hlubší konflikt mezi Církví a nekatolickou veřejností, jehož vnějšími odrazy jsou mediální kauzy à la katedrála sv. Víta.

Jsmo u dalšího paradoxu. Zatímco před listopadem byla Církev vnímána veřejností jako garant a obránce svobody proti totalitní moci, dnes je naopak chápána toutéž veřejností jako symbol totality proti demokratickému státu. Právě toto vyhání lidi z kostela, zejména mladé, kteří s myšlenkou svobody již zcela srostli a komunismus už nezažili. Je chyba u Církve nebo u veřejnosti?

U zjevené pravdy Kristovy, kterou Církev hlásá, chyba být nemůže. Chyba je ve zvráceném chápání svobody člověka. Zatímco Církev učila a učí, že svoboda je svobodou k něčemu, tj. ke konání dobra, jak píše ve své encyklice „Evangelium Vitae“ zesnulý papež Jan Pavel II., svoboda v pojetí současného liberalismu je svobodou od něčeho, tj. od mravních závazků. Pouze tam, kde má člověk naprostou volnost rozhodnout se ke konání dobra, lze hovořit o pravé svobodě. Že taková za zločinné komunistické totality neexistovala, není snad třeba nikoho přesvědčovat. Proto Církev byla odpůrcem komunismu. Jenže pravou svobodu nemáme ani dnes, za liberalismu, který skloňuje slovo „svoboda“ ve všech pádech. Svoboda od přirozeného mravního zákona, svoboda nazývat vraždy nenarozených „úpravou menstruace“, homosexuální perversitu „jinou sexuální orientací“ a prasečiny na televizní obrazovce „neškodnou erotikou“, svoboda označovat rozkradení firmy „obchodní transakcí“ – to není svoboda, nýbrž nová totalita. „Právo“ nazývat zlo dobrem znamená postupnou likvidaci svobody ke konání pravého dobra: jsou-li totiž potraty, eutanazie, všudypřítomný pansexualismus a sociální bezohlednost „dobrem“, tak opak těchto jevů je naopak „zlem“, konkrétně „zlem“ netolerance, fundamentalismu a fanatismu. Proto kdo vystupuje proti uvedeným hříchům moderní doby, vystavuje se nebezpečí perzekuce, která už na Západě nabývá charakteru trestního stíhání; např. v Británii, kde už ani církevní školy nesmějí pod hrozbou zrušení vyučovat sexuální morálku podle

katolických principů, nebo v Kanadě či Švédsku, kde je možno skončit ve vězení za pouhé označení praktikované homosexuality jako zvrácenosti.

Katolická církev tady stojí zostuzena jako odpůrce údajné lidské „svobody“ nazývat hřích ctností. Přitom tato pseudosvoboda je pro člověka svůdně lákavá, proto tedy lidé vidí v katolické nauce svého nepřítele a kostelu se obloukem vyhýbají. Jenže vina je také na naší straně. Neomodernistické podbízení se liberální mentalitě značnou částí biskupů, církevních pedagogů a duchovních správců v celé Evropě a Americe vytváří u mnoha kolísavých katolíků komplex viny za údajné „potlačování lidských práv“ v minulosti, z řad samotných mužů Církve se ozývají omšelé osvícensko-komunistické lži o inkvizici apod. Bludy hlásané z kazatelen a univerzitních kateder vytvářejí falešnou chiméru, že vlastně nezáleží na tom, je-li kdo katolíkem nebo deistickým či panteistickým liberálem, případně „šmrncnutý“ hinduismem nebo buddhismem. Pak ale není opravdu důvod, proč chodit v neděli do kostela na mši svatou.

Liberalis mus, svobodný demokratický stát se svými zákony ve prospěch potratů, porna, homosexuality atd., je pro víru katolíků skutečně mnohem nebezpečnější než komunistická totalita. Pokles věřících takřka v celé Evropě to dokazuje nad slunce jasněji. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že na rozdíl od bolševických diktatur dopřává Církvi formální svobodu. Ta ale – jak naznačují nejnovější represivní ustanovení na „ochranu“ svobodné propagace zla – nebude také trvat dlouho. Moderní svoboda je jen jinou formou totality, jež spolehlivěji a rychleji strhává do pekla. Pravou svobodu nám definuje sv. Pavel slovy: „Kde je Duch Páně, tam je svoboda...“ (2 Kor 3,17).

PhDr. Radomír Malý

O pravé velikonoční radosti

Katolík, který negativně hodnotí současný mravní rozklad ve společnosti a neomodernistické tendence v Církvi, bývá velmi často kritizován i od nositelů církevní autority, že prý je „škarohlídem“ a hlásá pesimismus, zatímco by měl jako vyznavač Kristův údajně hlásat „radost“.

Jenže co je to vlastně radost? Ti, kteří vznášejí na naši adresu výtky pesimismu, si velice často pletou pravou radost v duchu Kristově s limonádovým optimismem červených knihoven: život je krásný,

bezproblémový, všude jen samé štěstí a dobro. Přesně taková byla i taktika komunistů za minulého režimu; na schůzích a sjezdech musel vládnout „optimistický“ duch: tolik a tolik tun uhlí jsme vydobyli, tolik a tolik tun pšenice vypěstovali – pohledte, jak jsme dobří... a běda, kdo by tuto „krásnou a optimistickou atmosféru“ narušil nevhodným kritickým vystoupením.

Jistě, katolický křesťan by se měl umět radovat z darů Božího stvoření, z krásy vycházejícího slunce, z romantiky mořského přílivu, ze vznešeného majestátu hor a lesů a vůbec z úžasných podob přírody a uvědomit si na nich velikost a lásku Boží. Kdo to nedokáže, tak skutečně s jeho vírou patrně není něco v pořádku. Už sv. Terezie z Avily, Učitelka Církve, napsala, že „kdo se nedovede těšit z toho, jak krásně kvetou květiny v zahradě, nemá opravdovou lásku k Bohu“.

Bůh je dokonalý a to, co činí, vždycky dobře činí, proto z Jeho díla se má katolický křesťan neustále radovat. Ale z díla člověka? Vývoj společnosti za posledních pár stovek let poskytuje pramálo důvodů k radosti. Jistě, bylo zde i ve středověku, v době tzv. christianitas, čili křesťanského státu, mnoho hříchů, často odporných, nicméně vývoj šel po mravní stránce neustále nahoru díky pedagogické aktivitě Církve. Jenže od renesance 15. stol. a naprosto zřetelně od osvícenství 18. stol. vykazuje společnost jednoznačně eticky sestupnou tendenci.

Středověk neznal masové genocidy v tak obrovském rozsahu, jako za Velké francouzské revoluce, kdy osvícenští bezbožníci v čele s Robespierrem přikázali vyvraždit, často zvěřským a sadistickým způsobem, 600 – 800 tisíc nevinných lidí především proto, že zachovali věrnost Kristově pravdě. Podobných bestialit se dopouštěli také italští liberálové v čele s Mazzinim roku 1848–9 v Římě. Novopohanští němečtí nacionální socialisté v čele s Hitlerem nechali ve 20. stol. povraždit miliony lidí z důvodů rasové, národnostní i náboženské odlišnosti, komunisté ve 20. stol. potom v Leninově a Stalinově Sovětském svazu, Maově Číně, Callesově Mexiku, Caballerově Španělsku, Pol Potově Kambodži aj. mají na svědomí až sto milionů lidí z důvodů třídních a ideologických, hlavně náboženských. K tomu je třeba připočítat ještě stamiliony nenarozených dětí zavražděných umělým potratem nejprve v komunistickém a nacistickém panství, nyní ale v tzv. svobodných a demokratických zemích jen proto, že kapitalističtí vrahové, tj. provozovatelé klinik dychtiví astronomických zisků a lékaři podlého charakteru chtějí

vydělávat na obchodu s lidskou smrtí. Proto muselo proběhnout totální „promytí mozků“ veřejnosti, aby ve volbách dala svůj hlas propotratovým stranám nebo aby se v referendu vyslovila pro legalizaci abortů. Přitom se sprostě lhalo až desetinásobným navyšováním čísel údajných nelegálních potratů, jak dosvědčuje bývalý přední americký potratář, nyní však statečný obránce nenarozeného života Bernard Nathanson. Postupně jednotlivé státy legalizují také eutanázii. Masmédia jsou zaplavena pornografií, propagací pohlavní promiskuity a homosexuality. Monogamní rodina se rozpadá a přestává být základní buňkou společnosti, je pouze tzv. „jednou z alternativ“ vedle sodomitských svazků a promiskuitních vztahů.

Z čeho se tedy radovat? Někdo snad řekne: Ale vždyť se dějí i dobré věci, máme tu přece demokracii a svobodu, to je přece krásná hodnota. Stačí však na vyvážení všech těchto hrůz? K čemu je dobrá demokracie, když dopouští krvavé vraždy těch nejnevinnějších bytostí? K čemu svoboda, když je právě jim odepřena? K čemu lidská práva, když těm nejbezbrannějším je odnímáno nejzákladnější právo, právo na život? Taková „svoboda“ a „demokracie“ nemůže být žádným důvodem k radosti. Radovat se lze maximálně z vědeckotechnického pokroku, pokud je využíván např. k záchraně lidských životů, jenže bohužel i on velmi často slouží pravému opaku. Kdo tedy prohlásí, že bychom se měli ze současného světa radovat a vidět na prvním místě jeho pozitivní stránky, tak je buď naivka nebo lhář. To zdánlivě pozitivní na tomto světě nemůže ani v nejmenším vyvážit současný totální morální propad, daný především masovými vraždami nenarozených, a směřování k ještě horšímu stavu.

Mnoho důvodů k radosti není ani v samotné Církvi. Je sice pravdou, že tak jako v minulosti i dnes v ní bují krásné příklady autentického křesťanského života a obětavé lásky k bližnímu, i dnes je zde hodně svatých a ušlechtilých lidí. Jméno Matka Tereza mluví samo za sebe. Existuje mnoho inspirujících duchovních iniciativ, které prohlubují autentický duchovní život a vedou k účinné lásce k bližnímu, máme tady statečné osobní nasazení papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI. proti potratům a dalším morálním zhovadilostem. Pokud katolický křesťan nebere toto v úvahu a nedokáže nad tím projevit radost, tak je pravdou, že se o něco krásného ochuzuje.

Jenže stačí to vyvážit všechen věroučný a mravní rozvrat, je muž je Církve dnes vystavena? Jistě, lze argumentovat: Vždyť přece v minulosti Církve

prošla tolika obdobími úpadku! V 10. stol. tu byli nemravní papežové, dosazení vlivnou římskou šlechtou, ve 14. stol. úpadek mravů kléru spojený s pobytem papežů v Avignonu a následným papežským schizmatem, pak přišli smutně proslulí renesanční papežové, zvláště pak ostudné jevy Innocence VIII., Alexandra VI. a Julia II. Ano, ale nikdy nedošlo k takovému podkopání samotných základů věrouky a mravouky jako za posledních cca 40 let. Nikdy dříve se nestalo, že by biskupové v takovém rozsahu revoltovali proti neomylné církevní nauce, např. ve věci regulace počětí, jak ji prezentoval papež Pavel VI. roce 1968 v encyklice „Humanae Vitae“. Nikdy předtím nebylo slyšáno, že by věhlasní teologové z univerzitních kateder nebo duchovní správci studující mládeže popírali ta nejzákladnější dogmata, např. o panenském zrození Kristově nebo o Jeho Zmrtvýchvstání, o očistci a o pekle, a nemuseli se přitom obávat žádného postihu. Nikdy v minulosti nebyl zaznamenán případ, že by katoličtí církevní hodnostáři celebrowali mši společně s protestantskými pastory nebo se modlili na synkretistických shromážděních společně s pohanskými šamany, hinduistickými guru a buddhistickými lámy. To všechno vede k relativizaci víry a k falešné domněnce, že si vlastně může věřit každý, co chce, že žádná závazná věroučná či mravoučná pravda neexistuje, že pluralis mus smýšlení a myšlení, který dnes platí ve filozofii, v humanitních vědách a v politice, platí také v Církvi. Víra jako víra, církev jako církev. Jestliže si mohu věřit, co chci, není důvodu, proč bych měl chodit do kostela, tak mnozí katolíci začali uvažovat. Chrámy se vyprázdnily.

Z toho se máme jako katolíci radovat? To snad ani omylem. Přesto nás ale sv. Pavel v listu Filipánům 4,4 vybízí: „Stále a bez přestání se radujte, opakují: Radujte se!“ Je to tvář v tvář těmto skutečnostem možné? Na to dal skvělou odpověď sv. František z Assisi, když se ho spolubratři ptali, v čem je pravá radost. Vybídl je, aby si představili, že přijdou v dešti, promočení a zmrzlí, k jednomu klášteru a prosí tam o nocleh. Vrátný je ale vyhodí a ještě jim vynadá. Prostřáček z Assisi prohlásí: V tom je, milí bratři, pravá radost.

My, věrní katolíci, prožíváme něco podobného. Svět, vraždící nenarozené a staré lidi a pohrdající přirozeným mravním zákonem se řítí mřlovými kroky do záhuby a mnozí církevní představitelé, kteří by tomu měli čelit a pozvednout svůj prorocký hlas, nejenže tak nečiní, ale naopak ještě tleskají. V mnoha zemích dominují v církevní nauce těžké hereze a pravověrní katolíci jsou od

řady biskupů perzekvováni. Právě v tom je pravá radost, řekl by sv. František. Samozřejmě ne v tom, že se tyto strašlivé věci dějí, ale v tom, že my nemusíme podléhat kvůli tomu zármutku a depresi, neboť víme, že poslední slovo bude mít náš Spasitel Ježíš Kristus. Není žádným uměním radovat se, když se nám všechno daří a když se dozvídáme jen samé dobré zprávy, ale opravdovým hrdinstvím je radost i tehdy, když nás stíhají pohromy a nezdary, když jsme např. nemocní a na dně. Zamlčovat tedy v publicistice všechna negativa současného světa i Církve jen proto, aby Boží lid „nepropadal pesimismu“ a mohl se „radovat“, jak si představují někteří naši kritikové, není tudíž jenom falešné, ale i povrchní a laciné. Autentickou křesťanskou radostí lze nazvat pouze radost i v těžké vnějškové situaci. Tu ale není možno získat bez Krista. Jen On, který dokázal svým Vzkříšením, že je schopen všechno zlo na zemi přemoci, může každému z nás dát milost radovat se i za těchto děsivých okolností, s jakými se setkáváme. Jedinou pravou radostí katolického křesťana je velikonoční radost, ono jásavé Aleluja, že Ten, který přemohl s mrt, přemohl zároveň s ní i všechno zlo, pocházející od těla, od světa i od ďábla. On, náš Pán, který vítězně vychází z hrobu, volá na nás, kteří jsme zoufalí z morálního úpadku světa a z rozkladu Církve, svá slova plná lásky: Neboj se, červíčku a dále boj, vždyť já jsem přemohl svět.

PhDr. Radomír Malý

Nová kniha

Brzy vyjde mnou sepsaný životopis „Svatá Alžběta Durynská“. Na frontispici je, jak pomáhá chromému ubožákovi. Začátkem sedmdesátých let jsem katechizoval chromou mládež v Jedličkově ústavu. Byli velmi vděční za laskavá slova a byli často vstřícnější než zdravé děti. Tuto službu u chromých nechtěl nikdo dělat, snad mě to formovalo v tomto směru, že jsem se později stal knězem.

Letos se slaví 800 let od narození sv. Alžběty v Uhersku. Od svého dětství byla zasnoubena s lankrabětem Ludvíkem Durynským a žila na hradě Wartburgu. Ve 14 letech se za něj provdala.

Až do roku 1227 byla příkladnou manželkou, matkou tří dětí a durynskou lankraběnkou, jednou z nejvznešenějších žen v říši. V roce 1227 odešel její manžel na křížovou výpravu do Svaté země. Cestou podlehl moru. Vdova

Alžběta nemohla vyhovět požadavkům dvora, a proto z Wartburgu odešla a stala se františkánskou kajnicí. Celý svůj majetek rozdala chudým. Výrazně se starala o chudé, nemocné, mrzačené, těhotné ženy a malomocné. Založila špitály: u Wartburgu, v Gothě a v Marburgu (tento špitál měl po její smrti připadnout do péče řádu johanitů, nakonec jej ale převzal Řád německých rytířů).

Její krátký život byl naplněn službou i utrpením. Okolí ji nechávalo a její nezištnost a angažovanost pro chudé byly považovány za bláznovství. Když byla ještě lankraběnkou, musela v nepřítomnosti manžela vyřešit problém hladomoru. Neváhala rozdat vše, co bylo v sýpkách jejího manžela. Osobně sloužila skleslým, chudým a nemocným.

V životě dvakrát složila sliby Bohu: Ještě za manželova života slib poslušnosti a zdrženlivosti. Po smrti manžela spolu se svými třemi služebními na Velký pátek 1228 složila řeholní sliby, a tak vznikla na tehdejší dobu nezvyklá řeholní komunita. Všechny oblékly šedý hábit a slíbily, že budou šířit Boží milosrdenství. Společně pracovaly a jedly, společně vycházely ven, aby navštívily domy chudých. Alžběta je posílala, aby rozdělovaly jídlo potřebným.

Alžběta uměla sladit dva rozměry života: kontemplativní modlitbu a aktivní službu chudým: *Mariam induit, Martham non exiit*. Marii oblékla, Martu neodložila. Dnes je 400 ženských kongregací Třetího františkánského řádu a asi 100 000 řeholic, které následují Alžbětu v aktivním i kontemplativním životě.

Zemřela 17. listopadu 1231. Hned po její smrti začal proces svatořečení, který pokračoval nebyvalým tempem, už čtyři roky po smrti byla papežem v Římě prohlášena za svatou. Byla to první kanonizovaná žena františkánské spirituality.

Dne 1. května 1236 byla v Marburgu provedena exhumace jejího těla, které se zachovalo neporušené. K této příležitosti přišel milion lidí, což bylo největší shromáždění v dějinách ve Střední Evropě do té doby. Byla nesmírně populární. Roku 1622 Apolonie Radermecherová založila Řád sester alžbětinek v Aachen, tyto sestry starající se o nemocné se rozšířily (také do naší vlasti – jsou teď v Praze, Jablunkově a Brně).

Svatá Alžběta zazářila svým krátkým životem (24 let) jako meteor. Těžko spočítat, kolik zmírnila utrpení, kolik chudých nasýtla a kolik bylo ošetřeno

nemocných její zásluhou. Její svatost byla něčím novým, bohatá na různé odstíny a mimořádné ctnosti. Byli to již nejen mučedníci a panny, kteří byli uctíváni na oltáři, ale také manželky, matky a vdovy.

Když si připomínáme narození svaté Alžběty, její jedinečnou osobnost i její citlivost, je to proto, abychom se prostřednictvím znalosti a obdivu sami stali nástrojem pokoje, abychom se od ní učili, jak dát trochu balzámu na rány lidí na okraji společnosti v naší době, jak zlidštit prostředí, ve kterém žijeme, jak setřít slzy. Rozlévejme dobrotu srdce tam, kde se podle lidských měřítek zdá, jakoby se Otcovo milosrdenství nedalo nalézt. Kéž je velké nasazení svaté Alžběty povzbuzením i pro naši společnost. Kéž její příklad i přímluva osvítili naši cestu k Otci, zdroji veškeré lásky, který je Dobro, veškeré dobro, pokoj a radost.

P. ing. Karel Dachovský

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

bankovní spojení: 159205438/0300

var. symbol: 5030

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1) K. Dachovský: „Svatý Josemaría Escrivá“	50,-	Kč
2) K. Dachovský: „A lexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3) K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky	30,-	Kč
4) K. Dachovský: „Alfie Lambe“, životopis misionáře v Jižní Americe	30,-	Kč
5) K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
6) K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
7) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
8) Ivan Slavík: „Kapky krve a potru Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
9) K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
10) Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
11) K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
12) „Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč

Koncem května vyjde:

13) K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
14) K. Dachovský: „Svatá Alžběta Durynská“, cena asi	50,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

bankovní spojení: 159205438/0300

var. symbol: 5030

Právo a demokracie

Demokracie je dobrá věc, pokud jde o rozhodování svobodné, po rozpravě k dané otázce či předmětu jednání, když rozhodují lidé, kteří o věci přemýšleli, s následným hlasováním.

Ale jsou věci, které nemají, a vlastně nesmějí, být předmětem demokratického rozhodování, protože patří k nezadatelným právům každého jednotlivce. K nim patří na prvním místě právo na život od početí do důstojné přirozené smrti.

Z tohoto důvodu každá společnost, která si tzv. „demokraticky“ odhlasuje právo na provádění potratu a eutanázie, se automaticky stává společností bezprávnou, nedemokratickou a totalitní. Ať to chcete slyšet, nebo ne, řadí se po bok fašismu, nacismu a komunismu a společenství omezených a sobeckých hlupáků.

Říkám schválně hlupáků, protože rozumný člověk ví, že život probíhá v opakujících se cyklech, a jestliže z tohoto cyklu vypadne některá fáze, tento životní cyklus se dříve nebo později zastaví a skončí.

Člověk se narodí, přijímá tělesnou i duchovní stravu přes své rodiče i přes celou společnost, roste, vzdělává se, přijímá informace od rodičů a společnosti prostřednictvím školy. Od určitého stupně vzdělání získané informace rozvíjí sám a přebírá postupně úlohu, kterou zastávala předchozí generace, přičemž z jejich znalostí čerpá a dále je rozvíjí. Její péči o svůj růst a rozvoj jí vrací laskavou starostlivostí o radostné, byť často bolestné, jak my starší víme, prožívání závěrečného období života.

Předchozí generace však může předávat či pomáhat s předáváním znalostí a zkušeností potomkům svým a svých dětí. Tím v nich pomáhá pěstovat lásku k bližním i ke společnosti a zemi, ve které žijí (chcete-li, tak vlastenectví), ke snaze udělat něco pro sebe i pro druhé, kdychtění po vědění a po dosažení nových poznatků, být lepší než jejich předci.

Vidíte začátek nového životního cyklu. Pokud ovšem převládne v hlavách krátkozrakých, omezeně myslících činitelů sobecký způsob myšlení, ze kterého vyplývá názor, že přílišná starostlivost o neuživé a postižené potomky a členy společnosti je ekonomickou zátěží společnosti, pak z toho tyto omezené hlavy dojdou k závěru, že by bylo lepší, kdyby se postižení raději vůbec nenarodili. To ještě nemluví o snaze zbavit se i zdravých plodů jen proto, že se mi to, či nám, zrovna teď nehodí. To samé u nemocných,

starých a nemohoucích se o sebe samé postarat. Ty je opravdu „lepší milosrdně uspat“ a ušetřit tak prostředky za péči o ně na úhradu různých prohraných arbitrází apod. Že se tím společnost zbavuje paměti i lásky, vyvolává strach, že se stává otrlou a že není ale vůbec demokratická, je jasné a je nepochopitelné, proč si to lidé nechtějí uvědomit. Jistě to nejsou všichni, křivdil bych nám, křesťanům a Charitám. Jsou jistě řady charitativních organizací, domovů a hospiců, ale to není systém, to je otázka dobrovolnosti a dobré vůle jedinců.

Má to velký negativní dopad. Přicházíme nejen o lásku svých starších bližních ale i o jejich znalosti a zkušenosti, kterými by nám mohli poradit nebo nás uklidnit. Pokud se týká nenarozených dětí, utracených potratem, nebo lidí, usmrcených eutanázií, jde o bezpříkladné vraždy bezmocných a ti, kteří je provádějí nebo k nim navádějí, nejsou nic jiného než vrazi a nepřátelé lidské společnosti.

Nechápu, jak se někdo může zároveň snažit, aby měl co nejvyšší důchod, ale přitom mu nevdá, že ti, kteří by na ten jeho důchod měli dělat, jsou zabíjeni před svým narozením. Je to zcela schizofrenní myšlení. Poslanci, ať už našeho nebo dalších parlamentů Evropy, včetně Evropského parlamentu, by se měli nechat vyšetřit a podrobit léčbě, pokud takhle nazírají na člověka. Brečet, že nejsou lidi a že je třeba přivážet cizí pracovní sílu, aby na důchody dělala, beru jako drzou domněnku, že většina občanů jsou snad idioti. Zneužívá se k tomu médií a většina tzv. politologů, co o tom mluví, kdyby toto dělala v jiné profesi, zákonitě by umřela hladem, protože by je nikdo nezaměstnal. Ale, jak je vidět, v politice takovéto názory jsou brány za bernou minci.

Současný prezident před léty řekl: „Každý se musí o sebe postarat sám!“ Tím naznačil, že tato společnost bude asociální a vlastně bez zájmu o občany a svoji budoucnost. Nic jiného z toho nelze odvodit. Chybí vzájemné souručení, jistota, že se mi v nouzi dostane společenské pomoci a podpory. Ta je asi jen pro některé, kteří se vlastně na tvorbě potřebných zdrojů podílejí minimálně. Jestli i dnes uvažuje prezident stejně jako před lety, pak není vhodné, aby znovu kandidoval. Není to dobrý příklad pro společnost. Měl by se nad svými slovy zamyslet, protože jeho slova vlastně vyjadřují sobectví a asociální cítění.

Společnost je závislá na každém svém členu, na jeho práci a jeho příspěvku do společného fondu, proto se musí zákonitě o každého postarat, protože ztráta každého jedince tuto společnost ohrožuje. Pokud se „demokratické

rozhodování“ mění den ode dne, tj. podle toho, kdo zrovna vyhrál volby a vládne, a pokud nejsou základní nepopiratelná a nezaměnitelná práva uvedená v ústavě země, je takováto země ve své podstatě ohrožena v další své existenci a stává se vysoce nestabilním správním útvarem. Pak takováto společnost nejen, že není demokratická, kompaktní, ale řadí se bok po boku totalitám, které jsme zažili a které zažil svět. Evropská unie prý chce jen podstoupení určitých práv od svých členských zemí, ale nyní, zvláště vůči nám, novým, tyto požadavky narůstají, vnucuje se nám, co máme, či nemáme vyrábět či pěstovat, jak to máme nazývat, vnucují se nám výroky různých arbitrážních soudců, které jsou už v principu špatné a podle kterých bychom měli snad platit i za to, že vůbec jsme a dýcháme. Naši zástupci v Bruselu naše zájmy ani zájmy Evropy nehájí. Je snad naší věcí, koho a co necháme dělat nebo pěstovat, i jak výsledný produkt nazveme. Vnucují se nám zcela nedemokratická rozhodnutí jakýchsi arbitrážních soudců, kde dva, tři lidé nás odsuzují k náhradě, aniž by v podstatě byla respektována rozhodovací práva naše. Vidíme, jak EU vnucuje své názory jiným zemím, s tím, že jim pomůže jen tehdy, když přijmou zákony o potratech a antikoncepci. Možná nám budou chtít v krátké chvíli vnutit i povinnou eutanázii. Myslete si, že to vidím černě, ale je to tak. Evropská unie si nezádá v omezování práv jednotlivých, hlavně menších, zemí s bývalou RVHP.

Ještě o jednom nezadatelném právu bych chtěl mluvit. Je to právo dětí být vychovávány svými rodiči nebo v náhradní rodině, aby měly před sebou model chování obou rodičů, otce, stejně jako matky. Proto nelze svěřovat děti do výchovy homosexuálním párům, stejně jako nelze stavět sazky těchto párů na roveň manželství mužů a žen. Navíc nejsou schopny tyto páry zajistit běžnou přirozenou reprodukci člověka. Pokud dojde k tomu, že se homosexuálním párům svěří děti do výchovy, je to narušení přirozeného vývoje, a řekl bych, i mravní výchovy těchto dětí. Je to opět cesta k rozbití společnosti, cesta do pekla už zde na zemi.

Mnozí politologové, politici a historikové vyčítají Církvi, že je nedemokratická. Církev je hierarchická, je Kristova, proto není možné, aby si jakékoliv hnutí v Církvi přisvojovalo právo rozhodovat o názorech a směřování Církve, to není stranická organizace. Církev nediskutuje a nebude diskutovat o základních právech člověka. V tom je její pevnost a přitažlivost, v tom je jistota pro každého z nás. Demokratické rozhodování je možné

v otázkách běžného denního života, ne však v otázkách základních práv člověka. Potraty a eutanázie do nich nepatří. Zpochybnění práva člověka na existenci povede jen a jen ke zhroutilí lidské společnosti a lidské populace.

To, co se dnes v Evropě děje, je právě důkazem narušení základů evropské společnosti, a pokud se zástupci států v Bruselu nevzpamatují ze své slepoty a sobectví a nezačnou věc řešit, pak Evropa špatně dopadne. Mediální propagace života bez Boha, bez morálky, rozbíjení rodiny, znemravňování žen, to vede jen k rozpadu celé společnosti. Nikdo nic nevyřeší vytěsňováním Boha z mysli člověka. Naopak, úspěchy vědy a techniky jsou jen dokladem toho, jak člověk jde nebo se snaží jít ve stopách Božího stvoření. Obrát' me se k Němu!

RNDr. Petr Benda

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph.D. z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Prosinec 2003

V pondělí 1. 12. 2003 na Obilním trhu stojím s Janou R. a Ondřejem N. „Jděte do prd...“ zařval na nás někdo nahlas. Hned poté se objevila neznámá babička a ze srdce nám děkovala za to, že tu stojíme. Poté jsem zde debatoval i s jinou babičkou, která o sobě řekla, že je sice bez náboženského vyznání, ale přesto věří v křesťanského Boha. Sdělila, že její manžel byl politickým vězněm. Na křižovatce nad nemocnicí jsem dal letáček citátů nositelky Nobelovy ceny, matky Terezy z Kalkaty paní lékařce z Bystrce. Odpoledne mi Petr C. sdělil, že už přestane před pochodem 13. 12. objíždět fary. Pošle tam pozvánky poštou. Vyhrožoval mi, že rezignuje na všechnu spolupráci, pokud budu chtít, aby se konal pochod nejen 13. 12., ale i 20. 12. Myslel si, že je to hazard, že na další pochod v prosinci skoro nikdo nepřijde. Já pokládal nejen pochod 20. 12., ale i pochod 27. 12. za Boží vůli, a tak Petr přestal spolupracovat. Jsem z toho smutný. Čtu Žalm 145, verš 3: „Veliký je Hospodin...“ a tu mi telefonuje P. Miloslav K. Bude sloužit mši svatou před pochodem 20. 12. Čtu dál tento Žalm: „Hospodin...je nesmírně milosrdný...Hospodin...všechny sehnuté napřimuje...z mých úst zazní chvála Hospodinu...“

V úterý 2. 12. 2003 jsem na Obilním trhu s Janou R., modlím se za paní Řehákovou z Církve bratrské, kvůli rakovině, ve středu 3. 12. jsem zde s

řeholní sestrou Václavou. Ve čtvrtek 4. 12. mě pan P. obviňuje, že motivem mého zápasu proti potratům je snaha zalíbit se lidem, a ne Bohu. Na Obilním trhu stojím s Lucií S. a nově se zednickým učněm Lukášem. Přišla za mnou neznámá paní. Řekla: „Vás se tady štítí, ale já Vás chci poprosit o modlitbu za svou maminku.“ Řekla to jako Ivce a slzela, vzala si velmi viditelně letáček a odešla. Legitimuje mě městská policie. Odpoledne mi Petr C. říká, že televizně známý bývalý dominikánský katolický kněz Štampach teď v televizním pořadu „Vertikála“ tvrdil, že ještě jako katolík byl od roku 1991 zednářem a je jím dodě. V moravském katolickém týdeníku „Světlo“ je pozvánka k pochodu 13. 12. 2003. V pátek 5. 12. 2003, na základě řady modliteb (např. Žalmu 140) a po poradě s třetím právníkem, jsem rozeslal tři speciální dopisy policii České republiky. Na Obilním trhu stojím s Honzou, Janou R., P. Františkem P., invalidou na vozíku Františkem B. a s Kristýnou. Legitimuje mě opět městská policie. Do dnešního dne jsme rozdali mnohem více než 6 000 letáčků.

V sobotu 6. 12. jsem osobně roznášel po katolických farách pozvánky na pochod 13. 12. Proto v neděli 7. 12. při mši svaté v radiu Proglas zazněla výzva zúčastnit se pochodu proti potratům 13. 12. 2003. V pondělí 8. 12. 2003 mně bývalý spolupracovník František S. přišel na Obilní trh shodit před novou spolupracovnicí Janou R. Prý ruším zpěvem Žalmů a jsem namyšlený. Avšak neznámý muž, který řekl, že je učitel, nám přišel poděkovat za to, že tady stojíme a vzal si tři pozvánky do školy na budoucí pochod 13. 12. 2003. Procházejícím zdravotnicím jsem nabídl vánoční cukroví a jedna lékařka si ode mne trochu vzala. Na pochodu 13. 12. 2003 však právě tato lékařka, když nás slyšela zpívat písničku „Maminko mámo“, běžela rozzuřeně k policistovi, aby nám to zakázal.

Na radu právníka posílám v pondělí 8. 12. 2003 další dopisy Policii České republiky, tentokrát zcela právně laděné, a v úterý 9. 12. 2003 dopis primátorovi města Brna. To úterý stojím 10:00–11:00 na Obilním trhu sám. Pak do 12:00 nečekaně i s minoritou P. Bogdanem a Janou R. Středa 10. 12. 2003 je vyhlášena za Den lidských práv, a proto se odmítám dál nechat šikanovat panem M. z přestupkové komise MČ Brno-střed. Nešel jsem tam. Stojím na Obilním trhu s řeholní sestrou Václavou a později tam přichází nečekaně Jana R., Barbora, minorita P. Bogdan. Ve čtvrtek 11. 12. 2003 jsem u nemocnice držel stráž s Lucií S. a Janou R. Legitimovala mě městská policie, kterou na nás nemocnice přivolala, aby se nás zbavili. Nepodařilo se jim to.

Pak se mě velmi laskavě pokusil obelhat nějaký pán. Tři zdravotnice z této nemocnice si od děvčat vzaly letáček a jedna z nich výslovně řekla, když se podívala na fotky, že naši akci podporuje. Ve 20:40 mi telefonoval ředitel Městského ředitelství policie České republiky, aby mě ujistil o ochraně pochodu před anarchisty. S dětmi doma čteme Žalm 136, verš 24: „Bůh nás vyrval našim protivníkům, jeho milosrdenství je věčné.“ Náhodně jsem otevřel Bibli právě na Žalmu 98, verši 1: „Hospodin...zvítězil...“ Do mysli mi přichází Žalm 99: „Hospodin kraluje...“ i Žalm 28 s veršem 5: „...Hospodin je rozmetá a víc nezbuduje.“ Později na pochodu se to skutečně stalo. Bůh prostřednictvím masivní účasti Policie ČR i městské policie rozmetal anarchisty, a ti se proti nám v Brně už nikdy v budoucnu na nic nezmožili.

12. 12. 2003 ráno mi telefonuje i zástupce ředitele Městského ředitelství policie České republiky, aby mi dal své telefonní číslo, kdybych něco potřeboval. Na Obilním trhu stojím s Šárkou, která jako studentka zdravotnictví procházela touto nemocnicí a řekla mi, že uvnitř nemocnice není můj zpěv Žalmů nikde slyšet. Dále zde stojím s Kristýnou a vozíčkářem Františkem B. Odpoledne mi velitel Obvodního oddělení policie ČR Brno-Žabovřesky a jeho zástupce přislíbili 15 policistů v uniformě a další policisty v civilu. Jedné policistce jsem tam půjčil CD s písničkou „Maminko mámo“.

Anarchisté rozmetáni policií

3. brněnský pochod pro život – 2. sobota v prosinci 2003

13. 12. 2003 v 9:30 pro zhruba 90 lidí sloužilo mši svatou 6 katolických kněží. Po mši svaté jsem řekl následující: „Přátelé, včera v noci jsem četl Žalm 82, a ten Žalm ke mně promluvil. Možná promluví i k vám. Přečtu vám ty mluvící verše. Bůh říká: ‘Dlouho ještě chcete soudit proti právu, stranit svévolníkům? Dopomozte nuznému a sirotkovi k právu, poníženému a chudému zjednejte spravedlnost, pomozte vyváznout nuznému ubožáku, svévolným ho vytrhněte z rukou!’ Takto, přátelé, mluví Bůh k nám. Slyšíte Ho, cítíte Ho, vnímáte Ho. Je zde. A tuto větu, kterou řekl kdysi skrze proroka, říká i dnes. Kdo má uši k slyšení, ten Ho slyší. Kdo z nás křesťanů tuto Boží výzvu neslyší, o něm platí následující verš Žalmu: ‘Nic nevědí, nic nechápou, chodí ve tmách, a celá Země se proto v základech hroutí.’ Když matka jde do nemocnice ne porodit, ale zabít vlastní dítě; když manžel svou manželku nutí, aby šla utratit jejich společné dítě? Bratři, není to hrůza! Můžeme k tomu trpělivě mlčet? Hodí se do této společenské situace ještě heslo: Mluvíti stříbro,

mlčeti zlato! Zde mlčet je zbabělost, nehorázná zbabělost. Nejsem lepší než vy. Také jsem se bál, když jsem ještě pracoval v nemocnici. Zbaběle jsem tehdy mlčel. Sám sebe jsem pak obhajoval nejrůznějšími výmluvami víc než deset let. Ale v tomto roce nastal zlom. Bůh mě vysvobodil z toho strachu, co si o mně budou myslet lidé. To je totiž jedno. Strach ze strachu je třeba překonat. Tělo, svět – to je ten strach z lidí, a ďábla je třeba přemáhat. Zvítězíme, když překonáme strach ze svého strachu. Nebojme se ducha zla, nebojme se konat dobro, nestyďme se konat dobro. Vím, je to těžké, ale jednoho dne zvítězíme, když překonáme sami sebe. Do toho! Zastaňme se práva na život těch nemluvňátek; zastaňme se matek, které jsou nuceny svými manžely, partnery, svými rodiči a také svými gynekology jít utratit své živé dítě. Nemlčme. Pište poslancům ze všech politických stran, tak jak to cítíte a víte, že umělý potrat je vražda. Když jim to neřekneme nebo nenapišeme my, oni si budou dál myslet, že českým a moravským křesťanům interrupce nevadí. Že vadí pouze Polákům a obyvatelům Vatikánu. Ale to přece není pravda. Pište na adresu: Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, Sněmovní 4, Praha 1, Malá Strana 118 26. A vy odvážnější, přijďte si stoupnout některý den před nemocnici na Obilním trhu či před jinou nemocnici modlit se zde či rozdávat protipotratové letáčky. Ať lidé vidí, že někomu zabíjení nemluvňátek vadí, že někomu je těchto nemluvňátek líto, že někdo má tato nemluvňátka rád. Vybízím k tomu zvláště důchodce, neboť ti již brzy budou stát před Boží soudnou stolicí, a tam budou tázáni, co udělali pro jednoho z těch nejmenších zabitých v nemocnici. Já stojím před porodnicí na Obilním trhu mezi 10. a 12. hodinou ranní každý všední den. Jsem vděčný každému, kdo mi sem přišel či přijde pomoci. Přijďte, prosím, třebas i jen na 15 minut. I to má velký význam. Děláme to, co se Bohu líbí. Zachraňujeme životy. Do folií jsem nachystal 100 písniček „Maminco mámo“ pro účastníky. Vyzval jsem lidi k hlasité modlitbě řady Otčenášů. Na pochod 13. 12. 2003 přišlo 140 našich lidí a 30 policistů. Proti nám stálo 20–25 anarchistů, kteří předtím na své internetové stránce vyhrožovali násilím a svolávali se z celé republiky. Filmovalo nás TV centrum atlas. Při pochodu jsme začali Otčenášem a katolíci přidali automaticky Zdrávas, a tak jsme střídali tyto dvě modlitby. Anarchisté se nezmohli na žádný odpor ani provokaci. Policie jim naprosto znemožnila použít dýmovnice a zápalné lahve. Stalo se to, za co jsem se modlil již brzy ráno doma skrze Žalm 83: „...Bože, kdo tě nenávidí,

pozvedají hlavu...Bože můj, svou smřtí je vyděs...Ať jsou...vyděšeni navždy...ať poznají, že ty...jsi ten nejvyšší nad celou zemí.“ Po ukončení pochodu katolický kněz František P. sýčkoval, že na dalších pochodech nám to anarchisté spočítají. Já jeho sýčkování nevěřil a doma mě Bůh skrze Žalm 36, verš 13 opakovaně ujistil, že anarchisté, „pachatelé ničemnosti padli, jsou srazeni, nejsou schopni povstat“. A skutečně. Anarchisté se již nikdy dodnes, do 15. 7. 2005, kdy píše toto svědectví, na žádném dalším čtvrtém až pětadvacátém pochodu neobjevili. Ve 13:30 jsem se díky Radomíru M. zúčastnil schůzky s poslancem Ing. JUDr. Karasem.

Ráno 15. 12. 2003 navštívují P. Miloslava K. na jeho faře a ukazuji mu fotky z pochodů. Pak po tak masové účasti na sobotním pochodu stojím v pondělí na Obilním trhu zcela sám. Mám strach z možné pomsty mých nepřátel, a vtom mi přišlo na mysl, že naproti mně v parku stojí neviditelný svatý anděl velikosti vzrostlého stromu, který mě hlídá. Před polednem se ke mně přidali dva zcela noví spolupracovníci: Hana a tu vystřídal Tomáš K. Jedna paní po nás chtěla všechny druhy letáček. Vyprávěla, že má pět dětí. Avšak že její tchyně ji nutila na potrat. Neměla sílu se jí tvrdě vzepřít, a tak chodila na přípravu k potratu. Současně se ale modlila, a tak nakonec na potraty nešla. Narodily se jí tak extrémně nadané děti, že i tchyně z nich má radost. Na závěr řekla, že její babička zemřela skrze umělý potrat. Toho dne odesílám dopis: „Vážený pane pplk., děkujeme Vám, řediteli Městského ředitelství policie české republiky v Brně, za to, že policie ČR poskytla v noci z 12. na 13. prosince 2003 ochranu klášteru a kostelu Sester třetího řádu sv. Františka pod ochranou svaté rodiny před ničiteli zámků vstupních dveří a hanobiteli náboženství. Děkujeme, že té noci policejní vůz projížděl zhruba každých 15 min kolem kláštera, a proto nedošlo k žádné škodě. Dále děkujeme za policejní stráž u vchodu do budovy od rána až do poledne 13. 12. 2003. Děkujeme policii, že nevpustila do budovy žádného libertariánského komunistu, anarchistu ani člena Feministické skupiny osmého března. Děkujeme policii, že zabránila tomu, aby došlo k infiltraci našeho pokojného modlitebního průvodu 13. 12. 2003 výše uvedenými protidemonstranty v počtu zhruba 25 osob. Že oddělila pomocí tzv.těžkooděnců jejich průvod a jejich vlajkonoše s černým praporem, lebkou a překříženými hnáty od našeho modlitebního průvodu s křížem. Děkují Mgr. Libor Halík Ph.D., duchovní, matka představená kláštera a 140 účastníků. Poděkování za zásah policie

posílám i ministru vnitra.“ Modlím se: „Bože prosím, veď to i s tím počasím, abych mohl chodit před nemocnici ve všední dny kromě 2. 1. 2004, kdy zde nebudu. Chceš-li, ať jsou mrazy v Brně jen ve svátky. Ve jménu Ježíše Krista vzkříšeného a na přimluvu andělů a církve v nebesích. Později jsem poznal, že mě Bůh vyslyšel, neboť v prosinci nebyly ve všedních dnech v Brně mrazy.

Zánik západní kultury???

Nedávno se konala Grand Prix Eurovise v Athénách. Až na 18 000 diváků tehdy na vlastní kůži zažilo vystoupení finské skupiny, která nese název Lordi. Proti všemu očekávání získala tato rocková skupina se svým songem Hard Rock Hallelujah suverénně první místo v této soutěži, ale předem nikdo vlastně neočekával, že tato satanistická hrůza zvítězí. Jednalo se totiž o spíše těžkopádnou a především zvřekovou hudbu, která by normálně neměla šanci na jakékoliv umístění. Ale všichni se mylili, Lordi se nestali vítězi jak se říká jen taktak, ale zvítězili opravdu suverénně. Soutěže se při tom zúčastnilo 38 států z celé Evropy. Plný hrdosti a pýchy nad tímto vítězstvím řekl po koncertu vedoucí skupiny toto: „Bylo to vítězství satana. Vítězství rockové muziky. Snad jsme tím dodali odvahy dalším rockovým skupinám.“

A tak se ptáme: „Odvahu k čemu? Je to snad odvaha, když se někdo staví za satana ve veřejnosti? Má to být napříště normálnější?“

Tisk po koncertu napsal:

„Lordi zvítězili naprosto jednoznačně. To nebyl žádný výstřelek, žádné zmanipulované rozhodnutí.“ Toto se bohužel zakládá na pravdě. Když se 38 států zúčastnilo tohoto hlasování, je vidět, že se všem líbí tento druh hudby, kostýmy, které měla skupina oblečeny a které již samy o sobě připomínaly satana, jejich krví pomazané obličejy, k tomu jako doplněk dým, kouř, oheň, plno řetězů všude okolo a lebky na opasku. Je to jasná výpověď, kam s měřuje naše společnost. Ke skluzu do pekla! Kdo by se tomu zdráhal uvěřit, pro toho jen krátký text z jedné písně této skupiny: „Na zádech máme křídla, na hlavě rohy, naše zuby jsou ostré jako břitvy a mohou vše roztrhat. Ne, nejsme andělé, lépe řečeno, jsme andělé ale ti padlí. A tak se rozhodni nás následovat k jízdě do pekla.“

Skupina uvítá také své hosty a fanoušky pozdravem ne Welcome, ale Hellcome, aby vstoupili do pekla. Ve svých dalších písních neustále opakují

texty, které uvádí, že v nebi jsou jen ti hloupi, naivní, jednoduší, ale v pekle, že se nachází praví bojovníci, podnikaví, chytří a odvážní. A kdo z mladých lidí, ještě nezkušených, by chtěl být tím prvním a nepodobat se těm druhým? To je příklad pro mládež, tak se mládež kazí.

Rocková hudba jako protiklad k té gregoriánské se snaží učinit člověka smyslným, vášnivým, podléhajícím těm nejnižším pudům. Vyvolává vše nízké a špatné co v lidské povaze existuje. To ovšem vyhovuje všem požitkářům, a proto se také stal nevázaný sex dnes tím nejvyšším božstvem. Jak ubozí, malí, zvířečtí a pudově ovládaní se stali lidé!

Když kdysi přišla potopa, žilo tehdy na této zemi asi 1,2 milionů lidí. Z nich se jich jen 8 ještě řídilo Božími zákony. Kromě Noeho, jeho synů a jejich žen už nikdo. Ostatní „jedli a pili, ženili se a byly provdávány“, tak se praví v Pís mu. To neznamená nic jiného, než že žili podobně jako žije většina lidí také dnes. A tak je opravdu nejvyšší čas se nad tím vším zamyslet a poučit se i z těch dávných dějin (potopa, zánik zhýralého Říma atd.), protože jinak se svět opravdu žene do své vlastní záhuby.

Svědomí, č. 3/2007, Daniela Horáková

Životopis Mons. ThDr. Antonína Šuránka

Narodil se 29. května 1902 v Ostrožské Lhotě čp. 28 v rodině Martina a Anny (rozené Vaňkové) jako předposlední ze šesti sourozenců. V deseti letech mu zemřela matka. Obecnou školu navštěvoval ve svém rodišti, měšťanskou v sousedním Uherském Ostrohu. Klasické gymnázium vystudoval v Uherském Hradišti. Aby mohl dostudovat, musel dávat kondice bohatším spolužákům. Maturoval v roce 1922. Ještě v tomtéž roce začal studovat bohosloví na Cyrilo-metodějské teologické fakultě v Olomouci. Na jeho rozhodnutí studovat bohosloví měl také vliv velký úbytek katolických kněží způsobený hromadným přestupováním do nově založené Církve československé. Na kněze byl vysvěcen 5. července 1926. Primiční mši sloužil ve své rodné farnosti. Již po tříletém kaplanském působení ve Slatinicích u Olomouce byl v roce 1929 arcibiskupem povolán do kněžského semináře v Olomouci a ustanoven spirituálem čili vychovatelem kněžského dorostu. Nový úkol nebyl snadný, protože někteří seminaristé ho znali ještě jako bohoslovce.

Když na počátku protektorátu vyhnalo gestapo bohoslovce ze semináře a

poslalo je na nucené práce do Německa, byl s nimi i s jejich rodiči v trvalém písemném styku. Pro zbytek bohoslovců, kteří ze zdravotních důvodů nebyli na práce nasazeni, zařídil náhradní vyučování a pokračoval ve výchovné práci. S jejich pomocí posílal nasazeným bohoslovcům látku k rozjímání, tzv. punkta.

Od roku 1939 o prázdninách veřejně působil na Svatém Antonínku. Spolu s jedním ze svých bohoslovců zde žil poustevnickým způsobem života. Ve všední dny v podvečer sloužil pro mládež z nejbližšího okolí mši s promluvou. Po jejím skončení hrávali hoši kopanou a děvčata různé hry, které jim organizoval bohoslovec.

V letech 1942 – 1947 se konaly na Svatém Antonínku duchovní obnovy pro muže, ženy, jinochy a dívky. Těchto duchovních cvičení se zúčastnilo celkem asi 3 200 osob. Tradičně sloužil na Silvestra děkovnou mši za účasti velkého počtu věřících ze širokého okolí.

V roce 1939 přišel P. Šuránek s myšlenkou postavit na Svatém Antonínku duchovní centrum s klášteřem a ošetrovnou pro chudé řeholníky. K uskutečnění tohoto plánu založil roku 1946 Matici svatoantonínskou, která působila v obcích přilehlých okresů. Za léta činnosti Matice vybodovala: novou studánku (1947), polní oltář (1948), novou křížovou cestu (1949), postavila sochu svatého Antonína kázajícího rybám (1950), zavedla na kopec elektrický proud, telefon (1947) a rozhlas (1948) a vykopala u budoucího klášteřa 10 metrů hlubokou studnu (1947). Další plány Matice, jejímž byl od založení jednatelem, nemohly být realizovány. Jednalo se např. o postavení kapličky za křížovou cestou a výstavbu noclehárny pro poutníky.

V roce 1946 získal P. Šuránek doktorát teologie, na který se připravoval od roku 1935. Ze skromnosti dlouho váhal, zda má požádat o obhajobu dříve ukončené disertační práce, asketickopastorální studie „Kořeny Kalvárské oběti“. Tato práce byla vydána knižně.

V roce 1948 přešel P. Šuránek z místa spirituála v kněžském semináři na místo odborného asistenta pastorální teologie na CM fakultě v Olomouci. Došlo k tomu na základě přání nového arcibiskupa, Dr. Karla Matochy, který byl předtím na této fakultě profesorem. Když za dva roky byla zrušena i tato fakulta, odmítl přestoupit do nově státem zřízeného a kontrolovaného centrálního semináře v Praze, později přeloženého do Litoňovic. Tímto odmítnutím jasně vyjádřil svůj postoj k tehdejším zásahům státu do života

Církve. Byl proto z Olomouce vykázán a poslán do Velkého Ořechova u Uherského Brodu, kde působil jako kaplan. Zde byl tajně hlídán a jeho dopisy byly cenzurovány.

Počátkem července 1951 byl v kroměřížské nemocnici hospitalizován se zápalem plic. Přesto, že jeho zdravotní stav byl vážný, Státní bezpečnost ho v nemocnici zatkla a neprodleně převezla nejdříve k výslechu do věznice v Uherském Hradišti a poté do internačního tábora v Želivě, aniž mu byly sděleny důvody zatčení, uvěznění a nakonec i propuštění.

Téměř celou pětiletou internaci prožil P. Šuránek v malé cele s biskupy Františkem Tomáškem, Karlem Otčenáškem a kanovníkem Aloisem Vašicou. Jejich cela byla přísně izolována od ostatních, takže možnost jakéhokoliv kontaktu s okolím byla vyloučena. Přes tuto skutečnost využíval každé příležitosti k psaní. Sešity se Starozákonním rozjímáním schovával ve vykotlaném dubu, v popelišti i jinde. To, zda byl jedním z biskupů skryté církve, o nichž se hovořilo ve veřejném procesu s tzv. vatikánskými agenty, nebylo prokázáno.

P. Šuránek byl snad jediným vězněm z doby totality, který odmítl opustit vězení. Řekl: „Kdybych odešel, dal bych tím najevo, že souhlasím se všemi křivkami a nespravedlnostmi, které byly spáchány na Církvi Boží a na kněžích, které jsem vychovával.“ Po vykázání z věznice v říjnu 1955 si mohl P. Šuránek najít práci, ale pouze manuální. Záměrně si zvolil těžkou práci ve vápence ve Štamberku. Jedna z jeho prvních cest samozřejmě vedla do Ostrožské Lhoty a na jeho oblíbené místo – Svatý Antoníněk. Byl překvapen změnami, které se udály po dobu jeho internace. Odklon od tradičních hodnot a náboženské ochladnutí se kupříkladu projevilo tím, že veškerý materiál ke stavbě poutního domu, včetně pumpy, zmizel.

V květnu 1956 došlo vlivem událostí v Polsku k jistému zmírnění proticírkevní politiky. Zřejmě z těchto důvodů byla P. Šuránkovi Státním úřadem pro věci církevní poprvé nabídnuta možnost opět vstoupit do duchovní správy. Jednání, z počátku slibné, ztroskotalo na podmínkách P. Šuránka, že za prvé ho do duchovní správy musí vyslat jeho arcibiskup, a za druhé, že nebude dostávat plat od státu, který se tak slavně prohlásil za bezbožecký. Pracoval tedy dále ve Štamberku na různých místech. Odmítal veškeré jemu nabízené úlevy s odůvodněním: „Nechci mít život snadnější než tolik mých spolubratří, kteří trpí ve věznicích, dolech a jinde.“ Práci v těžkých podmínkách považoval

za čest-vyznamenání, možnost projevit svou věrnost Církvi a trpět za spolubratry, které vychovával. U Štramberku je na vrcholu kopce zvaného Kotouč, v němž byl kamenolom, kříž. O tomto se zmiňuje v několika svých básních. Zde také usilovně pracoval na obsáhlém životopise Cyrila Antonína Stojana, k němuž měl mimořádně velkou úctu. Do duchovního deníku si tehdy mimo jiné napsal: „Bylo to krásných sedm let, kdy jsem mohl chodit ve Štramberku s hlavou vzpřímenou.“

V roce 1963 čili rok po jeho odchodu do důchodu, se postupným politickým uvolňováním zmírňoval také útlak Církve, což se projevilo například tím, že z vězení byli propuštěni všichni biskupové a kněží. V tomto roce P. Šuránkovi představitelé státní správy, včetně ministra, nabídli udělení státního souhlasu, ovšem za podmínky, že bude spolupracovat s hnutím *Pacem in Terris*. P. Šuránek, přestože měl velký zájem oficiálně zpovídat, odmítl se slovy: „Zde nejde o spásu duší, ale o kolaboraci.“

Na začátku „Pražského jara“ byl P. Šuránek požádán, aby na ustavující schůzi Díla koncilní obnovy koncem dubna 1968 zhodnotil stav olomoucké arcidiecéze. O kněžích, kteří pochybili, se vyjádřil: „Chybující neodsuzujeme, ale chyby konstatujeme. Lidi milujeme, ale jejich špatné zásady a metody odsuzujeme a neodvolatelně odmítáme.“

V září roku 1968 byl znovu povolán do funkce (tentokrát jen prozatímního) spirituála v obnoveném olomouckém semináři. Mohl se vrátit na Svatý Antonínek. O jím organizované duchovní obnovy byl zájem větší než v době protektorátu. Nicméně účast mladých lidí na podvečerních mších nebyla tak hojná jako v minulosti.

V roce 1970, na začátku normalizace, byl přinucen ukončit své veřejné působení na Svatém Antonínku. Na základě intervence blatnického faráře byl pověřen prozatímním duchovním správcem v Blatničce. I zde se intenzivně věnoval pastorační činnosti. Jeho vliv, a to nejen na věřící, byl tak velký, že normalizovaná státní správa neviděla jinou možnost, než mu v roce 1975 opět odebrat státní souhlas a přinutit ho urychleně opustit obec.

Z Blatničky se přestěhoval nejdříve do Uherského Hradiště a později se svým synovcem P. Antonínem Dominikem pobýval na farách v Liptani, Písařově a Ludgeřovicích, kde dokončil životopis C. A. Stojana. Na tomto jeho posledním pobytu dostal – necelý rok před smrtí – povolení zpovídat. Tehdejší zdravotní stav mu již stejně kázat nedovoľoval. Zemřel 3. listopadu 1982

v nemocnici v Petřkovicích, pochován byl v rodišti v Ostrožské Lhotě.

P. Šuránek byl člověk pracovitý, skromný, pokorný, laskavý, zároveň otevřený, zásadový, důsledný a statečný. Na prvním místě mu vždy šlo o důsledné plnění jeho kněžského poslání. Pro tyto a další vlastnosti je vzorem, nejenom křesťanům.

Beatifikační proces se služebníkem Božím Antonínem Šuránkem byl již zahájen. První zasedání soudního tribunálu se konalo 3. května 1996 za účasti Otce arcibiskupa, mons. Jana Graubnera.

A. M.

Kristův bojovník František Bubeník

František se narodil 29. 8. 1932 v Brně, kde jeho otec byl listonošem a matka v domácnosti. Vyrůstal v katolické rodině, kde láska a víra byly na prvním místě. Žil skromně, ale netrpěli hmotnou nouzí. Zato však byli bohatí láskou k druhým. Tak se formovalo jeho hluboké sociální cítění a smysl pro pravdu, kterými František byl známý po pádu železné opony po listopadu 1989.

Jako student se po nástupu komunistů k moci v únoru 1948 zapojil do protikomunistické činnosti. Když se všichni Otcové biskupové v čele s pražským arcibiskupem Josefem Beranem sešli 15. 6. 1949, aby schválili památný pastýřský list, zapojil se do rozvážení pastýřských listů v brněnské diecézi. Když 2. 9. 1950 pomohl františkánský kněz P. Jan Baptista Bárta uniknout smrti Otcí Františku Maráškoví, OFM z internace v želivském kněžském koncentráku a pomáhal ukrývat tohoto vážně nemocného kněze. Jeho nesouhlas se Stalinovským a Gottwaldovským projevem budování „ráje na zemi“ diktaturou neušel slídivým estébáckým očím a byl v květnu 1952, ještě před ústními maturitními zkouškami, zatčen, vyšetřován, aby byl 1. 11. 1952 za tzv. podvratnou činnost proti republice a jejímu řádu odsouzen na pět roků, které protřpěl v táborech Gulagu na Příbramsku a Jáchymovsku, kde se rubala uranová ruda pro rudé mravence.

Na lágru Vojna na Příbramsku byl velitelem pověstný Jaroslav Duba, jenž zde zřídil „bunkr“, kam se zavírali o hladu a žízni nepohodlní vězni, určení k likvidaci. Prožil zde v roce 1955 pověstnou „nudlovou stávkou“ muklů, když se poměry se stravou nelepšily a byly na horší úrovni než pro prasata. Zde se

setkal a Otcem Janem Baptistou Bártou, jenž ovlivnil další jeho duchovní vývoj. Zde se mu v památném roce 1955 Baptík, jak důvěrně nazýval svého přítele, svěřil: „Už nikdy se nebudu snažit seznamovat lidi pro manželství.“ K dokreslení: Otec Baptista ještě před příchodem komunistů k moci vyučoval náboženství v Kadani. Seznámil se se dvěma mladými farníky, profesorem a profesorkou na kadaňském gymnáziu. Navrhl jim, aby zvážili, zda by mohli vstoupit do manželského svazku. Souhlasili. Po svatbě se profesor vyjádřil před svými kolegy, že je Otec Baptista přesvědčil. Přišel „vítězný únor“ a v zemi zavládl teror. Když se v lágru dozvěděl, že profesor nechce založit rodinu z důvodu komunistických metod vládnutí, byl smutný. Po létech vězení byl Otec Baptista 13. dubna 1966 z lágrů nucených prací propuštěn. František ho navštívil v Příbrami a zeptal se ho, jak to dopadlo s tímto manželstvím. Baptík mu odpověděl radostně, že už mají děti.

Na lágru Svatopluk na Jáchymovsku se František setkal s retribučním vězněm Ladislavem Kobsinkem. Byl to bývalý čsl. Záložní důstojník, jenž za peníze zinscenoval přepadení kasáren v Brně-Židenicích v roce 1933. Přepadení bylo pak politicky zneužito proti českému nacionalistovi a vůdci NOF, bývalému ruskému legionáři a odpůrci socializace československého státu, R. Gajdovi. Za 2. světové války se brněnský Němec Kobsinek dal naverbovat do jednotek SS v hodnosti Oberscharführera. Na lágru Svatopluk dělal kápa, nefáral dolů, pracoval na povrchu. Přesto jsem nikdy neslyšel z Františkových úst, že by proti němu řekl jedině špatné slovo. Pro něho, mukla, to byl bratr a trpící. Šel ve šlépějích Krista.

Po propuštění a odpykání pětiletého vězení již nesměl dokončit svá středoškolská studia. Komunismus s jeho zvrácenou ideologií zavrhoval lidi víry, navíc katolické. Byl dělníkem až do důchodu.

V roce 1963 se oženil s věřící katoličkou, vychovali tři děti, nejstarší dcera má pět dětí, nejmladší se stala řeholnicí – karmelitánkou. Po listopadu 1989 jako člen KPV aktivně pracoval pro zrušení komunistické strany. Byl velkým ctitelem svaté Zdislavy, jezdil každý rok na poutní nše do Jablonného v Podještědí, na muklovské poutě na Svatý Hostýn, do Prahy demonstrovat v Hnutí pro život. V této apoštolské činnosti pokračoval i po amputaci levé končetiny v roce 1999 jako vozíčkář. Podporoval aktivně činnost demonstrujícího pravoslavného kněze proti potratům na Obilním trhu v Brně před potratovou klinikou. Měl z této činnosti nepřijemnosti s orgány veřejného

pořádku, které se přenášely i na rodinné příslušníky. Poznal tak, že to s českou cestou k demokracii není v pořádku. Ani v justici, která v roce 2005 osvobodila bývalého velitele a sadistu na lágru Vojna, Jaroslava Duba, prý pro promlčení zločinu. Byl aktivním zastáncem při procesu s disidentem Vladimírem Hučínem u soudu v Přerově.

Byl odpůrcem trestu smrti. Věnoval mi záslužné dílo: seznam lidí popravených u nás od vyhlášení Československé republiky 28. října 1918 až do pádu komunismu. Za rakouské monarchie byl trest smrti zakázán. Až republika jej zavedla a komunisti jej zneužili ke své moci. Deo gratias, Františku, přesvědčil jsi mne! Každý má právo na život! Byl jsi Božím bojovníkem – pax et bonum.

8. října povolal k sobě nebeský Otec Františka po amputaci druhé nohy.

MUDr. Jaroslav Lhotka

Miloš Bok hostem olomouckého semináře

Ve dnech 15. – 16. 3. 2007 navštívil Miloš Bok olomoucký Arcibiskupský seminář. Pozvání přijal od P. Marcela Javory, který v Olomouci vyučuje liturgický zpěv a který Miloše Boka pozval, aby zde uskutečnil přednášku o chrámové hudbě. M. Bokovi se zde dostalo velmi srdečného přijetí nejen od rektora, vicerektora, spirituálů a dalších vyučujících, ale i od samotných více než osmdesáti bohoslovců. Samotná večerní přednáška s ukázkami Bokových kompozic se těšila veliké pozornosti a zájmu studentů i pedagogů, kteří ji často přerušovali nadšeným potleskem. V první části přednášky Bok rozvinul myšlenku, zda může samotná litera dostačovat k posouzení toho, co je vhodné, a co nikoli k provozování v chrámu. Na různých příkladech z nedávné doby poukázal na to, jak je samotná litera k tomuto nedostatečná. Bok zdůraznil, že hudba sama je záležitostí výsostně duchovní a přesně odráží stav duše komponisty a jeho poměr k Bohu a k Církvi. Je tedy nutné se učit rozlišovat a naslouchat Duchu svatému a též sledovat plody tohoto úsilí. V této souvislosti Bok poukázal na mnohé znesvěcování chrámů a sekularizaci, jež se děje v současné době v myšlení samotné Církve. To vše v důsledku pohodlnosti a absence rozlišování toho, co má, a co nemá katolickou identicitu. Bok též zdůraznil, že podmínkou k správnému směřování Církve v hudebních otázkách je nutnost vycházet ze stávající reality církve a jejích hudebníků, varhaníků či

souborů a nestavět vzdušné zámky. Nemělo by se též zapomenout, že hlavním posláním církve je spása duší a v tomto kontextu chápat i veškerou činnost s tím spojenou. V hudební části se Bok zaměřil na rozdíly v různých variantách svých děl a vysvětloval, k jakým příležitostem se pak více hodí. Jednalo se o verze orchestrální, klavírní a varhanní. V další části přednášky kladli bohoslovci skladatelovi otázky, většinou směřující k doplnění a upřesnění hlavních témat přednášky. Na závěr studenti uspořádali Bokovi dlouhé a skandované ovace. Nebývalému zájmu se též těšily nahrávky Bokových chrámových děl a dokument *Credo fis moll*. Druhý den ráno pak Miloš Bok doprovodil v semináři varhanní hrou mši svatou, kterou celebroidl Otec biskup mons. Pavel Posád. V průběhu olomoucké návštěvy se ještě setkal s Otcem biskupem mons. Josefem Hrdličkou a mons. Josefem Olejníkem. Setkání proběhla ve velmi přátelském a srdečném duchu a provázela je živá a podnětná diskuze o duchovní hudbě.

* * *

V lednu tohoto roku zaslal Miloš Bok Svatému Otcí Benediktu XVI. svoji novou CD a DVD nahrávku *Creda fis moll*, včetně partitury této skladby s osobním věnováním. Zásilka byla doplněna osobním dopisem. V těchto dnech přišla M. Bokovi tato odpověď ze státního sekretariátu ve Vatikánu prostřednictvím assessora msgr. Gabriela Caccia: „S radostí Vám potvrzuji přijetí Vašeho vzácného psaní ze dne 30. ledna tohoto roku, se kterým jste Svatému Otcí zároveň poslal CD s nahrávkou Vašich nových děl. Při této příležitosti jste popsal Vaše nelehké osobní zkušenosti hudebníka ve Vaší vlasti. Z vyššího pověření Vám děkuji za tento pozorný dar a přátelské řádky, které vyjadřují Vaší sounáležitost s nástupcem Sv. Petra a ve kterých zároveň vyslovujete starost a obavy o působení Církve. Papež Benedikt XVI. Vás zahrnuje do svých modliteb a ze srdce Vám uděluje Apoštolské požehnání.“

Nová sbírka

Právě vyšla má sedmá básnická sbírka „Sepnuto duhou“. Jsou to náboženské básně. Můžete si u mě objednat. Cena 50,- Kč.

P. Karel Dachovský

Sepnuto bouří – recenze

Číst, listovat a ponořit se do nové básnické sbírky Karla Dachovského „Sepnuto duhou“ přináší radost, čistou, opravdovou a nefalšovanou. Určitě tento básník svou nezaměnitelnou cestou kněze i básníka směřuje do trojlístku k Jakubu Demlovi a Janu Zahradníčkovi, což není jen vyznamenání, ale především i kříž dřeva, jež ještě voní celým lesem. A možná tudy i vede nelehká cesta mezi chrámem a Ústrkovem.

Z velmi silných básní stojí za připomenutí Člověk a růže, Sen 15. 4. 2006, Vrabčáci, Sen 14. 6. 2006, Z Alverny do Assisi, Umlčené písně, skladba Testament i mnohé další verše.

Je zcela zřejmé, že básníková tvorba zraje jako pověstné víno, kam se zatoulá i slunce hrdé a nesmlouvavé, kam vedou kroky světců i těch, kteří svou vírou přinášejí vodu z křtitelnice do pohárů, po nichž se natahují ruce žíznících, byť modlitba vytryskne až pojednou a nečekaně.

Věřím, že tato nejnovější sbírka veršů básníka Karla Dachovského přináší nejenom duhu po bouři, jež je odrazem i poetickou imaginací našich neklidných dnů i příběhů, ale i poznání, že mizí-li duha za obzorem, zem zdejší je nám náhle bližší i sdílnější. Zahrada české poezie opět rozkvetla do krásy.

Nechvalice u Sedlčan dne 7. března 2007

Vladimír Stibor

Testament

Karel Dachovský

*Až se rozvine před tebou
ten šílený koberec běhoun
v okamžiku tvé smrti,
kde budou nitky tvých skutků?
Okamžiky v zátoce Kentauru
budou lehké jako éter,
hřeby, které podrží tvůj život pro věčnost,
budou nevolnosti a přidržování Kristova kříže,*

*jako drží ministrant lem ornátu
při Tridentské mši.
Nebudeš vzpomínat na číši vína
z tuniských hroznů,
nebo na hrozny samotné.
Proč jsem hleděl příliš na krásu,
a ne na mince,
které mohou ulehčit tíži?
Naslouchám často francouzštině
s hrdelním er,
je to na rádiu hned vedle stanice
s Bachovou mší h-moll.
Poslouchám a tepne mě
sem tam nějaké slovo,
ale význam znám
jen při hluchém čtení novin.
Proč jsem nepil vodu z Rýna,
proč jsem se nepřesídlil
do západního Berlína?
Mohl jsem přivést půl kufru marek.
Je to jako při rybaření,
báseň může přijít, kdy chce,
ale daří se jí,
když jsi přikován
pod zlatou renetou
nebo na lůžku mezi municí –
haldami knih z tvého nakladatelství.
Pro některé je málo myslet,
smát se, plakat nebo křičet.
Mladá žena Terri Schindler-Schiavo
už je patnáct let na přístrojích.
Uprostřed hrůz televizních novin
bývá šot zvířátka v zoologické.
I ten zlý se někdy
raduje z mládátka.*

*Proč ji chtějí poslat na věčnost,
podle nich jen do prachu krematoria,
když slyší, raduje se a trpí?
Kdo ví, co je to za myšlenky v její hlavě
nebo srdci nebo duši?
Nepočítá se, že by se mohla modlit.
Jistě jsem i trpěl,
ale básně přicházely lehce od Boha,
Což si málokdo uvědomí.
Jako ševel v ráji
nebo tanec mezi krinolínnami.
Byl jsem někdy tupý,
polku neumím dodnes,
obdivoval jsem páry
tančící rock and roll
na ruské lodi Stroganov,
která mě měla dovézt do ráje,
ale žádný tady není.
Snad některé země registrují,
že není jenom práce,
ale i oparný dech při nedělní mši.
Londýn je ale léčka ptáčnickova.
Nikdo nebyl tak tupý
při ministrování jako já.
Přece jsem se stal knězem,
jinou pohnutku jsem neměl
než lásku k utlačované Církvi.
Dnes bych to nedokázal.
Jako dospělý jsem nikdy nekolaboroval.
Po patnácti letech od pádu komunismu
nechápu příliš patera Bártu
v pekle pozemských kobek.
A tak mě, Pane, neopust'.
Vím, že si nezasloužím
ani jeden verš,*

*a přesto je mi smutno,
když v můj sluch nedrnkají
struny božské harfy.*

Ze sbírky „Sepnuto duhou“

Villonela 4

Milan Křesadlo

*Tragično lidského žití
ty nikdy nenecháš mne
s rukama v kapsách
klidně stát.*

*Dokud bude třeba jen
jeden
poslední člověk
za čest a pravdu
umírat.*

Franciszek Kamecki (1940) – katolický kněz, probošt v Grucznie nedaleko Bydhoště. Jeden z hlavních představitelů tzv. kněžské poezie v Polsku. Jako básník debutoval v roce 1960. Své básně, povídky, úvahy, eseje a fejetony publikuje v řadě literárních časopisů a antologií, kromě jiného v antologii kněžské poezie „Słowa w pustyni“ (Slova na poušti), která vyšla v roce 1971 v Londýně. Dosud vydal osm básnických sbírek, knihu próz a soubor fejetonů. Jeho básně byly přeloženy do němčiny, angličtiny a češtiny.

V krajině zázraků

*Uprostřed zahrady a zpěvu vodopádů
v krajině zázraků před okem prozřetelnosti
před holubem a před křížem
skláním se k zemi
abych uznal trojici osob
jedno v mnohém
jeden bod na přímce
jedničku reálnou před tisícem nul
aby nikdy nebyla nicota
aby nikdy nebylo snadno
aby nikdy nebylo přímo*

*Stačí jediné slovo
které se stalo tělem
když spojilo nadpozemské se zemí
času se otevřela brána nekonečna
prach se obrátil v prach
rez zrezivěla
starost pominula*

A smrt vzplanula studem

Zjevení

*Nebudu si lámat hlavu tím
kolik pokojů je v nebi
jak velký má být šátek na utírání slz
a jak se smutek mění v radost*

*Určitě bude nové nebe
protože to staré které jsme si vysnili
pomine
a bude nová země
místo té zpusťšené a jalové*

*Než to spatříme
moře vyplaví zemřelé
země vyvrhne kosti nejstarších pokolení
planeta zmizí
a někdo nás změří zlatou třtinou*

Přeložil Jiří Červenka

Ivo Harák (1964) – básník, publicista a literární kritik. Vystudoval PdF UJEP v Brně (1983–1988, obor český jazyk a literatura). Doktorské studium na Katedře české literatury FF MU (1996–2002) absolvoval prací „Básník a jeho čas“ o poezii Zdeňka Rotrekla. Od roku 1990 vyučuje na Katedře bohemistiky PdF UJEP v Ústí nad Labem, kde se věnuje především současné české literatuře, literární kritice a tvůrčímu psaní. (Stál u zrodu sborníku studentských textů Spirála a čas, Pandora.) Na počátku 90. let byl členem redakční rady literárních časopisů Dialog, KULT a Obratník. Je členem redakčního okruhu časopisu pro současnou poezii Psí víno a spolupracuje na vydávání teologické revue Salve. Jako člen uššího vedení Centra křesťanské kultury svatého Vojtěcha (kde se podílí na organizování literárních večerů v ústeckém dominikánském klášteře) vede v jeho rámci edici Elipsa (vydáno cca 10 titulů).

Své recenze a básně publikoval v denním tisku (např. Severočeský deník, Lidové noviny, Mladá fronta Dnes) a časopisech (Chotěbožské echo, HOST, Weles, Literární noviny, Tvar, Babylon, Dialog, Obratník, Český jazyk a

literatura, Akord, Alternativa, Scriptum, Jihovýchodní pošta, Psí víno, Pandora, Salve, Landek) a také v zahraničí – v SRN (Serbske noviny, Rozhled), Polsku (Metafora, Protokol kulturalny, Literacka Polska) a na Slovensku (Dotyky, Literárny týždeň). Vydal pět sbírek básní: Lednový motýl (Sursum, Tišnov 1992), Země Dým (bibliofilie, Sursum, Tišnov 1993) Masna (Nomisterion, Děčín 2000), Requiem pro varhany z lešenářských trubek (Tvar 15/2002) a Měkké gumy (Protis, Praha 2006). Je také autorem knihy literárněvědných studií Nepopulární literatura (CKK sv. Vojtěcha, Ústí nad Labem 1999). Podílel se na vydání antologie severočeské umělecké scény Od břehů k horám (mj. také svými texty) v nakladatelství Votobia v roce 2000.

Žil v Tišnově, Brně, Liberci, Chotěboři, v současné době žije v Ústí nad Labem a chystá se přestěhovat do Benátek nad Jizerou.

Zde prezentované básně pocházejí z připravované sbírky „cestovních“ textů Kropáčova Vrutice.

Skorotice (o Božím Těle)

*na rumišti z vyhřezlých hrobů
ohnice, kopřivy; rýžový papír:
stehenní kost: nějakého Němce
hudba zní tence: zase už
z kostela ne, jen ke hřbitovu*

*z paměti pískovce vybroušený švabach
až na kost, vím: není tu
tuš, která by psala samoznaky
akvarel, vymažem také ptáky*

*až na jedinou:
jež mechanicky přesně kvoká
kostel a kost: hádanka, možná
pro proroka?*

Zdenka Líbalová

*Podám ti ruce
abys mě vedl
cestou i necestou
a na té pouti
učil molu duši
rozdávat
naději*

*Svou duši k nebi pozvedám
aby Tě velebila
a vzdala díky
za zázrak života
a za dar
řeči*

*Nauč mě lásce
můj Pane Ježíši
abych se mohla
na cestu vydat
a lidem okolo
dávat své srdce*

Literární soutěž

V listopadu 2006 jsem uspořádal soutěž „Cena Františka Lazického“. Přihlásilo se 48 básníků.

Porota byla ve složení: Mojmír Trávníček, PaedDr.; Ivo Harák, Ph.D.; Mgr. Jaroslav Schnerch; Prof. mag. Jan Kühmeier; Jiří Smrčka; P. Karel Dachovský.

Porota rozhodla takto: 1. cena Marcela Pátková, 2. cena Vlasta Bakalová, 3. cena David Schüch a Vladimír Stibor. Čestná uznání: Ladislav Puršl, Michal Zapletal, Zdenka Líbalová, Petr Petříček, Václav Toucha, Marie Dolistová, Hana Šimrová, Mgr. Janka Marešová, DiS.

Věřím, že jsem povzbudil nadané básníky. Proto to také dělám.

P. Karel Dachovský

Marcela Pátková (narozena 16. 4. 1980), pochází z Vysočiny. Absolvovala Pedagogickou fakultu Jihočeské university, na níž je v současné době doktorandkou v oboru Dějiny novější české literatury na Ústavu bohemistiky Filosofické fakulty. Vyučuje na Základní škole v Českých Budějovicích, kde také žije.

M. Pátková publikovala své básně v literárních časopisech: Meridian 2003/04, Tvar 2003/12, 2005/15, Host 2003/09, 2004/06, 2005/04, 2006/05, Dobrá adresa – www.dobraadresa.cz 2004/01, 2005/04, 2006/09, 2007/03, Weles 2005/22, Psí víno 2005/33, Pandora 2005/11, Obšťastník – www.obstastnik.divno.cz 2006/13 a v deníku MF Dnes 2006/08/26, 2006/09/01.

Autorka byla za poezii oceněna v literárních soutěžích: Hořovice Václava Hraběte 2004, Literární květen 2005, Literární Varnsdorf 2006, Cena Františka Lazeckého 2007 a byla nominována mezi pět českých básníků na Drážďanskou cenu lyriky 2006. Její básně byly zveřejněny ve sbornících: Hořovice Václava Hraběte 2004/04, Signum 2006/05 (česko-německy) a Jizvy na svých místech 2006/11. Nyní chystá básně pro časopis Fórum a Weles.

Básnickou sbírku M. Pátkové s názvem „Bylas u toho...“ vydalo v červenci roku 2006 básnické nakladatelství Host.

A co

*Samoto, chutnáš jak nesolený
hrách. Rozkošná požitkářko, chci
vdechnout poslední jména vštípená
do tvých zdí. V tmách padá kost
za kostí, z kříže sněžit, pak vůle tvá
a Eli, Eli, lemma sabachthani. Zbývá
sedm dní pro zlomyslnost dětí.*

A co ti dva, každý z jiné strany?

Zdeněk Janík – narozen 7. 10. 1923 v Brně, středoškolský pedagog, poději novinář, v letech 1969–89 nemohl pro zákaz obě své profese vykonávat a zaměstnán byl většinou jako korektor v tiskárně. Po roce 1989 se stal členem Obce spisovatelů a Umělecké besedy a je členem redakční rady časopisu Dokořán.

Autor se podílí svými aforismy v antologiích (Slovník myšlenek a Nezabolí jazyk od dobrého slova). Jeho verše a fejetony byly přeloženy do poštiny, němčiny, angličtiny a francouzštiny. V roce 1972 dostal pod krycím jménem Tomáš Šobr Cenu F. M. Klácela za poezii a v roce 1999 jednu ze čtyř premií Ceny Evropský fejeton.

Knihy fejetonů a úvah: Stalo se... (1991), Hladce a obrace (2005)

Básnické sbírky: Hledání klíčů (2000), Vracím se k tobě chlapeckou lodí (2000), Volání na časy (2003), Nepřišel ještě zaklepat čas (2004), Kaleidoskop (2006).

Knihy pro děti: Slovohrátky (1991, 2000)

Překlady: P. Bowles: Pavoučí dům (1994), M. Drews: Výklad snů od A do Z (1999), P. Singer: Osвобоzení zvířat (se Z. Gabajovou, 2001)

Stručnost

*Někdy si pyšně namlouvám
že škrtám zbytečná slova
a píšu v horečce
sevřeně jako na štít
Ale to škrtá
za mne sám Pán
a místo slov zbytečných
vkládá mi do mysli
ta co tam patří
tichá a skromná*

jarní

Josef Menšík

*všichni
vinní i bez viny
vcházíme do krajiny svěcené
jař zelená se
děšť ještě zasněný*

*Zamilované stromy
koruny zmámené
uvěří*

*Již zítra
přijde máj
a stýskání pak
bude nejtěžší
těžší než lednové příkoří,*

*tak těžké,
jak povzdech
hluchoslepého děvčátka,
které na staré židli
vynesli
pod rozkvetlou
jabloň*

*Okvětní plátky
prosí...*

Láska

Janka Procházková

*Z devalvace slov
prší
chlad
do našich útroh
a
nejstudeněji
zní pak slovo láska.
Znevážená počtem přísudků,
pošpiněná
a
ztuhlá
zimou
dlouhým postáváním kdesi na chodníku,
zesmutnělá
a
vyprahlá
frázemi o své nesmrtnosti –
a přece
nеспoutaná stopami vrásek
zářící
svými barvami
provází
toho, kdo ji nechá rozkvést
ve svém srdci.*

Návštěva poutního místa

Vladimír Stibor

*A vrátí-li se
strhne fáče
a mokvající slunce
vracející se soutěskou
a valící před sebou sněhové vlny
vichřici z mandloní
i odpustky
nechá stát na hanbě
a bude-li umdlévat
a vyzrazovat jména obhájců
posledního soudu“
a zástupců lidu i prelátů z vyhnanství,
najednou upustí od připravené řeči
a řekne:
Dobře, že je vás více
než bělásků na okenní římse...
Pater Břicháček z Lomce u Vodňan
měl k večeři uzenu makrelu,
dva krajíce chleba,
bílou kávu
a nezačal jíst,
dokud poslední host neodešel...*

únor 2007

Interview – otázky pro básníka Karla Dachovského při příležitosti vydání básnické sbírky Sepnuto duhou

Vladimír Stibor: Jak dlouho jsi na své poslední básnické knize pracoval?

Karel Dachovský: Čtyři roky.

V. S.: Jistě tě stála mnoho sil...

K. D.: Básně píše snadno, netvořím, ale spíše zapisuji podněty inspirace, která přichází nečekaně. Později v textu trochu škrťám a mírně opravuji.

V. S.: Duha zpravidla trvá pomějný okamžik, ale břehy země, nad nimiž se hrdě vypíná, jsou neměnné. Nebo se mýlím?

K. D.: Dvě duhy vedle sebe jsem viděl nad Levým Hradcem – střediskem vzniku naší státnosti i církevnosti. Dole plyne Vltava, jejíž břehy se pořádně změnily – železniční trať, vesnice, kousek dál Řež s atomovým reaktorem a kapli svatého Václava, kterou stavěl můj otec v roce 1946 jako kapli míru, občas zde sloužím mše svaté.

V. S.: Říká se, že kniha po vydání je jako dítě, žije si už svým životem, aniž to můžeme nějak radikálně změnit.

K. D.: Cítím to také tak, kniha z tiskárny je jako dítě, vydal jsem jich ve svém nakladatelství Řád přes padesát. Nejraději jsem měl prvotinu – sbírku „Cestou z Betléma“ – jak její samizdat, tak i vydání na jaře 1990. Většinou o osudu svých knih nevím, jedna byla zvlášť populární, ale prý jsem ji špatně přeložil, což nelze už napravit.

V. S.: Ještě v minulém století se tradovalo, že co Čech, to muzikant. Dnes by se dalo téměř tvrdit, co Čech, to spisovatel nebo alespoň básník. Co bys poradil těm, kterým království slov učarovalo?

K. D. : Opravdu to je jev, který dřív nebyl. Jsou tu stovky dobrých básníků. Doporučoval bych jim čist jiné vynikající básníky, prostě se vzdělávat v poezii.

V. S.: Můžeš jako básník naznačit, co tě nejvíce pálí na současné společnosti?

K. D.: Nechci být moralista, ani nikoho neodsuzuji, ale jsou to interrupce (potažmo nitroděložní tělíska a pilulky způsobující potrat v raném stádiu). Mám několik básní s touto tematikou, jsem si jist, že by v této věci pozvedl hlas Zahradníček.

V. S.: Být básníkem je více posláním nebo řeholí či snad neustálým vyzváním na cestu?

K. D.: Být řeholníkem bolí, být básníkem potěšuje, i když ne vždy, básník je citlivější. Jsou básníci burčující jako zčernalý válečný buben, jsou básníci – lyrici, kteří vidí jen krásno.

V. S.: *Dodnes mě fascinuje, že za jedno ztracené slovo je možné najít deset jiných, byť se hledání protáhne na dlouhý čas. Lze v poezii něco uspěchat?*

K. D.: Báseň by měla ležet alespoň rok, pak lze ještě něco vylepšit, stane se, že kniha už je vytištěna a dá se čekat jedině na změnu v málo pravděpodobném druhém vydání. Bylo pro mě velkým překvapením, jak Jaroslav Seifert neustále něco cizeloval, u jeho básně je třeba patnáct nebo dvacet variant.

V. S.: *Bolest i báseň nezřídka připomínají spojené nádoby, v nichž se řeka poznání najednou přelévá. Lze říci, že se i poznáním stáváme lepšimi?*

K. D.: Poznáním sebe máme šanci se zušlecht'ovat. Poznáním vědy a techniky se s duší člověka nic neděje. Neměl pravdu teolog Teilhard de Chardin, který tvrdil, že lidstvo se stále víc vylepšuje mravně. Pravdou je, že každá generace začíná znovu.

V. S.: *Nepocítuješ někdy po napsání své nejnovější knihy jakési krásné prázdno, či opět již stojíš před novou výzvou?*

K. D.: Píši také životopisy svatých a vím, že co rok, to vydaná knížka. U poezie nevím, co bude dál. Zda vůbec nějaká nová báseň bude. Jsem zcela závislý na inspiraci.

V. S.: *Tvorba básníků Jakuba Demla a Jana Zahradníčka je hvězdnou stálicí na českém básnickém nebi. Jak často u nás dopadá jejich zář?'*

K. D.: Poezie Jakuba Demla i Jana Zahradníčka je stále krásná, oba byli i političtí básníci. Deml se dost mýlil, Zahradníček je nadčasový. Jeho skladba „La Saletta“ je to nejlepší v české poezii vůbec.

V. S.: *Zažíváš tu a tam také stav, že jako básník se pouštíš na příliš tenký led a že se v neznámých krajinách, kam vedou tvé kroky, mohou skrývat i nemilá překvapení?*

K. D.: Jako kněz někdy místo kázání čtu básně. Myslel jsem si, že k básníkovi budou mít církevní představení více ohledů. Bylo se mnou zacházeno tvrdě.

V. S.: *Donesou se ti zprávy, že tvá poezie pomáhá hřát u srdce i nést břímě zcela všedních dnů?*

K. D.: Většinou se nedovídám reakce čtenářů. Ale pokud jsou, tak mě samozřejmě těší a povzbuzují.

V. S.: *Neztrádko se setkávám s názorem, že mnozí literáti pocítují absenci nezávislého literárního časopisu. Dalo by se s tím něco dělat?*

K. D.: Nový literární časopis by byl potřeba. Ale kdo ho bude financovat? Neztratí tak právě svou nezávislost? Vydávám časopis „Řád“ – je tam literární příloha – po jedné básni od deseti básníků, i literární kritika se tam najde.

V. S.: *S kterými básníky bys rád zašel na večeri nebo alespoň na vroucí šálek ranního čaje?*

K. D.: Se všemi. Obzvláště rád jsem byl s básníkem Františkem Lazeckým a jeho paní Květou. Oba jsou už na pravdě Boží. Byli to vlídní, hodní lidé a otevření.

V. S.: *Existuje něco, co poezie neumí a nesvede?*

K. D.: Poezie umí potěšit, ale ne prakticky pomoci lidem nemocným nebo v nouzi. A to jsou právě věci, podle kterých budeme souzeni na věčnosti.

V. S.: *Čím více toho o ní víme, tím častěji se vynořují všetečné i provokující otázky dotýkající se jejího smyslu, obsahu i toho, co nás přesahuje, aniž si to vždy zcela jasně uvědomujeme. Nemohu se nezeptat: Co je poezie?*

K. D.: Poezie je ústy mého profesora Malce vidění světa. On nám jednou zadal kompozici na téma: poezie všedního dne. Napsal jsem o stoce Botič, která tehdy měnila barvu od pomerančové po inkoustovou. A na hladině se proháněly divoké kachny. "

Byly to těžké otázky.

V. S.: *Srdečně děkuji za rozhovor.*

Vladimír Stibor

Ř Á D

ČASOPIS PRO OCHRANU NENAROZENÉHO ŽIVOTA
INFORMACE Z CÍRKVE
KATOLICKÁ LITERATURA

3/2007

*„Neprožřetelní představení totiž ze strachu,
aby neztratili oblibu u lidí, se často obávají
mluvit svobodně. Proto jim vytýká Pán
slovy prorokovými: ‘Všichni jsou němí psi,
kteří nedovedou štěkat.’“*

sv. Řehoř Veliký

Vydává: Řád
P. ing. Karel Dachovský, šéfredaktor
Sarajevská 13
120 00 Praha 2

ISSN 1802-3177

Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod č. MK ČR E 17216

Milí přátelé, čtenáři „Řádu“,

letos jsem Vám poslal tři čísla časopisu, jak jsem slíbil, a navíc publikaci „Svatá Alžběta Durynská“.

Příští rok vstoupí časopis do 13. ročníku (je to neuvěřitelné, předválečný „Řád“ trval jen 10 let). Náklad – 1 200 exemplářů – je stále stejný, což je velmi dobré. Nic méně budu Vám vděčen, budete-li časopis šířit.

Jde především o časopis pro život (proti interrupcím), tady je vážná povinnost každého katolíka přiložit ruku k dílu a aktivně prosazovat právo na život od početí. Můžete pomoci i půjčováním tohoto časopisu.

Také informace ze světa jsou cenné, já i PhDr. Radomír Malý odebíráme patnáct zahraničních katolických časopisů (on sleduje oblast v polštině a němčině, já anglickou oblast).

Je zase čas předplatit si časopis na příští rok (vyjde opět třikrát) – výše předplatného je dobrovolná. Někteří z Vás už mají předplaceno. Berte časopis „Řád“ vážně. Mé nakladatelství je v obtížné situaci. Nemám dotace jako velká katolická nakladatelství, navíc trh s katolickými knihami si rozdělila velká katolická nakladatelství a prodejny katolických knih si střeží své zájmy a mé knihy a časopis odmítají brát k prodeji.

Nenechte padnout časopis a nakladatelství „Řád“ (to pracuje už od jara 1990). Objednávejte si mé knihy a šířte je. Zejména právě vyšlý životopisný román *Umlčený zvon* o knězi Janu Bártovi. Dobře se to čte a není to žádný blábol. Je to svědectví o těžké době. Nikde není řečeno, že má Církev v naší vlasti vyhráno. Tato kniha může být velkou posilou v budoucnosti, kdy se podle mého názoru zase k Církvi přitvrdí (zvláště vůči pravověrným kněžím).

Buďme vděční, že „Řád“ může vycházet. Je to svědectví o tom, že tu je dosud svoboda slova a projevu. „Řád“ patří k těm málo časopisům, které jsou opravdu nezávislé. Nikdo tu netáhá za nitky v zákuhlí.

Tady je na místě opět se zmínit o Katolickém týdeníku. V čísle 29 se píše o návštěvě vatikánského státního sekretáře, kardinála Tarcisia Bertoneho na mši svaté na Velehradě o slavnosti svatých Cyrila a Metoděje. Ten se údajně měl při kázání vyjádřit takto: „Všichni lidé v sobě nesou hodnoty pravdy, spravedlnosti a rovnosti či svobody, i když se ke křesťanství už nehlásí. Francouzům říkám, že jejich „trilogie“ – heslo Francouzské revoluce – „volnost – rovnost – bratrství“ – vychází z křesťanských hodnot. Měli bychom se právě obracet ke společně sdíleným hodnotám, tedy k těm, které vyznávají

věřící i nevěřící. Od nich pak lze odvozovat Toho, kdo stojí nad těmito hodnotami!“

Předpokládám, že jde o špatný překlad Katolického týdeníku. Není možné, aby se muž číslo dvě v Církvi oháněl heslem Francouzské revoluce, která popravila nebo zabila 800 000 katolíků. Francouzští revolucionáři spáchali genocidu na katolickém obyvatelstvu kraje Vendée, které se postavilo proti zvlí bezbožníků.

Chci Vás ubezpečit o své naprosté loajálnosti ke Svatému Otcí.

Podobně podle staršího čísla Katolického týdeníku jeden kardinál objížděl německé semináře s přednáškou nazvanou: „Volnost, rovnost, bratrství“. Nevím, co bylo obsahem přednášky, ale tento název je zcela nevhodný. Mimochodem je to také heslo zednářů.

V čísle 31 Katolického týdeníku jsou dvě strany věnovány zednářům. Nic nového jsme se nedozvěděli. Lidové noviny byly obšírnější k danému tématu. Prý je teď v Čechách 500 zednářů. Nejvýznamnější západoevropské lóže jsou v Čechách aktivní a zakládají u nás nové lóže.

Mimochodem – v Anglii jsem žil rok a čtvrt. Podle oficiálních údajů je v Británii 400 000 zednářů – většinou v dobrých postaveních. Jen ve Skotsku je 900 lóží. Zednáři v Británii mají význačné postavení v politice, v médiích, v advokacii, v armádě, v policii, v obchodu, v módě (viděl jsem tam časopis o módě vydávaný výslovně zednáři), v bankovníctví, v pojišťovníctví, v umění. Katolická a anglikánská církve zakazují svým členům vstup k zednářům. Anglikáni mimo jiné také proto, že při zednářských obřadech se vyslovují pohanská a satanská slova.

V dalším čísle KT se mluví o filmu a režisérech Bergmanovi a Antonionim jako o géniích a velikánech. Také Katolický týdeník inzeruje jejich filmy na DVD za 99 Kč. Viděl jsem od Bergmana filmy „Mlčení“ a „Fanny a Alexander“. Na plátně se v obou filmech souloží a podobné prasečiny asi budou i v jiných inzerovaných filmech.

Také není v pořádku, že Katolický týdeník uvádí programy televize, kde se tak propagují nejen dobré programy, ale i ty špatné, které také v dopoledních a odpoledních hodinách demoralizují mládež našeho národa.

Prostě se divím, že má Katolický týdeník církevní schválení.

V čísle 33 se píše o antikoncepční pilulce Postinor, která způsobí, že se případně oplodněné vajíčko nemůže uhnízdít v děloze a dále se rozvíjet. Jde

vlastně o potrat v nejranejším stadiu. Neinformovaný čtenář by mohl mít dojem, že potrat vyvolá jen Postinor, zatímco stejný účinek vyvolají všechny antikoncepční pilulky. Užívání všech antikoncepčních pilulek a používání nitroděložních tělísek jsou těžkým hříchem.

V čísle 34 je zmínka o návrzích financování církví. Uvádí se zde nestoudný návrh politika a milionáře JUDr. Cyrila Svobody, aby katolíci posílali Církvi každý měsíc jedno procento ze svého platu. To považují za skandální a vidí to tak i arcibiskup Jan Graubner, který se proti tomu ohradil. To se nelíbí novináři Bobu Friedlovi, který arcibiskupa v Lidových novinách kárá a označuje ho za mdlého pastýře. To je Bobova lumpárna. Znáám ho osobně už dobrých 25 let. Za éry komunismu se projevoval jako nadaný básník a skvělý křesťanský písničkář. Hodně vody od té doby uplynulo. Bob zahořkl vůči Církvi a kde můž, tak se o ní oře. Média to vítají, zejména Lidové noviny.

V minulém čísle „Řádu“ jsem psal o seminaristech z pražské arcidiecéze. Je jich osm, a to je žalostně málo. Letos se za pražskou arcidiecézi hlásilo pět mužů, byli přijati dva. Totéž jako v roce 2006. Považuji to za katastrofální. Dá se předpokládat, že polovina seminaristů během šesti let studia odpadne nebo je vyhozena. To máme předpoklad jediného novokněze, může to být však i nula. Někteří biskupové nechápou celibát kněží a jsou pro jeho zrušení. Nebudou-li noví kněží, budou liberální kruhy Církve tlačit na papeže, aby celibát kněží zrušil. Jenom se modlit za nová kněžská povolání je málo. Je třeba se dívat pozorně kolem sebe a nabízet seminář nebo řády mužům (řády i ženám). Šiřte mnou vydaný román *Umlčený zvon*. Četba této knihy přivedla ing. A. Sedláka až ke kněžství.

Vím, že většina lidí verše nečte. Ale v „Řádu“ dávám prostor křesťanským básníkům. Žádné jiné katolické periodikum verše neotiskuje.

Církev si vždycky vážila umění. Musí se věnovat pozornost i poezii. Bude-li se brát na lehkou váhu, může se zase opakovat chyba, jíž je oficiální překlad breviáře. Ten překládala v osmdesátých letech Liturgická komise, tvořená většinou kněžími poplatnými komunistům ve Vatikánu zakázané kněžské organizaci Pacem in terris.

Velkým proheškem v breviáři jsou „hymny“ – což je paskvil a urážka kvalitních básníků. Trpět bude Církev čtením možná padesát let. Také žalmy zde nemají pravidelný rytmus. Překladaelé asi nevěděli, že existuje nějaký pravidelný rytmus, nutný pro recitaci v chóru.

Modlím se samizdatový breviář, překládaný týmem františkána Bárty. Ten má přijatelné hymny od Škráška a kvalitní překlad žalmů básníkem Václavem Renčem. Měl jsem tu čest pomáhat v roce 1975 s korekturami breviáře.

Svým způsobem „Řád“ má něco společného s periodikem *Štěpěje* kněze a básníka Jakuba Demla. Zcela jasně pokračuje „Řád“ v linii „Řádu“ předválečného, o nějž se zasloužil básník František Lazecký. Jednou jsem s ním mluvil. Po jeho smrti jeho manželka Květa mě často hostila v jejich bytě ve Slovinské ulici. Půjčila mi postupně všechny jeho sbírky. Také jsem jeho nevydané texty ze „šuplíku“ v letech 1985–6 kopíroval na japonské kopírce propašované rakouským velvyslancem. Tolik jen pro vysvětlení.

Jsem vděčen PhDr. Radomíru Malému za jeho spolupráci v „Řádu“ (již 12 let) Zhruba čtvrtina časopisu je jeho dílem. Dávám mu prostor k vyjádření jeho názorů. Někdy to vidím trochu jinak. Ohledně „pokoncilní mše svaté“ – docela se mi její složení líbí, rozhodně nepřejdu k „Tridentské mši svaté“ (ani to neumím).

Psal mi nejvýznamnější bojovník proti interrupcím Pater Marx, OSB, že v USA se latinské mše příliš necelebrují. Latina dělá Američanům potíže. Když byl v semináři, někteří bohoslovci nestačili na latinu, a tak se nemohli stát kněžími. Vzpomeňme na sv. Jana Vianneye. Tomu se málem stalo totéž.

Je dobře, že papež dal zelenou „Tridentské mši svaté“. Já to těm kněžím přeji. Lidé ale už na to nejsou zvyklí a předvídám, že se tato mše svatá v Čechách příliš neuchytí.

Díky za Vaše modlitby a dary.

Žehnám Vám a zahrnuji Vás do svých každodenních modliteb růžence.

P. ing. Karel Dachovský

číslo mého účtu: 80367389/0800

Boj proti interrupcím

Barbados, Ukrajina

Na Internetu se dovíte, že institut IRM na Barbadosu umí vyléčit všechny nemoci – i Parkinsona, Alzheimerova, diabetes, rakovinu, artritidu a nemoci jater, nervového systému, srdce a střev. IRM prohlašuje, že je hlavním městem pro svět, pokud jde o zásobu kmenových buněk. Dováží části novorozeňat z Ukrajiny a dělá z nich „pyré“, které vstřikuje do paží nebo orgánů nemocných. IRM tvrdí, že se potom zlepší kvalita života i libido.

Kdo je informován, ví, že IRM je malá součást obchodu s orgány – nejen z embryí a zárodků, ale i z potracených dětí ve vyšším stádiu života a z novorozeňat. Existuje 50 adres „klinik“, které se na to specializují. Tyto „kliniky“ jsou většinou umístěny v atraktivních turistických destinacích. Nedožrání na ně nikdo. Je prokázáno, že léčení je podvod a nefunguje.

Psychiatr W. Roder (USA) vede Media kliniku na omlazování starých na Bahamách spolu s Julijem Baltajtisem, který vede zároveň IRM. Roder vydělal 30 milionů dolarů za tři roky.

V USA – Biomark International už „léčil“ 220 pacientů, kteří zaplatili každý 21 000 dolarů. Úřady v USA mu však poté zakázaly činnost.

Kyjevská Embrionic Tissues Center (Em Cell) už „léčila“ 2 000 pacientů za 30 milionů dolarů. Personál Em Cellu nemá základní zdravotnické vzdělání.

Čína –Huang Hongyum vrtá do lebky díry a vpouští kmenové buňky. To samozřejmě končí tragédií – polovina nemocných Parkinsonem je potom nepohyblivých.

Na Ukrajině pracovali pro život dva lékaři – Vadym Lazarěv a Vladimír Iščenko, odhalili tajemství interrupcí. Oběma bylo vyhrožováno a museli přehnout do Irska.

Dr. Lazarěv při své praxi onkologa v Doněcku se začal divit, proč všichni lékaři na Ukrajině tvrdí, že těhotné ženy budou mít defektní děti. Důvod je teď jasný. Potracené děti jsou skvělým zdrojem orgánů a kmenových buněk. Na Ukrajině (46 milionů obyvatel) je ročně potraceno 1,2 milionů dětí (to je víc než v USA).

Platí se 200–300 dolarů (tři měsíční platy), aby ženy donosily děti do vyššího stadia života a poté předčasně porodily. Tím se dosahuje získání živých orgánů.

Interrupční kliniky v chudých částech Doněcka a Charkovska prodávají potracené děti do měst, jako je Moskva, kde je 50 salónů krásy používajících injekce z lidských zárodků. Bohatí Rusky a ženy za Západu si zde takto léčí celulitidu.

Příznačné je, že ti, kdo dělají takové obchody, myslí, že prokazují dobro. Mstí se těm, kdo chtějí vše zveřejnit. Takto bylo vyhrožováno Dr. Lazaněvovi a Dr. Iščenkovi. Tajná policie Ukrajiny (SBU) je navštívila a řekla jim, že by měli zničit všechny dokumenty o těchto záležitostech, jinak jsou v nebezpečí.

Opravdu, autobus narazil do jejich auta při jízdě do Slavjanska. Policejní vyšetřovatel řekl, že to provedli profesionálové.

V září 2004 oba utekli do Irska, nechali doma rodiny. V roce 2006 děti a Lazaněvova žena odešly do Irska, ale rodina Dr. Iščenka je stále na Ukrajině. Oba lékaři požádali o politický azyl, ale dosud ho nedostali. Irská členka Evropského parlamentu K. Sinnottová řekla, že by měli nárok na azyl, ale nedostanou ho, protože Irsko chce stát vpředu ve farmaceutickém průmyslu. Irsko nechce omezovat aktivity farmaceutických firem a chce dát stranou etické problémy a být vpředu v obchodu a výzkumu.

V roce 2005 vyšetřovatelé Evropské rady zjistili, že stovky novorozeňat byly ukradeny matkám v Kyjevě a Charkově. Šlo o chudé a bezbranné matky. Řekli jim, že děti zemřely nebo zmizely. Byly nalezeny hřbitovy novorozeňat, jejich vnitřnosti byly vybrány a mozek vyňat. Bylo shledáno, že děti při vraždě nebyly utišeny a umíraly při vědomí.

Proč by se měly děti krást jen na Ukrajině, když to jde také na Barbadosu (v blízkosti IRM)? V nemocnici Queen Elizabeth Hospital se ztrácejí novorozeňata. V čele je G. Griffith, čelný interrupčník na ostrově.

Uvedené problémy budou vzrůstat, protože potřebují tuny zárodků v laboratořích a farmaceutickém průmyslu. Orgány z novorozeněte stojí na Ukrajině 17 000 dolarů. Roční plat lékaře tam činí 2 500 dolarů.

Zlo nemá hranic. Majitelé bordelů v Anglii získávají nové prostitutky z Asie nebo Ruska přímo na letišti Gatwick. Jakmile tam žena požádá o azyl, padne jim do rukou.

Albánská a ruská mafie řídí „továrny na děti“ v Athénách a jiných městech. Nechají Cikánky rumunského a bulharského původu porodit a děti jim odeberou k adopci. Tyto ženy jsou potom použity v nevěstincích.

V Rumunsku vaječníky žen jsou hyperstimulovány a tucty vajíček jsou jim odebírány.

Special Report, červen 2007

Itálie

Arcibiskup Angelo Amato, sekretář Kongregace pro nauku víry, mluvil o problému zla na třídní konferenci organizované Papežskou radou pro přistěhovalce. Tématem byla role kaplanů na letištích v boji proti terorismu. Řekl, že „interrupce, euthanasie a výzkum embryí jsou terorismem“. Řekl, že zatímco sebevražední teroristé a teroristické skupiny přitahují pozornost médií, křesťané by si měli být vědomi jiných forem zla – někdy podporovaného médií v západní společnosti. Jiné formy násilí jsou klidně podporovány v „laboratořích falešných názorů a nejmenovaných sil, které nám vymývají mozek falešnými poselstvími.“

The Catholic World Report, červen 2007

Mexiko

Provinční soud v hlavním městě Mexico City potvrdil v tomto městě interrupce do 12. týdne těhotenství. Katolíci se stavěli proti a chtěli referendum. Samo zřejmě se nechtějí smířit s tímto stavem a žádají referendum. Ženy z celého Mexika mohou teď jezdit do hlavního města za interrupcemi. Takto Mexiko, Kuba a Guyana jsou jedinými latinskoamerickými zeměmi, kde se provádějí interrupce na požádání.

The Catholic World Report, červen 2007

USA

Arcibiskup Raymond Burke z diecéze St. Louis odešel z rady charitativní organizace Cardinal Glennon Children's Foundation (CGCF) na protest proti tomu, že CGCF plánuje koncert zpěvačky Sheryl Crow. Koncert má vydělat na činnost CGCF. Zpěvačka je propagátorka interrupcí.

Arcibiskup řekl: „Budu se zodpovídat Bohu za povinnosti, které mám jako arcibiskup. Pro mě mlčet v této situaci by byl největší skandál, protože lidé by mohli mít dojem, že jejich duchovní vůdce také myslí, že to je správné.“

The Catholic World Report, červen 2007

* * *

Osmnáct členů Demokratické strany ve Sněmovně reprezentantů kritizovalo papeže za to, že řekl, že politici propagující interrupce nesmějí přijímat Eucharistii. Osmnáct poslanců řeklo, že papežův postoj uráží pravou povahu amerického experimentu. Vyloučit politiky od Eucharistie by prý bylo špatnou službou dobré práci staletí, kterou Církev vykonala. Církevní sankce prý je v rozporu se základní vírou o roli a odpovědnosti demokratických reprezentantů v pluralistické Americe, je to v rozporu se svobodami garantovanými ústavou. US biskupská konference pokárala těchto osmnáct kongresmanů

The Catholic World Report, červen 2007

* * *

Volby minulý listopad posunuly do vedení Demokratickou stranu v Kongresu. Hrozí odbourání Dodatku k Ústavě – což by třeba znamenalo, že by se z daní platily interrupce, znamenalo by to omezení obhájců života. nenarozených a ochrany svědomí i ochrany embryí. Republikánští kongresmani Smith a Pitts napsali prezidentovi, aby vetoval jakékoliv změny v neprospěch nenarozených. Dopis podepsalo 166 členů Sněmovny reprezentantů. Veto prezidenta platí jen tehdy, když nehlasují pro zákon více než dvě třetiny.

I v senátu podobný dopis napsalo 34 senátorů, což je o jeden hlas více než třetina.

Toto úsilí se vyplatilo. Prezident napsal kompetentním poslancům za Demokraty, že mají dát ruce pryč od dodatků Ústavy pro život. Jejich snahy by vetoval.

Global Family Life News, červen–červenec 2007

* * *

Letošní Cenu kardinála von Gallena (udělované HLI z USA) dostal rakouský biskup Andreas Laun za statečné vystupování proti kultuře smrti. Odsoudil také podnikatele Lugnera kvůli otevření kanceláře interrupční kliniky v jeho podniku. Kardinál Schönberg hájil biskupa Launa slovy: „Ničení života nesmí být banální a nesmí se na něj pohlížet jako na výlet za nákupy!

Andreas Laun se stal knězem v roce 1967 (jako řeholník Oblátů sv. Františka Saleského). Od roku 1995 je světitím biskupem v Salcburku. V roce 1981 získal doktorát z morální teologie. Píše o tématech morální teologie. Také v člancích hájil Pia XII. za jeho postoje ve 2. světové válce.

Front Lines, léto 2007

* * *

Nechvalnou „Cenu mlýnského kamene“ dostala americká řeholnice Joan Chittisterová. Přednáší a píše o vraždách žen v muslimských státech, o hrůzách války, o trestu smrti a také o největší „hrozbě“ – náboženské pravici. Její disent je nebezpečný, protože mluví výmluvně a sugestivně. Mluví o interrupcích jako o závažné věci, ale prý církevní postoj by neměl mít rámeček zákona, protože prý: „Tak bychom tu měli prvotřídní Taliban.“

Podporuje radikální agenturu OSN (CEDAW – ta nařídila dvanácti státům zavedení interrupcí, a dokonce zrušení Dne matek). Také podporovala 23amerických řeholnic, které hnal k zodpovědnosti Vatikán za jejich podepsané stanovisko podporující interrupce, zveřejněné v New York Times. Je to zarytá feministka. Kritizuje, že kněžství je záležitost mužů. Píše: „Konfrontována s volbou mezi mužstvím a svátostmi, Církev si vybrala mužství. Nová zlatá telata jsou neženatí muži.“

Její „slavným“ tématem je svěcení žen.

Chittisterová nepotřebuje ani mlýnský kámen kutopení. Bude brzy potopena a zapomenuta, stejně jako organizace Call to Action, kterou podporuje.

Front Lines, léto 2007

Indie

V Indii je běžné zabíjet děvčátka novorozená nebo prostřednictvím interrupcí. V roce 1994 byl vydán zákon zakazující diagnostické metody

určující pohlaví zárodku. Tento zákon se běžně nedodržoval, až v roce 2006 se konal soudní proces s lékařem, který zákon porušil. Dostal dva roky vězení.

R. Gowdhury, ministryně pro rozvoj žen a dítěte, řekla, že za posledních 20 let bylo zabito 10 milionů děvčátek. Vlastními rodiči. Je to kvůli sociálním předsudkům a nutnosti pořídit věno, když se má dívka vdát. V mnoha městech je 800 děvčat na 1000 chlapců. Podle hindské tradice otec nemůže získat spásu (moksha), jestliže ho nepohřbí syn. To je jeden z důvodů vražd děvčátek.

Interrupce zabíjejí 995 děvčat a jen 5 chlapců na 1000 potracených. Vláda je šokována a nabízí 113 dolarů za každé děvče, které dosáhne věku 18 let. Týká se to jen hlavního města.

Prý na množství interrupcí nemá vliv finanční situace rodin. Předsudek je ve všech vrstvách. Dokonce Indové v cizině vozí ženy do Indie na interrupci, jestliže je počato děvče.

Jaká je odpověď Církve? Všech indických 159 diecézí si je vědomo problému, ale ještě nejsou plně připraveny. Katolické školy mají 5 milionů studentů a snad budou hrát větší roli ve výchově krodíčovství i dívek. Křesťané jsou zde jedinou komunitou mající víc dívek než chlapců. Ve státě Kerala žijí 4 miliony katolíků (z 33 milionů obyvatel). Výše uvedený problém začíná platit i v Kerale. V roce 1991 bylo 1033 žen na 1000 mužů. Dnes je už méně žen než mužů.

V katolických sirotčincích je většinou víc děvčat než chlapců.

Církev přivítala rozsudek Nejvyššího soudu ve městě Mumbai, říkající, že nenarozené dítě je žijící osobou (šlo o náhradu za těhotnou ženu a zárodek dítěte, kteří byli usmrceni při autonehodě).

The Catholic World Report, červen 2007

Brazílie

Vláda chce v 10 000 lékárnách prodávat antikoncepční pilulky za desetinu jejich ceny. Má se takto dát chudým ženám 50 milionů pilulek ročně. To připravuje půdu pro legalizaci chirurgických interrupcí.

The Catholic World Report, červen 2007

Pozn. redakce: Antikoncepční pilulky znamenají potrat v nejrannějším stádiu. Věc je o to vážnější, že Církev neví, jaký je osud po smrti nepokřtěných dětí.

Honduras

Honduraský kardinál Rodriguez řekl americkému časopisu Time, že by se neměla odmítat podávat Eucharistie politikům, kteří jsou pro interrupce.

Přišel mu však dokument Kongregace pro nauku víry, že těmto politikům se má odmítat Eucharistie. Poté kardinál Rodriguez uznal svůj omyl.

Už v roce 2004 kardinál Ratzinger napsal pojednání o tomto tématu. Bylo zasláno všem biskupům.

Global Family Life News, červen–červenec 2007

Polsko

V roce 1990 bylo 2,3 dítěte na ženu, nyní 1,3. Také o tom se jednalo 11.-13. května při Světovém kongresu rodin ve Varšavě.

Jakmile klesne porodnost, vlády to těžko mohou napravit. Vlády si myslí: Posílíme politiku pro porodnost a zvýšíme dávky ženám v těhotenství nebo mateřství.

Rusko nabízí odměnu 9 600 dolarů při druhém a dalším dítěti. Švédsko – otec nebo matka dítěte mohou odejít z práce na 480 dní a zaměstnavatel je poté musí znovu přijmout. Vlády ve Švédsku a Francii provozují jesle pro děti.

To všechno nefunguje. Ignoruje se dynamika správné rodiny, otce a matky a jejich dětí. Vlády často podporují jen druhé dítě a ne rodiny s mnoha dětmi. V Evropě jsou vysoké daně rodičů (50%) – USA má jen 30%.

Moderní socialistické vlády nepodporují plodnost – provozováním interrupcí, antikoncepcí, sterilizací. Nízkou porodností dojde ke kolapsu penzijních fondů nejprve v Evropě, poté v Kanadě a Japonsku.

USA má teď ucházející porodnost. Přispívá k tomu nižší zdanění mladých párů s dětmi. Mohlo by se však jít ještě dál (větší pomocí rodinám se třemi a více dětmi). To nebude snadné – i středo-pravicoví politici jsou v tom váhaví.

Global Family Life News, červen–červenec 2007

Velká Británie

Pětina praktických lékařů si myslí, že by se měly zakázat interrupce a čtvrtina odmítá posílat ženy na interrupce. Přes polovinu si jich myslí, že

24týdenní limit pro interrupce by měl být snížen, protože lékařské pokroky dovolují zachovat při životě hodně nedonošené děti.

Je stále obtížnější sehnat lékaře – interrupčníka. Je tedy vidět posun v mínění lékařů.

Kliniky Marie Stopesové, provádějící třetinu interrupcí (ze 180 000) v Anglii a Walesu si stěžují, že lékaři nechtějí vyplňovat formuláře k interrupcím, což podle interrupčníků je zneužití moci lékařů. Měli by prý poslat pacientky jinam, kde formuláře podepší. Ne-li, měli by být vyšetřováni pro zanedbání povinné péče.

Global Family Life News, červen–červenec 2007

Austrálie

Kardinál Pell odsoudil vyšetřování, zda pohrdal parlamentem státu New South Wales. Označil toto vyšetřování svých výroků o legislativě ohledně výzkumu kmenových buněk za těžkopádný pokus potlačovat náboženskou svobodu a svobodu projevu.

Mezitím arcibiskup Perthu Dr. B. Hickey přiznal, že podobné výroky o podobné legislativě ve státě Western Australia by mohly kompromitovat katolické poslance. Arcibiskup se později opatrnicky za svůj výrok omluvil.

Zato kardinál Pell je důsledný. „Řekl médiím, že už dávno podporuje parlamentní demokracii a doktrínu odloučení Církve a státu, ale tu je závan stalinismu nebo snad jen Jindřicha VIII. Když to bude nutné, dostaví se k imunitnímu výboru parlamentu, aby odsoudil pokus potlačovat náboženskou svobodu. Vysvětlil církevní postoj: „Jestliže porušíte katolické morální principy, má to důsledek pro váš vztah k Bohu a Církvi.“

The Tablet, 23. 6. 2007

Belgie

Univerzita v Lovani bude ignorovat vatikánskou kritiku a bude pokračovat ve výzkumu kmenových buněk embryí a ve výzkumu oplodňování ze zkumavky. Rektor řekl, že výzkumný ústav nevyčlení z univerzity. To udělala ve stejném postavení „katolická“ Georgetown University ve Washingtonu.

Univerzita v Lovani se honosí titulem katolická od roku 1425, kdy ji papež Martin V. založil.

The Tablet, 21. 9. 2007

Portugalsko

Poté, co byly povoleny interrupce, lékaři devíti státních nemocnic je odmítají provádět.

The Tablet, 21. 7. 2007

Nikaragua

Bert Koenders, holandský ministr pro rozvoj, hrozil, že Holandsko zastaví pomoc Nikaragui, pokud nezruší zákaz interrupcí. Řekl, že se interrupce provádějí pokoutně a hyne při nich množství žen.

The Tablet, 14. 7. 2007

Ecuador

Prezident Alfredo González vydal prezidentský dekret číslo 1441, podle kterého se bude v zemi slavít 25. březen jako den narozených.

Ve dnech 21.–25.3. 2007 se v městě Guayaquil konala konference pro život a rodinu. Byla podporována Biskupskou konferencí Ecuadoru.

Front Lines, léto 2007

Afrika

Málo lidí slyšelo o „Protokolu k africké chartě o lidských a národních právech žen v Africe“. Byl vydán v listopadu 2005 v Maputu (Mozambik). Dosud ho ratifikovalo 21 afrických států. Je to vlastně návod k legalizaci interrupcí a poškozování tradiční rodiny. Také se nabádá ke školení lékařů nutných k provádění interrupcí.

Naštěstí Církev spustila poplach. Papež odsoudil dokument 8. ledna 2007 v řeči k diplomatům akreditovaným u Svatého stolce. Také sympozium

Biskupské konference Afriky a Madagaskaru se silně vyslovilo proti dokumentu. Díky Církvi některé státy Afriky odmítly dokument. (Uganda zvláště rázně).

Front Lines, léto 2007

Ze světa

Francie

Nový francouzský prezident Nicolas Sarkozy řekl novinám Liberation, že je šokující, že Církev učí, že homosexualita je hřích. Řekl, že nikdo si nevybere sexuální orientaci. Sarkozy se však mylí. Církev neučí, že sexuální inklinace je hřích, ale že homosexuální akty jsou těžce hříšné.

The Catholic World Report, červen 2007

* * *

Kardinál Carlo M. Martini chválil papežův bestseller *Ježíš z Nazaretu* (450 stran). Je prý krásný a ulehčuje nám lépe poznat Ježíše, Syna Božího. Řekl to v interview v sídle UNESCO v Paříži. Znamý novinář Vittorio Messori označil toto interview jako kritiku zabalenou do chvály. Martini tvrdí, že papež se snadno pohybuje v exegetické literatuře své doby, ale nikdy do hloubky nestudoval kritický text Nového zákona. Martini řekl, že ne každý bude souhlasit s papežem, když píše, že soudobý stav výzkumu nám dokonale dovoluje vidět v Janovi, synu Zebedea, pravého autora evangelia.

Prý papež protiřečí pracím v americko-anglosaském světě, které papež nazývá imperialis mem historicko-kritické metody biblických studií.

Martinimu se nezdá kniha jako biblická exegeze, ale spíš jako duchovní reflexe a osobní svědectví.

The Tablet, 2. 6. 2007

* * *

Opus Dei vydalo zprávu, že dalo k soudu nakladatelství pro urážku. To vydalo thriller „Camino 999“, ve kterém spojuje Opus Dei se skandály, které

se staly. Autorka C. Fradierová, bývalá policistka, řekla, že si Opus Dei vybralo nevýznamného nakladatele, který se sám nemůže hájit.

Jestliže ji soud uzná vinnou, může to být precedent, který budou muset respektovat všichni nakladatelé.“

The Tablet, 23. 6. 2007

Vietnam

Katolický kněz Nguyen Van Ly byl odsouzen k osmi letům vězení za to, že šířil propagandu proti socialistickému státu. Tento kněz už strávil v minulosti 14 let ve vězení. Při jednodenním soudu byli přítomni novináři. Van Ly vykřikl před nimi: „Pryč s komunistickou stranou!“ Byl poté vyveden ze soudní síně.

V roce 2001 popsal kongresovému výboru USA porušování lidských práv a protestoval proti obchodní smlouvě Vietnam-USA. Poté byl odsouzen k dvaceti letům za vlastizradu, v roce 2005 byl propuštěn na amnestii. Nyní je tedy opět ve vězení.

The Catholic World Repeort, červen 2007

Austrálie

Dne 2. 4. 2007 zemřel ve věku 89 let Dr. John Billings, průkopník ve výzkumu přirozeného plánování rodičovství. Původně neurolog, začal na začátku .50.let s výzkumem plodivosti a zaváděním ovulační metody“. Spolu se svou manželkou se věnovali výzkumu do konce života a vychovávali páry k tzv. Billingsově metodě.

The Catholic World Repeort, červen 2007

* * *

Kardinál Pell vydal návrh pastoračního plánu Sydneyské arcidiecéze k posílení katolického života. Plán je odpovědí na encykliku Jana Pavla II. *Novo Millenio Ineunte*, ve které papež vyzval začít zčerstva s Kristem a k novým pastoračním iniciativám.

Návrh má osm priorit. První je evangelizace. Druhá obnova kléru a řeholního života. Je nutné podporovat duchovní povolání jako záležitost zvláštní naléhavosti. Osmou prioritou je Světový den mládeže v Sydney.

Levicové noviny Sydney Morning Herald napadly Pella a zesměšňovaly ho karikaturou. Vadila jim zejména navrhovaná přísaha věrnosti a víry ředitelů katolických škol. Označily plán jako vážně závadný a nesoucí obrysy Opus Dei. Měl by se prý přepsat.

AD 2000, červenec 2007

* * *

Arcibiskup Ch. Chaput z USA řekl na konferenci se studenty v Canbeře, že tolerance není křesťanskou hodnotou a je formou zbabělosti, jestliže se použije jako ospravedlnění toho, že Kristus není hlásán. Řekl, že katolíci nejsou žádáni tolerovat všechny lidi, ale mají je milovat, což je mnohem náročnější úkol. Tolerance je sice důležitý demokratický princip, často je to dobrá věc. Ale tolerovat lži o přirozenosti lidské osoby – to je hřích. Tolerovat těžký hřích ve společnosti je také zlo. A používat „toleranci“ jako výmluvu, že se nesvědčí o Ježši Kristu v našich soukromých životech a veřejných akcích není činem občanskosti. Je to forma zbabělosti.

The Tablet, 21. 7. 2007

Irsko

I když většina škol je katolických, zaráží nízká úroveň katechezí. Většina mladých (15–24) let nezná Boží přikázání, neví, že jsou čtyři evangelia, sedm svátostí, co je Neposkvrněné početí, co je kniha Genese.

Je spojitost mezi znalostí víry a praktikováním víry. Většina mladých o kostel nezavadí. Martin Daly, prezident Společnosti Jana Pavla II., je kritikem katechetického programu Alive-O. Říká: „Biskupové by měli převzít zodpovědnost za katastrofu v náboženské výchově a zastavit činnost dosavadních katechetických agentur. Už to trvá třicet let. Biskupové by měli najít a pověřit kvalifikované a pravověrné lidi ke křesťanské výchově. Mnoho dosavadních učitelů bylo samo obětí systému a neadekvátního školení.

Upadá nejen nábožnost, ale i celková kultura. V padesátých letech minulého století bylo víc irských kněží a řeholnic na misiích než v Irsku. Nyní

je mnoho farností bez kněze a kdysi prosperující katolické nemocnice a školy byly předány státu kvůli nedostatku vedoucích řeholníků a řeholnic.

Úpadek Církve je zčásti zaviněn sexuálními skandály některých kněží. Důvěra národa k vedoucím představitelům Církve je nízká v důsledku nedbalosti v řešení těchto skandálů.

Asi nejničivější pro víru je nedávný posun v politice (od roku 1980). Od roku 1981 byl ministerským předsedou G. Fitzgerald. Strhl středopravicovou stranu Fine Gael od křesťanských základů k levici. Argumentoval tím, že liberalizací zákonů se bude Irsko zdát méně katolické, a takto atraktivnější pro protestanty v Severním Irsku, kteří byli proti sjednocení ostrova. Paradoxní je, že protestanti v Irsku jsou konzervativnější než katolíci. Vláda povolila prodej antikoncepčních prostředků.

V polovině devadesátých let Irové v referendu těsně povolili rozvody. Zároveň byla zrušena trestnost homosexuálních aktů. Poprvé se lidé (i mnozí kněží) postavili proti morálním zásadám Církve.

Nyní stát vede strana Fianna Fáil s ministerským předsedou – katolíkem Ahernem. Ahern je proti „agresivnímu sekularismu“. Naneštěstí opustil svou manželku.

Nyní je 10 % populace narozeno mimo Irsko. Jsou to většinou dělníci a nekatolíci, lidé jiné rasy. Senátor Phelan říká, že se Irsko musí vyvarovat chyb jiných států ve vztahu k imigrantům. Británie a Francie daly zelenou multikulturalismu. Imigranti do Irska, by měli ctít hodnoty Irů, kteří jsou křesťanským a keltským lidem.

Současná vláda je kritizována za to, že dělá málo pro udržení současného zákazu interrupcí. Vláda založila organizaci CPA, která má pracovat na tom, aby méně Irek jezdilo za interrupcemi do zahraničí (bylo to 6673 žen v roce 2001, v roce 2005 to bylo 5585 žen). Svěrázný je dokument CPA s kontakty na interrupčníky v zahraničí. Mnoho senátorů kritizuje CPA, rovněž tak církevní poradnu Cura (ta dostává od státu 600 000 euro ročně za podmínky, že Cura bude šířit leták s adresami zahraničních interrupčníků). Irská biskupská konference zakázala tento leták. Pohoršením je, že prezidentem Cury je biskup Fleming.

Vláda je rovněž rozporuplná ohledně výzkumu kmenových buněk embryí. Ministr zahraničí říká, že Irsko nesmí nikdy podporovat experimenty na embryích. Jiný ministr, Martin, podpořil postoj irských poslanců v Evropské

unii, kteří hlasovali pro financování výzkumu na embryích. Prý tyto výzkumy nebudou v Irsku, ale v jiných státech Evropské unie. Tato věc vyvolala rozruch mezi irskými politiky.

V roce 1999 byly daňově zvýhodněny ženy nastupující do zaměstnání. Nyní se vrátil stav, kdy ženy v domácnosti nebudou daňově znevýhodněny.

Homosexuálové jsou aktivní a jsou podporováni Labour Party. V Severním Irsku se od 1. 1. 2007 mohou uzavírat civilní sňatky. A je tlak na Irsko učinit totéž. Homosexuálové mají zastánce v médiích.

Nyní je 96 % základních škol katolických – placených státem. Jsou tlaky, aby se Církev vzdala vedení těchto škol. Proti Církvi je zejména Labour Party.

Vztahy mezi katolíky a protestanty v Severním Irsku se zlepšily, tudíž situace v Severním Irsku už není prvořadou záležitostí prostých lidí v Irské republice.

Budoucnost? Počet sebevražd je velmi vysoký. Polovina mladých lidí propadá alkoholu a víra je pro ně staromódní.

Doufejme, že trend nebude pokračovat a Irsko se stane opět ostrovem světců a misionářů.

The Catholic World Report, červen 2007

USA

Krizí katolických univerzit v USA nastartoval dokument 26 vlivných profesorů v roce 1967 („Vyhlášení o povaze současné katolické univerzity“). Tvrdilo se, že katolická univerzita musí mít autonomii a svobodu nezávislou na jakékoliv autoritě.

V patnácti následujících letech vzniklo několik nových katolických univerzit – pravověrných, na rozdíl od mnoha starších univerzit.

V desetiletí po uveřejnění konstituce Jana Pavla II. o katolických univerzitách (Ex Corde Ecclesia) řád Společnost Naší Paní od Nejsvětější Trojice založil univerzitu Naší Paní od Kristova Těla (1998) a téhož roku vznikla Ave Maria v Michiganu. Tam nebylo vhodné místo, proto se staví městečko s univerzitou Ave Maria na Floridě.

Od roku 2005 vznikly tři katolické univerzity. Jsou pravověrné. The University of Sacramento založená řádem Legionáři Krista – zaměřená je na

katechetiku. Studenti chodí na mše svaté a modlí se. Diecéze Sacramento má 500 000 katolíků a je v Kalifornii (kde je 28,8 % katolíků).

Ve státě Georgia je katolíků málo – 5,1 %, přesto tu je hodně duchovních povolání. Nová univerzita (Southern Catholic College) má 240 studentů.

John Paul the Great Catholic University. Otevřena v San Diego (Kalifornie). Má 90 studentů. Má dvojí zaměření: média nebo obchod.

Právě byla založena Wyoming Catholic College (32 studentů). Absolventi budou pomáhat v katechizování.

The Catholic World Report, červen 2007

* * *

V roce 2006 malá společnost Metanoia Films natočila film „Bella“. Hned poté získala cenu diváků na filmovém festivalu v Torontu. Film začíná slovy: „Jestliže chcete, aby se Bůh rozesmál, řekněte mu své plány.“

Bella vypráví o svobodné číšnici v New Yorku, která otěhotní, ztratí zaměstnání a zápasí s myšlenkou jít na potrat. Potkává Hispánce Joseho, který prožil v minulosti tragédii a stává se jediným člověkem, který má o ni zájem.

Filmování v New Yorku trvalo 24 dní a rozpočet byl nízký. Společnost Metanoia řídí čtyři lidé: ředitel Monteverde, herec Eduardo Verástegui, scénarista Severino a producent Wolfington.

Představitel hlavní role – Verástegui byl v Mexiku zpěvákem v kapele a hercem v mexických telenovelách. Potom hrál v Hollywoodu. Říká: „Hollywood nenáleží studiím. Náleží Bohu. A potřebujeme ho k němu přivést. A proto se pokouším každý den angažovat se v projektech, které budou lidi inspirovat, aby použili své talenty k děláním něčeho pozitivního pro svět. Věřím, že hodně ředitelů z Hollywoodu je stále přitahováno na temnou stranu. Rádi ukazují rozbité rodiny, špatná přátelství, špatné manžele, bolesti je, že všechno je převráceno.“

Monteverde a Verástegui se před několika lety obrátili a znovu obnovili svoje katolictví.

Bella mluví o zkušenosti. Wolfington říká: „Úmyslem Belly není debatovat nebo kázat. Účelem filmu bylo říct pravdivý příběh, protože tento film byl inspirován více než jedním pravdivým příběhem.“

Bella je velmi pro život a proti interrupcím. Jsou zde ještě dva podobné filmy: „Waitress“ a „Knocked Up“.

Hlavní postava José je Hispánc. V USA je zvykem lčit Hispánce jako kriminálníky, prostitutky, obchodníky s drogami nebo Don Juan Casanova. Zde je José pozitivní: nalézá nesobeckost, slouží druhým a je schopen lásky. Je schopen oběti. José ve filmu prochází z katolické rodiny.

Herec Verástegui byl vychován katolicky v Mexiku, ale ztratil víru. Matka se za něj stále modlíla. Výsledek přišel. Herectví v telenovelách a v Hollywoodu ho neuspokojilo. Ptal se po smyslu života. Obrátil se na přítele – kněze Juana Rivase (z řádu Legionáři Krista). U něho se vyzpovídal. Dojem na něj udělala kniha konvertitů Scotta a Kimberley Hahnových „Řím sladký domov“. Chtěl růst ve svatosti a myslel si, že to není možné v Hollywoodu. Chtěl odjet jako misionář do Brazílie – do pralesa.

Pater Rivas mu řekl, že misionářů je v pralesa dost, ale je jich málo v Hollywoodu.

Verástegui vyprávěl, jak před natáčením Belly se šel podívat na interrupčníkou kliniku, aby načerpal poznání pro svou roli. Myslel si, že to bude jednoduchá záležitost. Byl naivní. Byl šokován, když viděl patnácti, šestnácti a sedmnáctileté dívky jít na potrat. Viděl také skupinku lidí před klinikou, jak to dívkám rozmlouvají. Přistoupil a viděl mladého muže se ženou – byli to Hispánci a neuměli anglicky. Ujal se jich a hovořil s nimi hodinu o životě, víře, Mexiku, o snech a dalším. Rozmluvil jim kliniku a slíbil pomoc. Poté odjel filmovat do New Yorku a vrátil se na toto místo za několik měsíců. Volali mu ti dva mladí lidé, že se jim narodil syn a nechali ho pokřtít jeho jménem – Eduardo.

Verástegui říká: „Jestliže tento film zítra zmizí a shoř a nikdo ho už neuvidí, budu se přesto radovat v Pánu, že je jedno dítě živé milostí Boží.“

Bella je nejen uměleckým dílem, ale má za úkol posunout pozitivně kulturu a životy lidí. Ve filmu není sex a násilí. Popisuje vznik rodiny: neporušené, milující a zodpovědné. To je v kontrastu s prázdnotou osamělosti individualis mu a promiskuity. S filmem se nedá polemizovat, je umělecký a bez moralizování.

Zatím je film distribuován kinům na americkém Středozápadě. Jinde se zatím příliš neobjevil. Katolíci v USA se ale snaží film podpořit svým zájmem.

Global Family News, červen–červenec 2007 a

The Catholic World Report, červenec 2007

* * *

Francis Beckwith (47 let) byl vychován jako katolík. Během středoškolských studií ho získali charismatičtí protestanté. U nich byl 32 let. Stal se prezidentem Evangelické teologické společnosti (má 4300 teologů). Před několika měsíci se vrátil do katolické Církve. Před konverzí bylo na internetu – na jeho blogu 1 500 vstupů za den. Poté, co na internetu oznámil svou konverzi, to bylo 20 000 vstupů. Nyní 5 000 za den.

Proč se stal protestantem? Katoličtí vůdcové v USA po koncilu zaváděli různé inovace, mnohé však byly pro mladé škodlivé.

Ke katolictví ho vrátila přednáška o Janu Pavlu II. Poté četl Ratzingera, církevní Otce prvních staletí a katechismus. Jeho konverzi přijali evangelíci různě.

Dr. F. Beckwith nyní učí na Baylor University.

AD 2000, červenec 2007

* * *

První obyvatelé se stěhují do nově vybudovaného města Ave Maria na Floridě. Ve městě bude katolická pravověrná univerzita a město bude mít 11 000 bytů. Celé město bude řízeno pravověrně katolicky a nebude povolen prodej pornografie ani antikoncepce.

AD 2000, září 2007

Itálie

O Velikonocích se konal koncert-meditace o utrpení Krista v koncertní síni ve Vatikánu. Účinkovali: ruský dirigent a přední ruský orchestr. Byl to dar ruských pravoslavných katolíků m.

Nedlouho před tím prezident Putin se setkal s ministerským předsedou Romanem Prodim ve městě Bari. Oba představitelé zde podepsali řadu dohod a kontraktů. Ale také Prodi oznámil, že bazilika sv. Mikuláše v Bari se navrátí ruskému patriarchátu. Tato věc se příliš neobjevila v médiích.

Baziliku postavil car Mikuláš II. (1868–1918). Po vzniku sovětského státu bazilika přešla do vlastnictví města Bari. Vedle baziliky je i dům pro poutníky.

Po pádu komunismu kostel spravovali dva pravoslavní kněží – jeden z moskevského patriarchátu, druhý z pravoslavného exarchátu z Paříže. Obas

směry jsou na sobě nezávislé. Exarchát v Paříži založili emigranti z Ruska po roce 1917.

A co víra Putina? V Bari se pokřizoval, rozžehl svíci u hrobu sv. Mikuláše a modlil se před ikonou. Dá se označit za věřícího. V Rusku je pravoslavní státní církví, katolíci jsou trpěni a považováni za druhořadé občany. Předání kostela v Bari bylo projevem dobré vůle, kéž by i pravoslavní byli vždy vstřícní.

The Catholic World Report, červen 2007

* * *

Proces blahorečení Pia XII. značně pokročil. Kongregace pro případy svatých schválila dekret dosvědčující jeho heroické ctnosti. Dekret má nyní schválit papež. Jestliže ho podepíše, bude potřeba jediné věci k blahorečení: zázrak na přímlovu Pia XII. Kongregace musela pročíst 3000 stránek dokumentů o Piu XII. Bádání vedl jezuita P. P. Gumpel.

Ten dokazuje, že Pius XII. udělal hodně pro Židy během války. Proces blahorečení začal v roce 1967. Židovská organizace The Jewish Anti-Defamation League (ADL) požádala Vatikán, aby zastavil proces kvůli historické pravdě a prohlubujícímu se přátelství mezi katolickou církví a židovským lidem. Ředitel ADL Foxman řekl, že by Vatikán měl dovolit nezávislým učencům určit, co Pius XII. učinil nebo neučinil, aby zachránil Židy během holocaustu.

The Catholic World Report, červenec 2007

* * *

Levicová vláda chce protlačit zákon o „právech“ civilních sňatků, hlavní účel je podpora homosexuálních „sňatků“.

Proti tomu protestoval pochod organizovaný pobočkou americké organizace pro život HLI.

Dne 12. 5. 2007 se konala v Římě demonstrace milionu lidí proti připravovanému zákonu. Pochod zaštitřovala Církev. Přijely tisíce autobusů z celé Itálie.

Front Lines, léto 2007

* * *

V Rimini byl celý týden vyhrazen katolickému hnutí *Comunione e Liberazione* (CL). Na úvodní mši svaté byl přítomen vatikánský státní sekretář kardinál Bertone, SDB. Státní televize vysílala přenos ze mše svaté. Jeho přítomnost nebyla náhodná. Byl tu jako vyslanec papeže. Papež velmi miluje tuto organizaci založenou Paterem mons. Giussanim v roce 1950. Kardinál Ratzinger pohřbíval Giussaniho v únoru 2005. CL má skupinu zasvěcených panen „*Memores Domini*“ –několik jich pečuje o papežovu domácnost. CL je konzervativním katolickým hnutím.

The Tablet, 25. 8. 2007

Nigérie

Školačky ve státě Kano jsou nuceny k nošení islámského šátku. To se týká i křesťanek. Kano patří mezi 12 států na severu, kde bylo v roce 2000 zavedeno islámské právo šaría. Od té doby nepokoje mezi křesťany a muslimy vedly k zabití 1000 lidí. Prezident Obasanjo je křesťan, a přesto se neprotiví právu šaría. Křesťané se obávají, že nový prezident bude muslim – to by vedlo k islamizaci. Už nyní muslimové na jihu vyžadují islámský závoj pro ženy.

Brazílie

Prefekt Kongregace pro klérus Hummes vyzval katolíky v Latinské Americe, aby se věnovali odpadlíkům od Církve. Řekl: „Nemůžeme vysedávat ve farnostech, měli bychom přivést naše pokřtěné zpět. Měli bychom jít mezi chudé na předměstí, kteří potřebují naši solidárnost. V posledních letech Amerika ztrácí 1% věřících každý rok. Asi budoucnost světového katolictví je na vážkách.“

Řekl, že přestup z Církve k jiným křesťanským denominacím je důsledkem morálního relativismu dovezeného z Evropy a uvedeného do Latinské Ameriky zvláště místními vůdci, médii a intelektuály. Příkladem je legalizace interrupcí v Mexiku. Církev by se měla ptát, zda jednala správně a proč nevtiskla hlubší víru do pokřtěných.

The Catholic World Report, červenec 2007

* * *

Dominikánský bratr Alberto Christo poskytl interview. Obdivuje Fidela Castra a „otce“ terorismu Carlose Marighellu. Také se pochvánil, že byl kdysi u marxistických partyzánů. Referoval o své knize „Křest krve“, která byla zfilmována. Marighella cvičil teroristické organizace, jako je ETA, Rudé brigády a Al Kájdu. Christo je zastáncem teologie osvobození a stěžuje si na vatikanizaci a evropanizaci katolické Církve.

The Catholic World Report, červenec 2007

Polsko

Kardinál Dziwisz z Krakova žádá o stažení Patera Rydzyka, ředitele vlivné rozhlasové stanice Maryja za jeho antisemitské poznámky. Stanice by měla být kontrolována polskými biskupy. To navrhl kardinál Dziwisz na setkání polské hierarchie. Kardinál Glemp souhlasí s Dziwiszem, zatímco arcibiskup Glodz z Varšavy vede křídlo biskupů, kteří podporují současné vedení stanice Maryja.

Arcibiskup Michalik, prezident Biskupské konference Polska řekl, že nebude uplatněno disciplinární řízení s Rydzykem.

Arcibiskup Gocłowski z Gdaňska řekl, že Rydzyk působí rozdělení a hádky a měl by zasáhnout Vatikán, když polská církev selhala.

Rydzyk je vášnivě hájen svým představeným – provinciálem redemptoristů Klafkou. Říká, že tažení proti Rydzykovi je provokace a mediální manipulace.

Soudce odložil případ Rydzyka jako vyřízený, protože nebyl spáchán žádný zločin.

The Tablet, 1. 9. 2007

* * *

Arcibiskup Gadecki z Poznane se připojil ke snahám odborů Solidarita, aby zaměstnanci Tesca nemuseli v neděli pracovat. Britská společnost Tesco má v Polsku 241 supermarketů a 21 benzinových stanic.

Možná dojde ke stávce tím, že zaměstnanci sníží výkonnost. Tesco zaměstnává 25 000 lidí v Polsku a má tam roční zisk 1,2 miliardy liber.

V roce 2001 zákonodárci nepodpořili v tomto směru zaměstnance Tesca.

The Tablet, 16. 6. 2007

* * *

Mluvčí polského parlamentu Marek Jurek 14. dubna rezignoval na svůj post a členství ve vládní straně Právo a spravedlnost. Příčinou bylo, že neuspěl ve snaze změnit ústavu, aby byly zakázány všechny interrupce. Některé zvláštní případy interrupcí jsou dosud povolené. Noviny Rzeczpospolita označily Jurka za nového vůdce katolických kruhů.

The Catholic World Report, červen 2007

Nizozemí

Dominikánský řád v Nizozemí vydal radikální brožuru s doporučením, aby v důsledku nedostatku kněží byli svěceni na kněze ženatí i ženy, ani homosexuálové nevadí. Prý laici si mohou vybrat své zástupce i laiky, aby sloužili mši svatou. Slova konsekrace by měli pronášet všichni přítomní.

Tyto myšlenky vycházejí z názorů dominikánského liberálního teologa Schillebeeckse. Proti jeho názorům o Eucharistii kdysi varoval kardinál Ratzinger. Teolog nebyl nikdy trestán za své postoje.

The Tablet, 8. 9. 2007

Korea

Řád benediktinů zahájil proces blahořečení 36 katolíků umučených komunisty po roce 1949. V letech 1949–50 bylo v Severní Koreji zabito 300 000 křesťanů. V čele listiny mučedníků je benediktinský opat Bonifatius Sauer.

The Tablet, 2. 6. 2007

Německo

Podle nařízení soudu v Severním Vestfálsko nesmí muslimské učitelky ve státních školách nosit muslimské šátky, ani katolické řeholnice nesmí nosit hábity.

The Tablet, 16. 6. 2007

* * *

Podle představitele organizace Turecké islámské unie (DITIB) Bekira Albogy představitelé církví mají protiislámské citění, což se projevilo nesouhlasem se stavbou obrovské mešity v Kolíně nad Rýnem.

DITIB je odvětví tureckého ministerstva pro náboženské záležitosti a posílá do Německa imámy, kteří školí Turky.

Kardinál Meisner řekl, že má podivný pocit z projektu mešity a kardinál Lehman varoval Berlín, aby nekřesťanům nedával stejný právní status jako mají církve. Luteránský biskup Huber se nepohodl s muslimskými skupinami ohledně mužské nadřazenosti v islámu. Všichni tři vyzvali Turecko k poskytnutí větší svobody křesťanům v Turecku.

Alboga řekl, že zmizela dřívější vstřícnost křesťanů k mohamedánům.

V Německu je 3,2 milionů muslimů (polovina jsou Turci). Polovina muslimů má německé občanství. Alboga obvinil církve z nového německého patriotismu, který vzplál po roce 1990. Prý církve ztratily hodnověrnost a hledají za to obětního beránka.

The Tablet, 14. 7. 2007

Španělsko

Španělská biskupská konference obhajuje knihu „498 mučedníků ve Španělsku ve 20. století“, která uvádí životopisy lidí zabitých kvůli víře v občanské válce. Biskupové trvají na tom, že kniha nepodporuje Frankovu armádu. Těchto 498 kněží, řeholnic, mnichů a laiků bude blahověřeno v říjnu.

The Tablet, 21. 7. 2007

Rusko

Papež jmenoval nového arcibiskupa v Moskvě – 45letého Paula Pezziho, Itala spjatého s hnutím Comunione e Liberazione (které miluje papež). Pezzi je členem řádu Misionáři sv. Karla Boro mejského, který patří k Comunione e Liberazione. Pezzi byl rektorem semináře pro Rusko v Petrohradě. Dosavadní arcibiskup v Moskvě mons. Kondrusiewicz, SJ bude přeložen do čela diecéze v Minsku (Bělorusko). Papež chce zlepšit vztahy s ruskou pravoslavnou církví. Rusům vadilo, že je v čele arcibiskupství v Moskvě Polák.

The Tablet, 15. 9. 2007

Panna Maria v mém osobním životě

Ríjen, měsíc zasvěcený Panně Marii, se přímo nabízí k zamyšlení nad místem Matky Boží v osobním životě jednotlivce. Z řad některých protestantů se ozývají neustálé námitky, že svým mariánským kultem „zastiňujeme“ Ježíše Krista, nebo že dokonce – jak jsem četl na jednom internetovém médiu – děláme z Marie „čtvrtou Božskou osobu“.

Dovolím si oponovat tím, že právě mariánská úcta, je-li správně chápána, vede křesťana nejlépe a nejjistěji ke kristocentrismu, tj. k poznání, že Ježíš Kristus, Boží Syn, je jediným prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Vždyť přece žádný z lidí nebyl Kristu blíže než ona, Matka Boží, Panna a Bohorodička, Neposkvrněná a Nanebevzatá. Zvláště to platí o těch událostech Pánova života, které se dotýkají spásy člověka. Panna Maria stála hned u prvopočátku novozákonního vstupu Druhé božské osoby do lidských dějin. Bez jejího dobrovolného „Fiat!“ by se neuskutečnil. Ona Božího Syna Ježíše porodila a starala se o Něho až do Jeho dospělosti. Byla mu nablízku při Jeho veřejném působení, jak svědčí evangelia, byla u Něho v těžkých chvílích odsouzení a ukřižování, kdy spolu se svatým Janem stála pod křížem. Podle ústního podání se vzkříšený Spasitel zjevil v oslaveném těle nejprve jí. A podle Skutků apoštolských ona byla s apoštoly ve večeřadle při seslání Ducha svatého.

Kdo jiný z Kristových současníků se může pochlubit, že Mu byl tak nablízku? Touto blízkostí svému a Božímu Synu jako by dávala najevo, v čem je pravé poslání Kristova následovníka: proniknout co nejbliž k Jeho životu, k Jeho vykupitelské smrti a zmrtvýchvstání. Ne tyto pravdy víry pouze „registrovat“ svým rozumem: ano, tak se to stalo, tomu věřím. Vyznavač Kristův se má snažit být událostem Pánova života co nejbliž, učinit z nich rozhodující motivaci svého myšlení, chtění a jednání. K tomu nás inspiruje Matka Boží Panna Maria: Tak jako já jsem byla Kristu fyzicky nablízku při Jeho činech, nezbytných pro vaši spásu, tak i vy se snažte mne v tomto duchovně následovat, to znamená co nejvíce se přiblížit Kristu vtělenému, veřejně působícímu, ukřižovanému a zmrtvýchvstalému, abyste tak měli účast v životě trojjediného Boha, Nejsvětější Trojice. A také já jsem byla ve večeřadle, když na apoštoly sestoupil Duch svatý, tím vás povzbuzuji, abyste i vy o dary Ducha usilovali a o ně se modlili. Takto vystupuje Panna Maria i ve

svých zjeveních poslední doby: v Lurdech, ve Fatimě, v Akitě, v Litmanové, na Turzovce atd.

Panna Maria je vzorem opravdového a dokonalého kristocentrismu. Tím vede své ctitele, aby i pro ně byl Kristus opravdu vším. Sama jako naše nebeská Matka, již v osobě Janově svěřil Pán na kříži také nás, nám k realizaci tohoto kristocentrismu, tolik důležitého pro naši věčnou záchranu, nabízí svoji vlídnou mateřskou pomoc. Přijmeme ji?

PhDr. Radomír Malý

Na dušičky vzpomínáme ... ale věříme na ně?

První den ponurého měsíce listopadu vzpomínáme vítězné Církve, tj. svatých v nebi, hned potom trpící Církve, tj. duší v očištění. Tak učí bojující Církev zde na zemi, tak to stojí v katechismu. Hřbitovy zaplanou světlem svíček a i někteří z těch, co do kostela nepřijdou, jak je rok dlouhý, si u hrobu svých drahých vzpomenou alespoň na Otčenáš, který je maminka doma naučila.

Jenže kdybychom se zeptali všech těchto návštěvníků hřbitova, jak si představují věčný život, dostali bychom asi velmi podivné odpovědi. U nevěřících jsou jasné: Žádný život po smrti neexistuje, a když, tak jenom ve formě jakéhosi „splnutí s přírodou“, „sjednocení s duchovním principem“ apod. Jenže u věřících? Již vícekrát jsem se setkal u praktikujících katolíků s vírou v reinkarnaci a byli velice překvapeni, když se dozvěděli, že toto původem hinduistické učení je v příkrém rozporu s katolickou naukou, že je závažnou herezí. Jiní zase hovořili o vzkříšení těla v poslední den, ale o nesmrtelné duši a jejím životě po smrti měli jen matnou a mlhavou představu, duše podle nich existuje jen ve spojení s tělem. Očištec a peklo chápali spíše jako symbol než jako realitu a článek víry.

Nauka Církve je přitom jasná a jednoznačná. Smrt není ničím jiným než odloučením duše od těla. Vlastní lidské já, duchovní princip každého jednotlivce, předstoupí před Boží tvář k tzv. soukromému soudu, kde se dozví ortel: půjde buď do nebe, do očištele nebo do pekla. Záleží na tom, jestli člověk zemřel v posvěcující milosti, jestli se snažil zde na zemi žít podle Božího zákona a přikázání lásky, jestli se kál za své hříchy a litoval jich. Soukromý soud je definitivní tečkou za lidským osudem, jeho ortel se již nedá zvrátit.

Ten bude potvrzen na konci světa při posledním soudu, který se stane veřejným. Tehdy se každá duše spojí opět se svým tělem, jež vstane z mrtvých. Stav blaženosti, který duše jednotlivce prožívá u Boha, bude tak dovršen tím, že se stane údělem i oslaveného těla, čili celého člověka, složeného z duše a těla. Stav věčných muk v pekle, s mutný úděl duší zatracenců, se rovněž stane při posledním soudu údělem vzkříšeného těla.

Proč tyto elementární pravdy víry jsou mnoha praktikujícím katolíkům neznámé? Je to jen jejich vinou nebo vinou Církve učící, která jim tyto informace nezprostředkovala? Nový Katechismus katolické církve hovoří v této věci jasně, stejně tak i poslední papežové při svých katechezích. Jenže jak vypadá konkrétní „praxe v terénu“? Kolikrát jste slyšeli, milí čtenáři, od kněze na pohřbu zmínku o nesmrtelné duši? V pohřebních obřadech nové liturgie se zdůrazňuje vzkříšení těla jako hlavní a podstatná naděje na shledání s našimi zesnulými. V mešních textech z roku 1969 není za celý liturgický rok o nesmrtelné duši ani zmínka, zatímco v misálu bl. Jana XXIII. z roku 1962 je tomu třiatřicetkrát.

Modernistická teologie posledních desetiletí vsugerovala katolíkům blud, že prý duše nemůže existovat bez těla, to je údajně „helénistická představa“, konkrétně Platona, Pythagora a dalších řeckých filozofů, což prý odporuje bibli. Teolog maďarského původu László Boros dokonce psal traktáty, že prý ke vzkříšení těla nedochází až při posledním soudu, ale ihned po smrti, kdy si duše vytváří nové tělo, jelikož bez těla být nemůže. Jiní teologové, např. Schillebeeckx, Haag apod. zase tvrdí, že duše po smrti jakoby „spí spolu s mrtvým tělem“ a očekává vzkříšení posledního soudu. Teprve po něm prý začne pravý posmrtný život člověka. Jednotliví modernističtí teologové se potom v detailech svých fantazií ještě od sebe liší, takže kdybychom od nich očekávali jednotnou odpověď na otázku, co bude po smrti, nedočkali bychom se. Z celé této plejády herezí vyplývá pouze jakési mlhavé ujištění, že „nějaká forma života po smrti existuje“, ale nikoli samostatný život nesmrtelné duše. Slyšel jsem kázání jednoho kněze, že prý „nevíme, co bude po smrti“, máme pouze naději, že náš život nekončí a nějakou formou pokračuje. Vzpomínám si, že roku 1975 v tehdejších komunisty kontrolovaných Katolických novinách kanovník Josef Beneš, známý svou horlivou aktivitou v prorežimním hnutí duchovenstva *Pacem in terris*, napsal, že prý máme opustit představu o nesmrtelné duši, která není biblická, nýbrž řecká.

To všechno je ale modernistická lež. Už Starý zákon píše o nesmrtnosti lidské duše, nejpřesvědčivěji ve 3. kapitole Knihy moudrosti. Nový zákon obsahuje celkem 16 jasných výroků o tom, že lidská duše je nesmrtelná a žije po fyzické smrti těla svým vlastním životem, nejzřetelněji hovoří o tom sám Pán Ježíš v podobenství o boháči a Lazarovi v 16. kap. Evangelia sv. Lukáše. Pak ovšem nauky teologů, že církevní dogma o nesmrtelné duši je řeckým pohanským názorem, který odporuje bibli, jsou podvodem páchaným na věřících katolicích. Proč sahají hlasatelé „aggiomamenta“ k takové falzifikaci? Komu tím slouží?

Současný biskup v německém Augsburgu Walter Mixa se naprosto správně vyjádřil takto: „Církev v posledních desetiletích příliš málo mluvila o posledních věcech člověka. Částečně z obavy, že její poselství bude pro lidi hrozné, částečně proto, že současní teologové pokládají nauku o nebi a pekle za nemoderní.“ A šídlo je zpytle venku! Mnichovský kardinál Wetter, když byl médií dotázán, co si myslí, že bude po smrti, odpověděl: „My zvěstujeme jasně vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých. Z toho tedy odvozujeme i naše vzkříšení.“ O nesmrtnosti duše, nebi, očistci a pekle neřekl tento bývalý profesor dogmatiky ani slovo.

Z tradiční církevní nauky o nesmrtnosti lidské duše totiž logicky vyplývá odpovědnost za vlastní život. Duše je mým osobním „já“, které smrtí nekončí. Je-li má duše opravdu nesmrtelná a schopná samostatné existence, tak potom mé vědomí po smrti dále trvá. Jsem tedy plně schopen zodpovídat se za své činy tomu, který mne stvořil, tj. Bohu. Právě toto moderní člověk nechce, proto v poslední době ve vyspělých zemích, jak ukazují statistiky, víra v posmrtný život klesá, a pokud se drží, tak spíše ve formě pověry o převtělování duší, kdy se nemusím bát odpovědnosti za svůj současný život, neboť případné nedostatky „nahradím“ v příštím životě.

Aby tedy lidi „nestrašili“, že se za svůj život budou Bohu odpovídat, modernističtí teologové tradiční nauku o nesmrtnosti duše, o soudu, nebi, očistci a pekle rozmělnili a zředili. To akceptovali i mnozí nositelé autority v Církvi. Pokud to není s věčným životem duše po smrti tak jisté, pokud jsou tady otazníky, jestli je duše schopna samostatné existence bez těla apod., potom také není jisté, jestli má tato duše v plném rozsahu samostatné vědomí vlastního „já“. Když je nemá, tak není schopna se před Bohem zodpovídat za pozemský život. Hříšníkům se tím dává „nehrozné“ a „radostné“ poselství:

Nemusíte se bát žádného soukromého soudu, žádného skládání účtů Bohu ze své pozemské existence. Přejde sice někdy ve vzdálené budoucnosti poslední soud a tělesné vzkříšení, jenže to bude globální, hromadné a v tomto obrovském množství máte velkou naději se „ztratit“ a zařadit mezi spasené, koneckonců bible přece mluví obraznou formou, takže Kristovy výroky o soudci, který posadí jedny po pravici a druhé po levici, je třeba chápat metaforicky a ne doslovně. Tohoto posledního soudu na konci světa se už tedy tolik bát nemusíte, horší je to s tím soukromým soudem ihned po smrti, kdy budete stát před spravedlivým Soudcem tvář v tvář. My, modernističtí teologové, jsme vás ale tohoto strachu zbavili tím, že jsme zpochybnili samostatný život lidské duše po smrti. Pro zajímavost: Ve škole v 50. letech v hodině občanské nauky nám také učitelé mluvili o velké „zásluze“ marxismu-leninismu, že zbavil člověka strachu z toho, co bude po smrti.

Zředění nauky o nesmrtnosti lidské duše kráčí ruku v ruce s odsunutím článků víry o nebi, očištění a pekle. Slovo „nebe“ jakožto označení věčného života ve společenství s Pánem od ambonů v chrámech nebo při pohřbech zaznívá méně často než dřív. Spíše slyšíme fráze o „naději na Boží lásku“, o vzkříšení v poslední den apod. O tom, že naším cílem je radostný život v ustavičné Boží přítomnosti čili nebe, se dozvídáme zřídka. Co kdyby se různí „hledači pravdy“ pohoršili? Nelze totiž mluvit o nebi, aniž by se současně nehovořilo o ctnostném životě a kajícínosti jako předpokladech jeho dosažení. A to přece od současných hříšníků nelze chtít, to by bylo „hrozivé“ a nikoliv „radostné“ poselství. Proto německý emeritní biskup Kamphaus na otázku o nebi odpověděl takto: „Smrt nemá poslední slovo. Věčný život získává svoji podobu už v tomto životě tou měrou, jakou je od Boha vytvářen.“ Kdo je z těchto slov moudrý, ať se přihlásí. Termín „nebe“ se tak stává v povědomí věřících nikoli reálným faktem, nýbrž pouhou metaforou, obrazem.

Nicméně o nebi se přece jen ještě mluví. Nikoli však o očištění a pekle. Termín „očistec“ zcela zmizel z mešních textů nového misálu na svátek zesnulých 2. listopadu. Snad ještě si lid zaspívá „Na dušičky vzpomínejme, z očiště jim pomáhejme...“ a to je všechno. Protestanté v očistec nevěří, proč tedy „zdůrazňovat“ to, co nás rozděluje místo toho, co nás spojuje? Hledisko ekumenismu musí mít přece přednost před zjevenou pravdou, to je základní modernistické dogma. Krom toho v očistci budou duše trpět za své hříchy, a to

odporuje dalšímu modernistickému „článku víry“, že poselství víry musí být „radostné“ a nikoli „hroživé“.

Největším kamenem úrazu je samozřejmě tradiční církevní nauka o pekle. Modernističtí teologové se přou, zda peklo vůbec existuje. Herbert Haag tvrdí, že nikoliv, jiní zase říkají, že ano, ale je prý prázdné. Velmi mnoho je i těch teologů, kteří sice věří, že v pekle nějací zatracenci jsou, ale jde o vzácné výjimky à la Hitler nebo Stalin, protože prý dostat se do pekla je umění, neboť člověk těžko může odolat síle Boží lásky.

Jenže Písmo svaté hovoří jinak. Pán Ježíš ve 25. kap. Evangelia sv. Matouše líčí, jak Syn člověka na posledním soudu oddělí „ovce od kozlů“. Z celého kontextu vyplývá, že počet spasených a zavržených bude zhruba vyrovnaný. Katolická církev vždycky odmítala kalvínsko-jansenistický blud o spáse jako „úzkoprofilovém zboží“. Podle 7. kap. Zjevení sv. Jana bude spasených „obrovský zástup, který by nikdo nespočítal...“ Spása je pro každého dostupná, stačí jen chtít a přijmout Ježíše Krista jako svého Zachránce, katolická nauka není žádným „hroživým poselstvím“. Vizionářka sv. Faustyna Kowalská sdělila světu svá vidění o nekonečném Božím milosrdenství, které je jako moře. Ať je hřích jakýkoliv, stačí litovat, kát se a prosit za odpuštění s upřímným úmyslem změnit svůj život. Jenže to je právě pro mnoho současných lidí kamenem úrazu.

Nelze proto zavírat oči před realitou, že i zavržených bude obrovské množství. Sv. Jan v 9. kap. Zjevení píše o velkém počtu lidí, kteří se nevzdali svých zlých skutků, a proto byli navěky potrestáni. Panna Maria ukázala dětem ve Fatimě, jak duše padají do pekla „jako listí na podzim“. Nelze se divit. Dnešní do nebe volající hříchy odpadu od víry, sprostých rouhání Spasiteli a Jeho přesvaté Matce pod pláštěm „uměleckého projevu“, vražd nenarozených dětí a starých lidí, nestydaté propagace promiskuitního a homosexuálního smilstva, bezcitnosti k nejchudším, krádeží, loupeží a podvodů v zájmu konzumního hromadění peněz a majetku ... je těžko představitelné, že Bůh ponechá pachatele těchto ohavností bez věčného trestu.

Jsem si vědom, jak nespravedlivé by bylo generalizovat. Jsou biskupové, kněží a řeholníci, kteří statečně a neúnavně hlásají pravou nauku Církve a vystavují se tak nátlaku a perzekuci od svých spolubratří a představených, zaujímajících jiný postoj. Tím větší bude jejich zásluha před Pánem. Jde jen o to, abychom se nenechali mást současným neomodernismem, vycházejícím

z tzv. historicko-kritické teologie, která programově a cíleně zpochybňuje základní pravdy katolické víry a také pravdivost a věrohodnost Písma sv. Mezi ně patří na čelném místě víra v nesmrtelnost lidské duše, soukromý soud po smrti, nebe, očistec a peklo. Tradiční víra v to, co Církev vždycky hlásala a učila, vede ke spáse a je pro katolíka zdrojem jistoty a pravé radosti v Pánu.

PhDr. Radomír Malý

Pozn.: Informace byly čerpány z Kirchliche Umschau 5/2007

Evropu může zachránit jen nová vlna christianizace!

Zesnulý papež Jan Pavel II. vyhlásil program nové evangelizace Evropy. Tato misie nemůže být pouze záležitostí duchovních, ale i laiků, ano, troufám si dokonce říci, že laiků na prvním místě. Oni mohou proniknout tam, kam se kněz nedostane: do továren, do kanceláří, do světa zdravotnictví, kultury, byznysu, politiky atd. Tam všude je třeba nekompromisně prosazovat křesťanského ducha a permanentně klást odpor veškeré protikřesťanské agitaci. Každý katolík, který ve volbách dává svůj hlas stranám, jež podporují potraty, euthanazii, sexuální výchovu ve školách, socializaci výrobních prostředků nebo liberální preferenci bohatých na úkor chudých, zrazuje své poslání být misionářem. Rovněž tak katolík, jenž mlčí a neprotestuje dopisem nebo jinou formou proti urážlivé protikřesťanské propagandě v televizi a v jiných médiích, nese částečnou odpovědnost za toto zlo. Katolík, jenž svoji víru skrývá a bojí se k ní přihlásit ve svém rodinném, pracovním či zájmovém prostředí, aby nebyl pokládán za „pitomce“, rozhodně nikoho pro Krista nezíská. Pravou příčinou naší sterility a úpadku víry ve většině zemí Evropy je právě naše koketování s duchem tohoto světa a neochota postavit se mu na odpor. Nová vlna christianizace Evropy musí být především a na prvním místě nekompromisním bojem proti nekřesťanskému duchu společnosti, proti její morálce a hodnotovému systému. Pokud katolíci nedají jasně najevo, že se tomu nehodlají přizpůsobit a nebudou klást tvrdý odpor, nezískají pro Krista nikoho. Jen touto formou může být křesťanství v Evropě zachráněno.

PhDr. Radomír Malý

Bezbřehá svoboda – bezbřehá totalita

Současný západní svět se rád prezentuje jako „společnost neomezené svobody“. Nejmódnějším šlágrelem novověké demokracie je „tolerance“. Tolerance „ve všech oblastech a vůči všem“. To je údajně nejdůležitější vklad pro „dobro lidstva“.

Ano, pro kolektivní dobro lidstva, ne pro dobro jednotlivého, konkrétního člověka. V zájmu „lidstva“ nebo „lidu“ mohou být totiž maximálním a bezohledným egoistou, v zájmu konkrétního člověka to už tak dobře nejde. Jestliže prosazují, schvalují nebo provádějí potraty, mohou lehce argumentovat „dobrem lidstva“, nikoli však dobrem tohoto konkrétního nenarozeného bezbranného človíčka, jehož posílám na smrt. Ostatně všichni krvaví diktátoři minulého století, Hitler, Lenin, Stalin, Mao, Pol Pot aj. argumentovali „dobrem lidu“, nikoliv dobrem konkrétního jednotlivce – a proto vyvraždili miliony. „Dobrem lidu“ argumentoval, jak známo, i židovský velekněz Kaifáš, příslušník saducejské strany bezbožeckých relativistů, když prohlásil o Kristu: „Je prospěšné, aby jeden člověk zemřel za lid.“

Kdykoliv tedy čtu fráze o „dobru lidstva“ nebo „lidu“, slyším ďábla. To se týká i svobody a tolerance. Současný egoistický západní svět pod těmito pojmy rozumí především svobodu dělat si všechno, co se komu zlíbí, bez ohledu na druhého, a zneužívat svého postavení silnějšího. Máš svobodu vyjádřit veřejně svůj názor? Ano, máš. Nikdo tě za to nezavře do vězení. Jenže pokud tento tvůj názor bude odporovat názoru ekonomicky silnějších, kteří mají peníze, a tím také vliv a moc, nepočítej s možností společenského vzestupu. A budeš-li hlasitě protestovat, připrav se spíše na živoření na okraji společnosti. To je ta „svoboda“ a „tolerance“. Nikdo tě nepopraví, nezavře a nepošle do koncentráku, „jenom“ tě odsune stranou. Ti silnější, ti s penězi, ovládnou nakonec všechno. A až se tak stane, skončí i vnější zdání svobody a tolerance. Pak každý, kdo se jenom pokusí o drobný projev nesouhlasu, bude zlikvidován. Pro „dobro lidstva“ či „lidu“, ve skutečnosti jen kvůli bezohlednému zhovadilému sobectví majetných a mocných. Francouzská revoluce byla hrůznou předzvěstí; nejprve „jménem lidu“ neomezená volnost, nakonec statisíce obětí gilotiny – také „jménem lidu“ a „pro jeho dobro“.

Černý scénář? Nikoliv, pouhé varování. Toto není nezvratný proces, záleží jen na nás, jestli se dáme obalamutit a vnutit si současná dogmata tohoto světa o toleranci a svobodě místo autentických dogmat svatých, zjevených katolické víry

o Bohu, Ježíši Kristu a křesťanské morálce. Pokud ne, tak si s radostí buďme vědomi, že v dějinách nakonec měl v krizových situacích rozhodující slovo Bůh – a tak tomu bude i nyní právě tak jako na konci časů.

PhDr. Radomír Malý

Zločinecké sdružení v komunistickém Polsku

Katolická církev v komunistickém Polsku byla natolik silná, že veškeré represe proti ní, zvláště před rokem 1956, totálně selhaly. Proto komunistický režim sáhl k nové taktice. Na ministerstvu vnitra vznikla roku 1973 zvláštní skupina pod vedením Jana Rokity, která měla za úkol škodit Církvi kriminálními činy. Psaly se anonymní dopisy s pomluvami jednotlivých církevních hodnostářů, čímž se vyvolávaly osobní konflikty, jednotlivci často obdrželi výhružné dopisy, řidkým jevem nebyla ani přepadení na ulici a lynčování. V krajním případě sáhla tato skupina i k vraždám, jak ukazuje případ kněze Jerzyho Popieluszka.

Gość niedzielny 32/2006

Hochhutovy „informace“ o Piovi XII.

Německý levicový dramatik Rolf Hochhut, jehož drama „Náměstek“ se roku 1963 stalo impulsem k dezinformační kampani proti papeži Piovi XII., obviňovanému v rozporu s fakty za údajné „mlčení“ vůči nacistickým zločinům, nikdy neuvedl, z jakých zdrojů čerpal. Dnes je na základě archivních materiálů bývalé východoněmecké tajné služby Stasi prokázáno, že své dílo o Piovi XII. napsal na přímou objednávku Sovětského svazu. Jenže list Rheinischer Merkur nedávno zjistil, že Hochhutovým zdrojem informací byl také německý prelát Bruno Wüstenberg, původně působící ve Vatikáně. Papež Pius XII. ho však propustil a odsunul do Německa kvůli příliš nákladnému životu, na nějž nemohl dosáhnout ze svých příjmů. Protože nebyl schopen doložit legální zdroj svých nepřiměřených výdajů, rozhodl papež o jeho degradaci, zvláště pak, když se objevilo podezření z homosexuality. Wüstenberg se za to papeži mstil a rozšiřoval o něm ústně pomluvy o údajném mlčení k hitlerovským krutostem, které nedoložil ani nepublikoval. Setkal se i s Hochhutem, který jeho osobně motivované lži zapracoval do svého dramatu.

Kirchliche Umschau 5/2007

Sledovat potratáře

V polské Varšavě vzniklo z iniciativy známého aktivisty Łukasze Wróbel Centrum monitoringu potratové mafie. Stanovilo si za úkol sledovat potratové podzemí, tj. lékaře, kteří ilegálně a v rozporu s polskými protipotratovými zákony, po Maltě a Irsku nejpřísnějšími v Evropě, zabíjejí nenarozené děti, samozřejmě za tučnou úplatu. Přitom je skandální, že polské orgány činné v trestním řízení zasahují proti nim jen výjimečně. Běžné jsou veřejné inzeráty gynekologů v tištěných i internetových médiích nabízející „úpravu menstruace“, „vyvolání měsíčků“, „všechny zákroky při potížích v těhotenství“ atd. Ženy spolupracující s Centrem si fingovaně objednávají po telefonu u těchto lékařů potrat. Rozhovory si nahrávají, a ty potom slouží jako doličný materiál pro trestní oznámení. Zároveň Centrum prosí všechny ženy, které lékař přemlouval k potratu, aby mu to ohlásily. V současném Polsku podle oficiálních a střízlivých údajů se počet nelegálních potratů pohybuje mezi 15–20 tisíci ročně, což odporuje vyhlášenému počtu 200 tisíc, jenž slouží propotratové lobby jako hlavní argument pro legalizaci interrupcí.

Gość niedzielny 37/2006

Duchovní u úmrtního lože nežádoucí

Devět z deseti umírajících pacientů na jednotkách intenzivní péče v nemocnicích odmítá u svého lůžka kněze. Prohlásil to přední německý chirurg Bruno Reichert. Sám ale řekl: „Kdyby smrtí mělo všechno skončit, to by bylo extrémně nelogické.“

Fels 8/2007

Svědectví pro Krista sestry Kathariny

V nacistickém Německu a obsazených územích nebyli odvlékáni do koncentračních táborů pouze duchovní, ale také řádové sestry. Tisíce jich podstoupily mučednickou smrt nebo se octly v koncentračních táborech. Jednou z nich byla i Němka Katharina Katzenmaierová z kongregace sester sv. Lioby. Jako učitelka náboženství ve škole se dostala do konfliktu s nacistickým světonázorem. Byla zatčena. Při výslechu se jí gestapáci zeptali: „Koho si více ceníte? Hitlera nebo Krista?“ Odpověděla: „Samozřejmě

Krista.“ „Takže nějaký Žid znamená pro vás víc než Árijec?“ Ona řekla: „Kristus je přece Bůh!“ Poslali ji bez soudu do koncentračního tábora v Ravensbrücku, kde setrvala až do konce války. Potom žila v klášteře ve Freiburgu na území bývalé NDR. Zemřela roku 2000.

Fels 8/2007

Popírá základní dogma

Profesor dogmatiky na katolické teologické fakultě v německém Tübingenu Bernd Jochen Hilberath v úvodníku pro časopis Offenbach-Post napsal o panenském zrození Kristově doslova: „Zrození Krista z panny je jen obrazným vyjádřením toho, že v dějinách lidstva byl dán od Boha nějaký signál nové naděje. Evangelistům přece nešlo o to, aby popsali jakýsi biologický zázrak. Tady se bohužel smísila biologie s teologií.“ Jestliže tedy pan profesor nevěří v zázrak panenského zrození Ježíše Krista, jak může učit dogmatiku na katolickém učilišti?

KU 8/2007

Zednáři diskriminováni?

Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku dal za pravdu žalobě jedné zednářské lóže v Benátkách proti Italské republice, která požaduje, aby uchazeči o vysoké státní úřady uvedli ve své přihlášce k výběrovému řízení své případné členství v zednářské lóži nebo v jiných tajných organizacích.

Glaube und Kirche 8/2007

Na evangelickém kongresu se rozdávaly kondomy

O tom, kam až dospěly ve svém „přizpůsobování se“ světu některé evangelické církve v Německu, svědčí letošní červencový 31. evangelický kongres v Kolíně nad Rýnem. Studentky tamní Evangelické akademie rozdávaly mladým účastníkům zdarma kondomy. V rámci kongresu se konala pro mladé i tzv. „erotická bohoslužba“ s modlitbami za pěkné sexuální zážitky apod., samozřejmě o hříchu proti 6. přikázání ani slovo. Ostentativně se také rozdávaly letáky „křesťanských“ homosexuálů a lesbiček. Když ale protipotravný aktivista Günther Ahnen tam začal rozšiřovat letáky na ochranu

nenarozeného života, přivolali organizátoři akce na něj policii, která ho vyvedla.

Glaube und Kirche 8/2007

Naše poznámka: S takovými protestanty chceme „ekumenicky“ spolupracovat?

Podvod a lež potratářů

80 procent obyvatel Nikaraguy se staví proti potratům. Proto je tato země centrem masivní propopratové kampaně potratových mafií z USA a Evropy. Ty se neštítí ani těch nejodpornějších lží. Letos např. oběhla svět srdceryvná zpráva o devítiletém děvčátku jménem Rosita. Měla přijít do jiného stavu po znásilnění a „kruté“ zákony její vlasti jí neumožňují potrat. V posledních týdnech však vyšla najevo zcela jiná skutečnost. Rosita je téměř o deset let starší a má dítě se svým otčímem, s nímž dobrovolně žije. Jak vidět, potratáři se neštítí žádné lži k dosažení svého cíle. Účel posvěcuje prostředky.

Niedziela 35/2007

Rabín chválí papeže za Summorum Pontificum

Rabín Jerachmiel Seplowitz z New Yorku veřejně pochválil papeže Benedikta XVI. za to, že umožnil kněžím celebrovat ve starém ritu. Nechápe, proč jeho mnozí souvěrci se rozhořčují nad tím, že ve velkopátečních přímluvách misálu bl. Jana XXIII. existuje prosba za obrácení Židů. „Jak mohou Židé požadovat po katolících, aby se modlili jen to, co se nám, Židům, líbí?“, ptá se Seplowitz.

www.kreuz.net/article.5807.html

Španělská rychlost

Od roku 1985, kdy byly ve Španělsku legalizovány potraty, došlo k usmrcení více než milionu počatých dětí. Podle zpráv HLI vzrostl v této zemi počet potratů o 90 %. Vyšší tempo mají pouze Holandsko a Belgie. Zajímavé: Čím více „sexuální výchovy“ (ve Španělsku ji prosadila do škol socialistická Zapaterova vláda), tím více potratů.

Gość niedzielny 35/2000

Biskup vystupuje z Amnesty International

Katolický biskup v Anglii Michael Evans, více než 40 let spjatý s mezinárodní organizací na pomoc politickým vězňům Amnesty International, vystoupil z jejích řad na protest proti jejímu nedávnému rozhodnutí zařadit „právo na potrat“ mezi základní lidská práva. Biskup Evans řekl: „Cožpak může být katolík členem organizace, která porušuje základní lidská práva? Přece mezinárodní Konvence práv dítěte z roku 1989 konstatuje jasně, že práva dětí mají být chráněna zákonem před narozením i po něm. To musí respektovat i AI, která má ve svém programu ochranu práv člověka.“

Gość niedzielny 35/2000

Pokuta holandskému knězi

Pět tisíc euro pokuty uložily úřady holandského města Tilburgu katolickému knězi Harmu Schilderovi. Důvod? Každý den v 7.15 vyzváněly zvony kostela, kde je farářem, na mši. Někteří občané, bydlící v okolí, si stěžovali. Město potrestalo patera Schildera pokutou. Protože ji dosud nezaplatil, hrozí mu exekuce. Zajímavé přitom je, že těm samým občanům nevadí celonoční pouliční rámus, vycházející z lokálů a vykřičených domů, jakých jsou holandská města plná, jen zvony kostela, ozývající se pouhých pár minut ráno, kdy stejně většina lidí vstává do práce, je prý „ruší“.

Gość niedzielny 35/2000

Evropa a Amerika mlčí

Katolický světící biskup z iráckého Bagdádu Schlemon Warduni si trpce stěžoval na mlčení křesťanů v Evropě a Americe vůči pronásledování svých souvěrců na Blízkém Východě, odsouzených fakticky k postupné a pomalé likvidaci. V celém tomto teritoriu, s výjimkou Libanonu, tvořili křesťané ještě v roce 1948 20 % obyvatelstva, dnes jsou to pouhá 2 %. V Libanonu ještě roku 1932 činil počet křesťanského obyvatelstva 55 %, dnes je to 27 %. Příčinou masivního úbytku křesťanů v těchto muslimských státech je krutá administrativní a ekonomická perzekuce ze strany úřadů, únosy, vraždy a násilné nucení ke konverzi k islámu. To vede křesťany k emigraci.

Bohoslužba slova v neděli jen v krajním případě

V Západní Evropě se stále častěji ujímá zlovyk nahrazovat z důvodů nedostatku kněží nedělní mši svatou tzv. bohoslužbou slova, vedenou laikem. To je ovšem v rozporu s církevními předpisy, které tuto variantu připouštějí jen v krajním případě, kdy věřící nemají žádnou jinou možnost účasti na mši svaté. Papežský dokument *Directorium de celebrationibus dominicalibus absente presbytero* z 2. 6. 1988 píše: „Biskup předtím, než vydá rozhodnutí o nedělní bohoslužbě slova, má povinnost postarat se nejprve o to, aby věřícím umožnil účast na mši svaté“ Římská kongregace pro klérus 4. 8. 2002 takto napomíná biskupy: „Bylo by nebezpečným omylem chápat současné těžkosti jako údajnou přípravu na církev budoucnosti, která se obejde bez kněze...“ A papež Jan Pavel II. v listě *Dies Domini* napsal: „Mezi četnými aktivitami, které farnost vyvíjí, není žádná tolik důležitá a životně nezbytná jako nedělní slavnost Eucharistie...“

Glaube und Kirche 6/2007

Benedikt XVI. nezklamal

Během své návštěvy Rakouska sv. Otec Benedikt XVI. při setkání s nejvyššími představiteli, diplomatickým sborem a mezinárodními organizacemi prohlásil, že potrat je zlem, a toto musí nalézt své vyjádření v zákonech. Zabíjení nenarozených dětí v jakémkoliv stadiu vývoje nemůže být nazváno „právem člověka“. Vyzval všechny zodpovědné politiky, aby znovu učinily evropské země vstřícnými k přijetí dětí. Zároveň se vyslovil pro rozšíření pomoci Církve nastávajícím matkám v těžké životní situaci.

Nasz Dziennik 210/2007

Profesor Löw před soud?

Známý německý historik moderních dějin, katolík Konrad Löw, můžže prý být zažalován kvůli svým knihám, v nichž dokazuje, že Katolická církev v hitlerovském Německu se chovala jako celek skvěle a představovala hlavně sílu odporu vůči nacistickému režimu. Löw proslul také jako obránce papeže Pia XII. Hamburský soudce Büchel však vyslovil podezření, že Löwovy knihy obsahují „extrémistické názory“, neboť prý odporují dosavadnímu loajálnímu výkladu, že Katolická církev nese spoluvinu na vyvraždění Židů a dalších nacistických zločinech. Büchel je známý levičák a nadšenec pro Hochhutovo drama „Náměstek“.

Fels 6/2007

Bl. Zdenka Schelingová – mučednice komunismu

Zatímco čeští katolíci nedokázali dosud přivést ke cti oltáře ani jednoho z mučedníků komunistické éry, Slováci mají již čtyři: řeckokatolické biskupy Petra Pavla Gojdiče a Vasilu Hopka, kněze redemptoristické kongregace Dominika Trčku a řeholní sestru Zdenku Cecílii Schelingovou. Právě jí chceme věnovat tento medailónek.

Pocházela ze severoslovenské vesnice Krivá, kde se narodila roku 1916. Již v 15 letech vstoupila do řeholní kongregace Sester sv. Kříže, které se věnovaly ošetřování nemocných. V rámci své řehole absolvovala střední zdravotní školu. Působila v nemocnicích na různých místech Slovenska, roku 1916 byla povolána do Bratislavy jako laborantka a asistentka u rentgenu. Tam působila až do svého zatčení roku 1952.

Biskup Pavol Hnilica, jenž byl roku 1948 hospitalizován, takto na ni vzpomíná: „Tehdy v Bratislavě v nemocnicích ještě pracovaly řeholní sestry, protože za ně nebyla náhrada. Všiml jsem si jedné z nich, která přímo vyzařovala ducha obětí. Pomyslel jsem si: Toto je skutečně ideál řeholní sestry. Měl jsem často příležitost s ní hovořit. Má radost se změnila přímo v jásot, když byla roku 2003 blahověřena.“ Dodejme, že biskup Hnilica, velký mariánský ctitel a šířitel poselství Matky Boží z Fatimy, uprchl roku 1951 do exilu, kde pobýval až do své smrti loňského roku.

Na počátku 50. let komunistický teror vrcholil. Do nemocnice, kde sestra Zdenka pracovala, byli u místování stále častěji zatčeni kněží, řeholníci i laici kvůli následkům mučení při výsleších. Personál měl přísně zakázáno se s nimi

stýkat. Sestra Zdenka však na to nedbala a vždycky si našla cestičku, aby mohla k něterému zatčenému duchovnímu proniknout. Salesián Štefan Sandtner např. vzpomíná, jak sestra Zdenka jej propašovala z vězeňského oddělení do svého sesterského pokoje, aby tam mohl sloužit mši svatou

Mezi hospitalizovanými vězni se nacházel také pater Štefan Košťial, jehož StB zatkla přímo ve zpovědnici. Byl obviněn ze špionáže pro Vatikán a surově mučen, aby se přiznal. Sestra Zdenka mu dopomohla 20. února 1952 k útěku. Pater Košťial se nějakou dobu skrýval, nakonec však byl dopaden a v létě téhož roku odsouzen k 18 letům vězení. O devět dní později si přišli estébáci také pro sestru Zdenku. Zatkli ji v kostele na mši svaté. Při výslechu byla téměř vždy brutálně mučena a vracela se na celu s krvavými ranami na celém těle. Do svého deníčku si zapsala: „Neměli jsme žádný strach trpět. Bůh nám vždycky dá potřebnou odvahu. Když přijmeme utrpení, dá nám také více milostí. S odevzdaností do Jeho vůle chci vytrvat až do smrti a potom se dívat na božské slunce, kterým je On sám.“

17. června 1952 byla sestra Zdenka odsouzena Státním soudem v Bratislavě ke 12 letům vězení. Byla tak utýraná, že téměř nemohla odpovídat na soudcovy otázky. Při procesu se ukázalo, že zaměstnanec nemocnice, který jí pomáhal při organizování útěku patera Košťiala, byl agentem StB a hlavním svědkem obžaloby. Sestra Zdenka před soudem řekla. „Necítím se vinna. Jednala jsem pod dojmem slov dozorce, který řekl, že všichni kněží budou odvezeni do Ruska, kde je popraví. Slepě jsem uvěřila jeho slovům a chtěla ze soucitu těmto nešťastným kněžím pomoci.“

Byla odeslána do obávané ženské věznice v Pardubicích, potom do Brna. Onemocněla rakovinou. Když bylo zřejmé, že nemá šanci přežít, propustili ji podmíněně v dubnu roku 1955 na svobodu. Komunistický režim neměl zájem, aby zemřela ve vězení a mluvilo se o ní jako o mučednici. 31. července roku 1955 sestra Zdenka umírá v trnavské nemocnici ve věku 38 let. V Trnavě byla také pohřbena.

O tom, jak s ní zacházeli při výslechu, se blahoslavená svěřila své spoluvězeňkyni Heleně Kordové, která o tom vydala svědectví. Vyprávěla jí: „Při prvním výslechu mne hodili v šatech do jakýchsi necek s ledovou vodou. Potom jeden muž s těžkou botou si na mne v těch neckách stoupl a tlačil mne ke dnu. Cítila jsem strašlivou bolest. Má hlava upadla pod vodu, ten muž ji ale zvedl, abych se neutopila. Bolest byla tak silná, že jsem ztratila vědomí.“

Později jsem procitla na betonové podlaze. Tělo se třáslo zimnicí, neboť jsem měla na sobě promočené, těžké a na kůži se lepící šaty.

Po dlouhé době vtrhli do místnosti dva muži. Popadli mne za vlasy a vtáhli do jakési kanceláře. Strhli ze mne šaty, svázali mi ruce a vytáhli nějakými řemeny na hák, visící za prostěradlo na stropě. Potom přišli ještě další tři muži, řvali jako zvířata a chtěli mne přinutit, abych jim řekla, kdo se mnou při pomoci knězi kútěku spolupracoval. Na to jsem dávala pokaždé stejnou odpověď: 'Nikdo, nikdo se mnou nespolečně pracoval.' Tu mne začali bít gumovými hadicemi. Bili tak dlouho, dokud jsem neztratila vědomí. Když jsem jej znovu nabyla, ležela jsem opět na betonové podlaze v jakémsi lněném pytlí. Znovu mne odvěkli a pověsili na hák s hrozbou, že když neprozradím své komplice, zabijí mne. Odmítla jsem. Tentokrát jsem ztratila vědomí hned po prvních úderech hadic. Mé tělo bylo samá rána a krev. Pak ještě bili mojí hlavou o zeď. Když ani to nepomohlo, dali mne na samotku...“

Tak tedy zacházel „sociálně nejspravedlivější režim“ s nejlepšími a nejušlechtlejšími lidmi. Zde stály proti sobě dva světy: svět křesťanské lásky proti světu bezbožecké nenávisti. Tenkrát se zdálo, že ten druhý zvítězí. Zdánlivě měl silnější zbraně: moc, peníze a represivní aparát. Jenže jeho reprezentanti zapomněli, že Ježíš Kristus, jemuž sestra Zdenka zasvětila svůj život, disponuje mnohem účinnějším arzenálem, proti němuž nic nezmohou: modlitbou a obětí. Tím přemohla tato skromná sestra, podobně jako tisíce dalších katolických mučedníků té doby, celou obrovskou dobře zorganizovanou mašinérii StB a justice. Kde je dnes onen totalitní rudý Babylón? Na smetišti dějin. Církve je tu však stále a nepřemůže ji ani další Babylón v jiném balení a zabarvení, i když pronikl do samého nitra Kristova mystického Těla – Církve. Pán jí slíbil svoji ochranu a trvání až do konce světa. Blahoslavená Zdenko Schelingová, oroduj za nás!

Podle pramenů ROKU PhDr. Radomír Malý

Duchovní uzdravení

Tak znělo téma letošní srpnové konference v rakouském Aigenu, pořádané Lineckým kruhem kněží. Byla zde přečtena přednáška kardinála prof. Leona Scheffczyka, který napsal, že nejdůležitější je duchovní, nadpřirozené uzdravení, tj. uzdravení z hříchu, přirozené uzdravení, tj. uzdravení těla a

myslí, musí teprve z něho vycházet. Prof. A. J. Nowak z polského Lublina se zabýval ve své přednášce lidskou duší, o níž řekl, že je „životem Boha v nás“.

Prof. Anton Ziegenaus z německého Augsburgu kritizoval současnou německou praxi udělování svátosti nemocných, při níž se opomíjí svátost pokání. Vše je zaměřeno pouze na uzdravení těla a na orientaci k tomuto pozemskému životu, nikoli na uzdravení od hříchu a na věčný život. Německý lékař prof. Helmut Renner poukázal na příklady ze své praxe, jak je důležité v situaci vážné nemoci odpouštět těm, kdo se vůči nám provinili, což přispívá jak k tělesnému uzdravení, tak v opačném případě k vyrovnanému a zbožnému odchodu ze života. Upozornil, že odpuštění je ryze křesťanským fenoménem, Buddha ani Mohamed je neznají.

Rakouský profesor, cisterciák z Heiligenkreuzu Bernhard Vosicky, se tvrdě vypořádal s teologií Herberta Haaga, jenž popřel existenci pekla a ďábla. Na adresu Haagovy knihy „Rozloučení s ďáblem“ vtipně poznamenal: „My jsme se s ďáblem rozloučili, ale on s námi ne – a v tom je náš katastrofální omyl.“

PhDr. Radomír Malý

Během necelých tří měsíců letošního léta zemřelo sedm lidí, které jsem buďto dobře znal, z domu z práce nebo se kterými jsem byl i kamarád. Následoval vždy hluboký smutek jak nejbližších, tak přátel dotyčného.

Nebyvá u nás zvykem pozastavovat se nad smrtí člověka, pokud tato není provázena něčím neobvyklým, po čem rád hrábne bulvární tisk. Nemyslím si, že smrt a řeč o ní by měla být nějaké tabu, ale že bychom si měli říci, co pro nás znamená, zejména pro nás křesťany.

Viděl jsem hluboký žal pozůstalých, slzy v očích; mně se také draly do očí při vzpomínkách na zesnulého. Chápu bolest těch, kteří nevěří a považují smrt za definitivní konec. Ale pro nás věřící, pokud jsme se smířili se svým Stvořitelem, jde jen o odchod na lepší, do jeho otcovské náruče, kde budeme čekat na příchod svých blízkých.

Rozloučení věřící rodiny s otcem probíhalo také v slzách, ale tak jako když se loučíte s někým, kdo odjíždí na dlouhou dobu, se kterým se ale po této době opět setkáte. Prostě nebylo v tom loučení žádné zoufalství. Žádná tragédie, jen smutek nad dlouhým odloučením.

V duchu jsem si říkal, co ten náš pozemský život vlastně je, a napadlo mě jej přirovnat k cestě. A délku života, u každého jinou, k cestě či jízdě vlakem.

Naše početí a následné narození, to je takové nasednutí do vlaku, vlaku života. Ale jen Bůh ví, do jakého vlaku jsme to nasedli. Je-li to motoráček lokálky či osobní vlak nebo rychlík, vlak Inter či EuroCity, TGV či jiný expres.

Život-lokálka nás veze pomalu. Možná sem tam přisedneme na osobák a do té konečné stanice přijíždíme jako letití starci. Můžeme ale také hned na začátku života nasednout nebo v jeho průběhu přisednout, a to bývá nejčastější případ, na rychlík nebo jiný, nikde nestavící a velkou rychlostí se řítící vlak. Díky tomu pak na tu svoji konečnou nebo jiný, nikde nestavící a velkou rychlostí se řítící vlak, dříve než naši blízcí.

Někteří se tam dostanou opravdu raketově! To jsou ti, které služebníci a nástroje zla a zlého připraví o život, ještě než vyjdou z matčina lůna. Jejich cesta životem je opravdu blesková, jejich vlak jede nejrychleji! Zde ten velký smutek nad rozloučením je namístě.

Dalo by se říci, že to ani nebyla cesta vlakem, ale spíše jeho havárie, vykolejení, zaviněné sabotáží, zlým úmyslem. Takovýto človíček je jistě na konci cesty přivítán na tom správném nádraží s vlajkoslávou a otevřenou náručí, ale také s povzdechem, možná též i slzami, nepřišel jsi, drobečku, moc brzo?

Dalšími spěšnými vlaky, rychlíky či expresy InterCity pak mohou být různé nemoci rozdílné závažnosti, některé třeba i vrozené, úrazy, havárie, ať už dopravní nebo pracovní, nebo, jak se dnes říká, cizí zavinění, ať neúmyslné či úmyslné; válečné události nebo teroristické akce.

A člověk se tak ocitne na té své konečné stanici života, aniž by se nadál, daleko dříve, než očekával a než by bylo nezbytně nutné! To vše se může při té naší cestě vlakem života stát, ale to není to hlavní! Hlavní je, aby ta naše konečná stanice byla ta pravá, ta, kde nás mají čekat naši blízcí, rodina, přátelé a další, kteří na ni dorazili dříve. Nejen s vlajkoslávou, ale aby tam na nás čekala náruč Matky Boží a její Syn. Pak je to ta správná konečná!

Stane se, že během své životní cesty přisedneme na špatný vlak; to jsou ty naše špatné skutky, to jsou ta pokušení, kterým jsme, na rozdíl od Krista, podlehli. Že nenarazíme na ukazatel nebo na žádného informátora, který by nás nasměroval do správného vlaku jako dobrý zpovědník, dobrá zpověď a odčinění viny, a my dojedeme do zaprášené stanice, kde na další přípoj musíme čekat mezi jinými zamračenými stejně postiženými cestujícími – dušemi dlouhý, předlouhý čas, než je nám odpuštěno a dovoleno pokračovat v

další cestě.

Jak správně tušíte, je to stanice Očistec, kde se musíme očistit od svých nepravostí, kde nám naši blízcí, ti co se za nás modlí, mohou svými modlitbami vyprosit zrychlení naší očisty a „zaplatit“ nový lístek do stanice Nebe, to je do té stanice, o kterou stojíme, kde nás očekává věčná radost.

Záleží na tom, jak daleko jsme si zajeli, jakých hříchů jsme se dopustili, zda naše čekání-očista bude záležitostí dlouhou nebo krátkodobou. A také na intervenci našich blízkých, na hloubce, upřímnosti i počtu jejich modliteb a odpuštěk, které nám zajistí co nejrychlejší získání nového lístku.

Tato doba bude těž o to kratší, o co méně jsme se od té správné trati života odchýlili.

Nejhůře na tom budou ale ti, kteří se rozhodli cestovat na černo, bez platného lístku, ti, kteří přebíhají z vlaku na vlak a kteří dříve či později skončí na špinavé, zaprášené a páchnoucí konečné, ze které se odchází turnikety bez možnosti návratu, ve společnosti zamračených tváří podobných cestujících i jejich dozorců, kterou obvykle nazýváme Peklo.

Právě neexistence zpáteční cesty z této stanice by nás měla vést k tomu, abychom žili – cestovali tak, aby nás netrápily obavy z toho, že ten náš vlak nás doveze právě do této stanice. A jízdní pravidla pro tu naši cestu a cestu každého z nás jsou vlastně velice jednoduchá. Nemusíme k tomu studovat zákoníky všech zemí. Chce to jen dodržovat desatero přikázání Božích a dvě nová přikázání, která nám dal sám Kristus: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou myslí“ a „miluj svého bližního jako sám sebe“. (Ex 20, 1–17, Mt 22,37 a 39, Mk 12,30 a 31)

RNDr. Petr Benda

**Nakladatelství Řád (P. ing. Karel Dachovský, Sarajevská 13,
120 00 Praha 2) vydalo a zašle tyto publikace:**

1) K. Dachovský: „Svatý Josemaría Escrivá“	50,-	Kč
2) K. Dachovský: „A lexia“, příběh 14leté dívky postižené rakovinou	30,-	Kč
3) K. Dachovský: „Ctihodná Edel Quinnová“, životopis misionářky	30,-	Kč
4) K. Dachovský: „Alfie Lambe“, životopis misionáře v Jižní Americe	30,-	Kč
5) K. Dachovský: „P. Paul Marx, OSB“, životopis aktivisty proti interrupcím v USA	30,-	Kč
6) K. Dachovský: „Cestou k Bohu“, úvod do víry pro dosud nevěřící	10,-	Kč
7) MUDr. John Grady: „Interrupce – ano, nebo ne?“	10,-	Kč
8) Ivan Slavík: „Kapky krve a potu Arnošta Jenče“, básně	9,-	Kč
9) K. Dachovský: „Česká odysea“, náboženské básně	25,-	Kč
10) Časopis Řád – vychází 3x ročně, časopis pro obranu nenarozeného života, informace z Církve, literatura, cena za kus	25,-	Kč
11) K. Dachovský: „Sedm statečných bojovníků proti interrupcím v USA“	13,-	Kč
12) „Zpovědní zrcadlo“ pro přípravu ke zpovědi	1,-	Kč
13) K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
13) K. Dachovský: „Sepnuto duhou“, náboženské básně	50,-	Kč
14) K. Dachovský: „Svatá Alžběta Durynská“, cena	40,-	Kč
15) K. Dachovský: „Umlčený zvon“	130,-	Kč

Pomoc těhotným ženám a informace

Hnutí pro život ČR

Hlubočepská 85/64

152 00 Praha 5

telefon: 603 976 231

bankovní spojení: 159205438/0300

var. symbol: 5030

Vzpomínky mukla na Otce Jana Baptistu Bártu OFM

S Otcem Baptistou jsem se poprvé setkal v létě roku 1947. Tehdy řekl tatínek mé mamince: „Zítřka jděte na mši svatou o trochu dříve, bude ji sloužit Pater provinciál Kapistrán Vyskočil.“ Těšil jsem se s maminkou, že uvidíme vzácného hosta františkánského kláštera v kostele sv. Josefa v Moravské Třebové. Ze sakristie vyšel mladý kněz pevného hlasu. Byl mladší než Otec Kajetán Šimčík, jenž byl kvardiánem zdejšího kláštera. Svůj údiv jsem svěřil tatínkovi. Řekl nám: „Pater provinciál sloužil mši ještě dříve, než mi bylo známo. Vy jste byli na mši jeho šoféra.“ Netušil jsem, že Otec „šofér“ mi bude po třech letech tak blízký. Pro mne je kněžským přítelem na celý život. Bylo mi dopřáno shůry jít s ním společně kus životní cesty. To když jsem byl za diktatury proletariátu, jak se komunistický represivní systém zpočátku tituloval, zatčen a odsouzen pro víru svou a svých předků do vězení reálného socialismu. Setkali jsme se na lágru Svatopluk. Tam mi Otec Baptista vyprávěl o svém mládí následovně: „Tatínek nás, děti, vychovával takto: Když jsme ho poprosili o peníze, řekl, ať si vezmeme vůz a zajedeme se šoférem pro písek, naložíme ho a složíme fůru a pak dostaneme mzdu, jakou dostává závozník.“

Otec Baptista byl technického zaměření. V autodopravní dílně svého otce vyrostl v nejzdatnějšího automechanika, jakého jsem kdy za život poznal. Se spolužákem na příbramském gymnáziu se vsadil, kdo zadýmí nejvíce příbramské korzo v neděli, když se po něm procházela místní honorace. Podmínka byla, že se chemikálie musí vejít do krabíčky od zápalek. Baptík, tehdy ještě Josef, vyhrál! Jeden z jeho profesorů útočil soustavně na náboženské, zvláště katolické, cítění studentů tímto způsobem: „Ve středověku byly mužské a ženské kláštery stavěny většinou vedle sebe. Víte proč asi! O hinduist mu prohlásil: „Hinduististé jsou ateisté. Smýšlí, že veškeré bytí se dá přirovnat kotáčejícímu se kolu. Obvod kola se otáčí, ale ve středu je prázdnota. Vesmír a lidský život nemají žádný smysl, žádný střed žádný smysl, žádného stvořitele!“ Student Josef Bárta se zamyslel: Uprostřed kola není nic? Je tam přece osa! Od té chvíle si začal klást nejenom technické otázky.

Když byl za 2. sv. války nasazen na nucené práce do Reichu, zaujala ho mezi nespokojenými tvářemi usmívající se tvář jednoho muže, jenž uklízel tovární dvůr. Seznámil se s ním. Od něho poprvé uslyšel o duchovních dětech svatého Františka. Otec františkán ho přesvědčil a on zajel „na hlubinu“.

Jednou v Reichu mu nařídili, bez jakéhokoli zaškolení, postavit vysokou zeď. Mistr nebyl s výsledkem práce spokojen a vyhrožoval, že bude pro sabotáž práce volán k zodpovědnosti. Hrozil koncentrák. Než došlo k soudu, nastal nálet a bombardování továrny. Byl zasypán sutí, ale přežil nálet. Po několika hodinách byl zachráněn ze sutin. Pak si ale vzpomněl na nešťastnou zeď. Jeho zeď byla srovnána se zemí. Důkaz sabotáže zmizel. Tehdy se rozhodl, že své technické nadání vymění za duchovní poslání.

Před skončením války nastoupil do františkánského noviciátu v Hájku u Prahy. Tam se mladí novicové seznamovali s řeholí sv. Františka. Z této doby jsou mi známy dvě příhody. Budoucí Otec Baptista s bratrem novicem dostali za úkol vykopat jámu na zahradě, přímo pod oknem otce novicmistra. Když byli s prací hotovi, zeptali se novicmistra, co mají dále dělat. Vlídne na ně pohlédl a řekl, aby jámu zase zaházeli. Později se dozvěděli, že to byla zkouška poslušnosti. Obstáli v ní! Uplynula řada týdnů. Znali klášter i návštěvníky kostela při klášteře. Nenadále po nedělní rekreaci dostali příkaz, aby vyšli z kláštera a „pro milosrdenství Boží“ prosili o chléb, který pak měli donést a odevzdat. Byla válka, jídla nedostatek, i chleba, všechno na potravinové lístky. Když jim otevřela venkovní dveře jedna paní a uslyšela předepsaná slova prosby, spráskla ruce a pronesla: „Co se v tom klášteře děje?“ Byla to zkouška pokory a nebyla lehká. Po návratu z Reichu složil časné sliby 4. 7. 1944.

Letní měsíce noviciátu přešly do chladných měsíců. Novicové mohli požádat o úlevy. Postupně žádali o teplé oděvní doplňky. Jen jeden z nich nic nežádal. Byl to bratr Josef Marášek z Vlčnova u Uherského Brodu. Právě on dostal řeholní jméno po zakladateli řádu. V budoucnu oba bratři Josefové budou duchovně blízko sebe kráčet stezkami nejstrmějšími, nebudou ale osamoceni.

Teologii studoval po válce v arcibiskupském semináři v Praze. Slavné sliby složil 12. 1. 1947. Kněžské svěcení přijal v kostele sv. Františka v Praze z rukou pražského arcibiskupa Josefa Berana 9. 3. 1947. Primičním kazatelem mu byl Otec provinciál Kapistrán Vyskočil, OFM.

Bylo teplé jaro 1947 a synové sv. Františka v Kadani zjistili, že po vyhánění jejich německy mluvících spolubratrů (v rámci řádění Rudých gard v pohraničí) není z čeho připravit sebeskromnější jídlo. Otec Baptista přečetl z knížky „Fioretti“ (Kvítky) o životě prvních bratří kolem sv. Františka, aby

začali žít podle „Kvítků“. Jedlo se to, co právě skýtala opuštěná klášterní zahrada se záhony. Nikdo neprotestoval. Jeden z bratrů o tom začal psát deník. Přijel se na ně podívat Otec provinciál. Když uviděl, v jakém stavu je jejich výživa, odešel. Po několika hodinách se navrátil na zpět, s krávou na provazu. Tak skončil život podle „Kvítků“ v kadaňském klášteře.

Když byl v dubnu 1950 klášter obsazen „bojovníky za ráj na zemi v rudém vydání“, kadaňské „Kvítky“ se rozhodla rudá radnice předčítat městským rozhlasem za účelem zesměšňování katolické víry. Po několika odvysílaných relacích bylo rozhodnuto z vyšších míst, že vlastně jde spíše o náboženskou agitaci než o zesměšňování víry. A tak další čtení bylo zakázáno.

Plných 16 let si protřpěl „Baptík“ v rudých koncentracích. Když byl 13. dubna 1966 propuštěn, navštívil jsem ho v Příbrami.

Vážený čtenáři, předkládám ti torzo vzpomínek nedávno zesnulého mukla padesátých let, svého přítele pana Františka Bubeníka z Brna, na Baptíka, jak mluvil o svém spolubojovníku za Boží ráj na zemi. Oba jsou v Božím království, zapomínat na utpení pro věčný život nelze.

Mudr. Jaroslav Lhotka

Poznámka: Jan Baptista Bárta 18. 3. 1921–9.12.1982

Z deníku pravoslavného kněze Mgr. Libora Serafína Halíka, Ph. D z modlitební stráže před nemocnicí v Brně

Opuštěn přáteli, posmíván přednostou kliniky

Pochodu 13.12. se nezúčastnil spolupracovník František S., ač účast přislíbil. Petr C. se sice zúčastnil, ale odmítl mi na pochodu pomoci coby spolupřadatel. Mlčel, ale zlobný obličej mluvil dost hlasitě. Nejvíce tyto dva laici a trochu i dva katoličtí kněží mezi mými spolupracovníky mne odrazovali od realizování pochodů 20.12. a 27.12. 2003. Přesto jsem na pochodu rozdál 77 kusů pozvánek na tyto pochody. Proto, když večer 15.12. 2003 doma v rodině rozjímáme nad Žalmem 140, ke mně mluví verš 5: „Ochraňuj mě, Hospodine ... proti těm, kdo zamýšlejí podrazit mi nohy.“ Navíc ke mně mluví Žalm 84 následujícím způsobem: „Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, Hospodine (řeholnice), mohou tě zde vždycky chválit. Blaze těm, kteří se vydávají na pouť (před nemocnicí na Obilním trhu) ... učiní ji prameništěm, včasný déšť

(tj. noví spolupracovníci) ji halí požehnáním. Pokračují (např. já) stále s novou silou ... blaze člověku, jenž doufá v tebe, Bože!“

V úterý 16.12. 2003 stojím na Obilním trhu zpočátku 45 minut sám, pak s Janou R., pak i s minoritou P. Bogdanem, nakonec jen s Janou R. Doma mě Duch svatý-Utěšitel vysvobozuje z obviňování mých nedávných spolupracovníků Františka S. a Petra C. Povzbuzuje mne skrze slova Žalmu 131: „Nemám, Hospodine, domýšlivé srdce...“ a ukazuje mi, že je třeba (podle Žalmu 149, verše 8) spoutat řetězy trestních zákonů ty lékaře potratáře, kteří mají prozatím lidskou úctu.

Ráno 17.12. 2003 se modlím Žalm 51, verš 16 následovně: „Vysvobod' mě, abych nebyl vinen krví, Bože“. Za to, že mlčím, ač znám viníka – potratová pracoviště v nemocnicích. Za to že neprotestuji proti interrupcím, Bože. V radiu BBC od 7.22–7.27 slyším informaci, že roku 2030 bude každý třetí obyvatel České republiky starobním důchodcem, neboť rodiče nechtějí mít děti. Roku 2050 to bude ještě katastrofálnější, neboť na jednoho důchodce zde bude pouze jeden výdělečně činný člověk. Nastane úplný ekonomický krach. Proto vlády teď občas hovoří o nezbytnosti tzv. důchodové reformy. Budou-li nám v té době nadále vládnout darwinističtí ateisté, logicky vyhlásí jako řešení povinnou sebevraždu či povinnou vraždu starobních důchodců lékařem skrze euthanasii. Vždyť podle Darwinovy teorie, stále vyučované povinně na všech školách, mají přežívat jen ti nejsilnější. Mezi ně slabí důchodci nepatří. Podle zpráv Rady Evropy z dubna 2005 případy euthanasie v zemích, kde byla legalizována, stoupají. Dnes je tak zabíjena jedna osoba denně v centru Evropské unie – Belgii a pět osob denně v Holandsku, přičemž v obou zemích se tato čísla zvyšují. V Holandsku je dokonce povoleno zabít děti staré 12–17 let na jejich žádost.

Dopoledne 17. 12. 2003 stojím na Obilním trhu před nemocnicí s Janou R., Barborou L., později s Markétou a minoritou P. Bogdanem i s dívkou, která se chce stát řeholnicí. Přednosta gynekologicko-porodnické kliniky Prof. MUDr. Ventruba se mi přišel před nemocnici vysmát slovy, že můj hlasitý zpěv Žalmů není uvnitř nemocnice slyšet. Tím přede mnou a mou spolupracovnicí prozradil, že to, co o mně zdravotníci rozhlásili do novin a televize, byla účelová lež. Tak se na něm naplnilo znění Žalmu 94, verše 23, že Bůh „u mlčí je jejich vlastní zlobou“. Pak mě zde poprvé legitimuje ne městská, ale státní policie České republiky. Ve 12.30 mi telefonuje nadporučík Z., aby mě

informoval, že na pochodu 20.12.2003 bude policii velet šéf obvodního oddělení policie České republiky Brno-Žabovřesky, kapitán B. Oznamoval mi, že potřebují mě či jiného muže u vchodu do kostela jako spojku. Ve čtvrtek 18.12.2003 ke mně mluví Duch svatý Žalmem 55, mimo jiné veršem 23: „Na Hospodina slož svoji starost, postará se o tebe a nedopustí, aby se kdy spravedlivý zhroutil.“ U nemocnice stojím já, P. František P., Lucie S., Jana R. a nově Eva z Kroměříže či Kyjova. Po návratu od nemocnice jsem nesmírně unaven z toho, co mi hrdě a drze řekla u nemocnice jedna žena. Pochlubila se, že jde potratit své dítě, protože je podle názoru lékařů postižená. Večer doma ke mně podruhé mluví Žalm 51, veršem 8: „Dáváš mi Bože poznávat tajuplnou moudrost.“ Z toho si uvědomuji, proč mě moji minulí spolupracovníci nechápou, když chci, aby se konaly pochody i 20.12. a 27.12.2003. Ta tajuplná moudrost jim prostě nebyla shůry dána.

V pátek 19.12. 2003 mi policistka F. vrátila CD „Maminko mámo“ a já jí poslal knížku „Proč pláčeš Miriam“ o psychickém utrpení žen po interrupci. P. František P mi vzkázal, že už mi nebude pomáhat ve všední den na Obilním trhu a že zítra na mši svatou a pochod nepřijde. Je vidět, že mám malou víru v Boží péči, neboť se podle sýčkování P. Františka P., řeholnice Magdalény a dalších přátel obávám, že na dalších pochodech budou opět obtěžovat anarchisté a že nepřijdou téměř žádní účastníci, neboť je to na ně příliš jít na pochod v prosinci každý týden – tím mi vyhrožoval nejvíc Petr C. Asi proto mi dobrý Bůh připomíná znění Žalmu 99: „Hospodin kraluje ... Mojžíš a Áron byli z jeho kněží, Samuel z těch, kdo vzývali jeho jméno; k Hospodinu volali a on jim odpovídal.“ Proto i mně odpovídá, když k němu volám. Padl mi do očí obrázek se slibem Ježíše Krista z evangelia: „Hleďte především Boží království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ Pak se ve mně probouzí taková víra, že pokud by nebylo v Brně dost ochotných odvážných lidí, Bůh mě nezradí, i kdyby měl poslat třeba i anděly v lidských podobách.

Nad novou sbírkou Karla Dachovského

Každý katolický kněz je povinen denně prožívat poezii – když se modlí denní modlitbu Církve, jejímž základem jsou nejkrásnější posvátné texty: žalmy, úryvky z Písma, úryvky z díla velkých Otců, z těchto nevyčerpatelných pokladnic krásy. V breviáři je soustředěno tolik básnické krásy, že zastíní i nejlepší antologie největších světových básníků. Rozjímání těchto skvostů nikdy nenaplní kontemplativního ducha omrzelostí z nasycení. K tomu ovšem přistupuje jádro kněžské služby: slavení svátostí, především Eucharistie, s promyšlenou liturgií nejen slova, nýbrž i prostoru, hudby, zapojeného společenství věřících. Prožívá-li tuto intenzitu krásy kněz, který je zároveň nadán silou básníka, a má tudíž krásu nejen vnímat, nýbrž také tvořit, je vystavený nejednomu riziku. Jednak může propadnout malomyslnosti při konfrontaci vlastní tvorby s velkolepostí biblické poezie chvály, díků, klanění a proseb, nebo naopak nabyt sebevědomého přesvědčení, že jeho poezie je rovnocenným pokračováním inspirované tvorby proroků a žalmistů. Nebo může být natolik proniknut látkou a obrazností denně rozjímané poezie, že se z jejího zajetí nevymaní a jeho verše se stávají silnější nebo slabší ozvěnou žalmů, kantik a antifon, tedy záležitostí druhotnou, odvozenou, ohlasovou, nepůvodní a tudíž sotva koho oslovující. Byli a jsou také takoví, kteří se při své básnické práci snaží zcela odpoutat od biblických a liturgických zdrojů, a v jakési schizofrenii raději jednoznačně sledují takzvané módní trendy, přijímají je jako mimikry a jim přizpůsobují a podrobují svůj talent. Nejprůirozenějším postojem patrně je odpovědné přijetí svěřeného nadání s vědomím, že se tvůrce nemůže vymanit ze sféry vlastního duchovního života a pěstovat poezii jako pouhou zábavnou kratochvíli, jako hru, což by mohl legitimně provozovat autor bez závazků denního naplňování svátostné služby. Je to postoj, který vnímá svět v jeho celistvosti jako dílo Boží, s vědomím jeho porušenosti zaviněné vinou člověka, jehož naděje se nicméně opírá o zaslíbení trvalé Boží přítomnosti: „Já jsem s vámi...“

Tato přítomnost se pochopitelně nemůže vyhnout ani poezii. A je-li Bůh lidskou netečností, ne-li přímo odporem a nenávisť, vypuzován z prostoru, v němž se chce pohybovat dnešní člověk bez závazků, zábran a omezení, sotva se může básník-kněz smířit s touto skutečností a lhostejně ji nevidět. A tak do jeho poezie vniká znepokojení, a leckdy i pochopitelné pobouření z tohoto stavu – který ostatně dobře zná nejen ze života, ale i z dávného svědectví

poezie Starého Zákona. Ostatně nejednou se ocitá ve stejném postavení jako druhdy žalmista: „Pro smích jsem všem svým nepřítelům, pro bláznův sousedům, přátelům pro strach.“

A to je zhruba situace Karla Dachovského v jeho nejnovější sbírce *Sepnuto duhou*. Nevyhnula se ani básním v základech apokalyptickým a vizím hrozcí zkázy; druhou stránkou jsou sny, pohledy do nejintimnějších tajemství. V převaze však zůstávají nikoliv demlovské sny, nýbrž šlépěje kněze a básníka za jeho všedních dnů prožívaných v Boží přítomnosti. Jeho kroky jsou samozřejmě přesně lokalizovány, občas – a v menší míře než dříve – v cizině (v Tunisu, na Maltě, v Alverně). „V Kartágu jsem nebyl“ – toto negativní vymezení má nemalý význam. Převážně však je básník doma, v Praze. Pražských impresí je nejvíc. Z jeho poezie již dobře známý kostel sv. Rocha, Týnský chrám, ale i Nuselské schody a několikrát se vrací Folimanka. Zvláštními přáteli básníkovými jsou stromy, a není to pouhý symbolický inventář, ale převážně důvěrně známí přátelé z ulic a parků, např. kaštiny ve Folimance. „Viděl jsem schýlené stromy, / ale není pravděpodobné, / že by byl někde celý schýlený les.“

Schýlené lidi rovněž potkává, ale jeho poezie je zalidněna spíš postavami lidí přímých, statečných, svatých: Padre Pio, kardinál Tomášek, mučedník Jan Zahradníček, Charles Péguy, františkán Aleš Zlámal, kapucín Otec Pavel...

Duhový oblouk poezie Karla Dachovského spíná naprosto přirozeně věci nejvzdálenější. Pod střechem jedné básně vejdou bez rozpaků „Jozuovy pozouny“ a „rauchpauza“, stejně jako „otřískaný email“ nádoby Samaritánky u Jakubovy studně. Biblické příběhy, zejména pašijové, se promítají do běžného dění všedních dnů, nebo jsou jimi vyvolávány: skrytost Boží Rodiny v Nazaretě, špinavé jesličky v Betlémě, kříž, který nesl náš Pán, zhotovený „od kolegy“... Ale ozvou se i vzácné básnické biblické sny – např. představa houslí ze dřeva Svatého Kříže, „zpívajících jen lente“. Hudba je ostatně další láska básníková, přítomná v celé jeho tvorbě, zde mj. báseň *Bachova fuga* („tolik hmoty a tolik modlitby!“). Cit pro hudbu vychutnává i hudebnost jazyka („překrásné slovo tyrkys“), která podobně jako „hmotu“ u Bacha vyvolává představu krásy a síly hmotného díla: „člověk musí odjet, / aby ocenil fortifikace Vyšehradu / a mandlovou chuť češtiny“.

Kněžské poezii bývá vytýkána didaktičnost. Často právem, často však z nedorozumění. U Karla Dachovského také narazíme na didaktickou zálibu v

definicích a sentencích. Evidentně pramení z důvěrné znalosti obsáhlé biblické naučné poezie (u Sírachovce, v knize Přísloví, v knize Moudrosti a jinde). Zpravidla mají Dachovského výpovědi a průpovědi buď metaforické jádro („kámen nemá děti“), nebo jsou krystalicky průzračné, prosté a přesné: „Nejbliž je Ježíš v katakombách“ (A mnoho jiných, i teologicky zjevně přesných: „Jsi zodpovědný zejména za vlastní duši.“ – „Pokora je vidět běžné věci.“) Typické pro jeho poezii jsou v tomto ohledu také otázky, které zdaleka nemají jen ráz básnické figury: „Proč se ztratil list Laodicejským? / I Písmo má svůj odpad.“ Dobrým příkladem básnické a stejnou měrou náboženské meditace jsou verše na růžencové tajemství „kterého jsi v chrámě našel“ – vždyť to je motiv až nutkavě blízký kněžskému srdci a poslání. Autor zůstává co nejtříživější v realitách, jak je podává evangelium, ale aktualizuje kněze v jeruzalémském chrámu jako „lišky farizejské“ a nezapomíná na následujících Ježíšových „osmnáct let v tesařské dílně“.

Podobně jako kněz a básník Jakub Deml nevymaňuje se ani Karel Dachovský z rodových vazeb, dovede se velmi výrazně zamyslet nad osobnostmi svých předků a přijmout jejich dědictví, včetně toho negativního: „Barvoslepost prý pochází/ z rodu dědečka z matčiny strany.“ Těchto několik zastavení při listování stránkami poslední básnické knížky Karla Dachovského přesvědčí, že autor básnicky stále roste, zraje formálně i myšlenkově, zklidňuje se a sílí.

Mojmír Trávníček

Karel Dachovský

Růže

Františkán Aleš Zlámal

často chodil relaxovat

na svou zahradu v Roztokách u Prahy.

Těšil se z růží

a vysázel vinnou révu.

To bylo zadosťučnění

za dlouhá léta ve vězení.

*Také mám radost
z něžných poupat a rudých lístků
Lady of York.
Vůně je opojná.
Navíc se nad ní třepetá
babočka admirál.*

*Odmítám připustit,
že by taková krása
vznikla náhodou.*

Básně, které se čtou velmi lehce

Karel Dachovský je katolický kněz, básník a nakladatel. A také znalec a milovník Příbramska a jeden ze šesti autorů v příbramském almanachu *Země, v níž se rozednívá*, který před dvěma lety vydala Knihovna Jana Drdy. Nyní se na trhu objevila jeho sedmá básnická sbírka nazvaná *Sepnuto duhou*.

„Mám vyvolení kněze a básníka. Mohu být zašlapáván do země, přesto toužím, aby má modlitba k Ježíši zněla až na věčnost,“ přeje si autor v úvodní básni *Místo předmluvy*.

Nevím, jaký je pater Dachovský kněz, ale jako básník nejen v kontextu katolické poezie určitě obstojí.

I když víra v jeho poezii dominuje, nezůstává autor jenom u ní. Velký prostor věnuje přírodě, zážitkům z cest nebo milované Praze. Právě přes tyto motivy, často symboly, směřuje k církvi, víře, pokoře, vyzývá k návratu k prostotě a skromnosti. Přímou, srozumitelně, přehledně, bez zbytečných komplikací a odboček.

Každá z šestařiceti zde zachycených básní končí jasnou pointou, vyústěním, shrnutím, často osobním.

Sbírku *Sepnuto duhou* lze považovat za vyznání Praze, češtině a místním lidem, třebaže chybujícím. Čte se lehce, což v porovnání s mnohdy překombinovanými básněmi některých současných autorů působí velice osvěžujícím dojmem.

Karel Souček

Pod duhou

Nová sbírka poesie Karla Dachovského *Sepnuto duhou*, která vyšla v dubnu 2007, je více než kterákoliv jiná básnickými momentkami naší přítomnosti. Každý veršotepec v mládí většinou propadne milostným vzruchům a vášním, básník dospělosti pak se rozesmutňuje nad tíží života a často vlastním ublížením. Tomu se reverend Dachovský jímavě a zajímavě svojí kamerou vymyká – píše totiž převážně o své víře. Tam, kde se zatoulá někam jinam, jsou to především procházky po mozaikách a drkotavém dláždění naší stověžaté milenky.

Vezměme třeba báseň *Nosiči* (str. 16): „*A co Kristův kříž? Zdá se, že voněl novotou / jak Jehličí na pokraji lesa. / Teprve teď uzárl v basilice Svatého Kříže...*“

Už kdysi dávno při mé první kritice Dachovského básní jsem napsal, že ho není možné recenzovat a popisovat. Od Dachovského můžeme jen opisovat jako prvňáčkové od toho dvanáctiletého. To v té oblasti přesvědčení.

Na str. 12–13 jsme v kakofonii stvoření básní *Od věčnosti do věčnosti* obrázkem chléva v konfrontaci s vesmírem: „*Desky a prkna / žádný palisandr a mahagon...*“ *Jak z Ducha se stala hmota / kornout hvězd vysypaný / do černého vesmíru...*“

Dachovský na nás vrhá přesnou zpětnou projekci nepřesného a nebojí se velikost stvoření přeložit do tísnivé dnešní člověčiny: „*Hrůza trpící hmoty...*“ „*...hloupost je nevidět / sílu myšlenky...*“

Jeho vize je udivující a někdy až ohromující, a přece tak prostá jako lidé S. K. Neumanna. Něžná a samozřejmá jak začínající úsvit: „*Vesmírný rozum Ježíše / ve dvanácti letech.*“ (str. 14) „*Ukřížovat ve dvanácti / na to nevypadalo.*“ (str. 15) „*Tenkrát v Betlémě ... Jisté je, že se narodil básník.*“

Reverend Karel je každou šlápějí duchovní spisovatel prózy i poezie – nemůže za to, stejně jako ten dvanáctiletý.

„*Báseň nevzniká / za cinkání mincí...*“, říká Dachovský (str. 19). Snad jen někdy, jako u Ovidia, a také opravdu jen někdy. Kdo si veši vydělává na chleba, nemůže nezpívat píseň pro pekaře. To je pragmatika údělu a neměla by snižovat génia. Olymp básníků je možno si zakoupit, leč Červenou sukýnkou těžko. Rozhodně má Dachovský ale čistou pravdu strofou: „*Nelze si koupit blaženost v nebi. / Kolem nás běsi.*“ (str. 19)

Ač je doma ve volném verši, nebojí se sonetu (*Kralupy*, str. 21). Jak bychom si odpočinuli třeba v hexametrech!

Dachovský kráčí městem se svými verši podobnými té pražské mozaice a někdy až dláždění starobyklých náměstíček. Nevyhýbá se ani loužím a slotě, oddaný ve své víře a poslání. „*Brouzdám se / ve sněhu na hnědo...*“ (str. 46) Prosté a pravdivé jak dávní pražští vrabčáci. O těch bohužel reverend Karel nemluví, jen o jejich bráscích, snad potomcích v Tunisu (str. 31).

„*Nerozumím, přesto věřím...*“ (str. 48) Jak převyšuje chudý básník dnešní miliardáře! Jak bývalo bezpečné, když nám všem tohle stačovalo.

Jsem přesvědčen, že není mnoho těch, kteří plně přijmou Dachovského poctivost a upřímnost: „*Přece jsem se stal knězem, / dnes bych to nedokázal.*“ (str. 53)

Obálku knížky s citem pro téma, našťástí jen ve dvou barvách duhy, navrhl akademický malíř Otakar Procházka.

Milan Křesadlo, Londýn, 7. května 2007

Odcizení

Janka Procházková

*Dva cizí světy
sobě
tak vzdálené
milióny minut
na zlomek času
marně
pozastavují
nikdy neproplacený šek
úsměvů,
pohlazení...
Strach píše na stránku
má dáti – dal
další minus.*

Zdeněk Volejník Narozen 29. ledna 1934 v Praze. Malíř, grafik a publicista. V osmi letech začal psát první verše, spíše říkanky. V téže době první zdařilá kresba nádraží v Říčanech.

V letech 1949–1953 absolvoval Vyšší školu uměleckého průmyslu v Praze u prof. Petra Dillingera a prof. Karla Müllera. Již v dětství ho uchvátil fenomén města, v němž našel trvalou inspiraci pro výtvarnou i básnickou tvorbu. Od periferie rodných Vysočan po rušné centrum Prahy. Od roku 1955 publikuje kresby a ilustrace v novinách a časopisech. Od roku 1957 články o umění, kultuře a výstavách. Měl osmnáct samostatných výstav v ČR. Spřízněn se Skupinou 42. Do současné doby napsal přes tisíc básní. V roce 2004 jich do konečné podoby upravil a přepsal téměř osm set. Z nich připravil výbor z básnické tvorby o 178 básních a textů s vlastním výtvarným doprovodem (17 kreseb, plus barevná kresba ve vazbě knížky formátu A6) pod názvem *Člověk a město*. Vydala v únoru 2005 Knihovna Jana Drdy v Příbrami. Pro stejného vydavatele ilustroval básnickou sbírku MUDr. Jana Mičky *Přibližný život*, která vyšla v roce 2003. Sedmácti básněmi zastoupen v almanachu pěti básníků Příbramska *Slova nejsou tam, kde je vidíme*. Vydala Knihovna Jana Drdy v roce 2003. V almanachu šesti autorů *Země*, v níž se rozednívá, který edičně připravil Vladimír Stibor, je zastoupen dvaceti básněmi. V roce 2005 vydala KJD. V posledních čtyřech letech se daleko intenzivněji věnuje psaní básní než výtvarné tvorbě. Básně začal publikovat v roce 1963 v novinách a časopisech (Mladá fronta, Práce, Tvorba, Rovnost, měsíčník *Železničář*, *Večerní Praha*, *Příbramský deník*, *Periskop*, *Milínský zpravodaj* aj.). Od roku 1985 žije v Milíně.

Pod dojmem zhoršujícího se zdravotního stavu připravil v květnu 2006 zřejmě svoji poslední sbírku příznačně nazvanou *Konečná stanice*. Obsahuje dvaasedesát básní, z nichž nejstarší je z roku 1964. Převažuje v ní tvorba z 21. století inspirovaná městem Příbram a jeho regionem.

Fascinující podívaná

Zdeněk Volejník

Výpadovka

*z velkého města
míří do žhavé koule
slunce na horizontu
které požírá
nekonečné proudy
automobilů
Několikasekundová
fascinující podívaná*

Podzimní

Josef Menšík

*v travách ještě lehký třpyt
odváží se zachytit ubohé ruce
hebkost předávají mechu*

*prosí pod nebem bolest mraků
paprsky rozplynuté, chvíli
setrvání, slza pohledu
tažných ptáků*

*uléhá brázda k brázdě
v krajině zítřejšího vzpomínání
šípky v uzardění, na dny kvetoucí
se zapomenout brání*

Oldřich Damborský Narodil jsem se na jižní Moravě v Brně 1. ledna 1958. Od narození žiji v Bořeticích na Břeclavsku. Začal jsem studovat gymnázium, ale kvůli zdravotním problémům jsem jej nechtěně zanechal. Později jsem se vyučil strojním zámečníkem.

Ke skutečnému psaní jsem se dostal až v roce 1983. To už jsem byl nucen odejít do plného invalidního důchodu. Psaní posiluje nejen mě, ale doufám, že i všechny přátele a příznivce poezie. Psaní pro mne je především smysluplné naplnění dne a nádherné hledání těch správných slov, příměrů a metafor, dívání se slovům za obzor. Ale nerad teoretizuji, nejraději zasednu za počítač a píši. Psaní mne i po těch dvaceti třech letech baví.

Vydal jsem několik sbírek vlastním nákladem pro přátele a známé, ale i v oficiálních nakladatelstvích jako nakladatelství Půlnoc (Tábor) a Alfa-Omega (Praha) a v nakladatelství Šimon Ryšavý (Brno).

Baví mne všechna dobrá muzika od country po vážnou, dobré filmy a čtení poezie.

Mé náměty se zaobírají přírodní tematikou, partnerskými vztahy, ale i společenskými problémy.

V tábořském nakladatelství Půlnoc jsem vydal sbírky *Zelený tunel* (1997), *Tajuplná území* (1998) a sbírku *Tančící dům* (2000). V pražském nakladatelství Alfa-Omega jsem vydal sbírku *Ledové hrozny* (2003). V brněnském nakladatelství Šimon Ryšavý jsem vydal sbírku *Skleněný básník* (2005). Získal jsem několik ocenění v literárních soutěžích jako Trapsavec, Mělnický Pegas, Řehečská slepice, Týništský literární Parnas, Literární Čáslav. Největším oceněním je pro mne však zájem čtenářů, a když je mé verše potěší, pohladí a povzbudí.

Poezie je Popelkou literatury, až někde v koutku knihovny, nerentabilní, ale já věřím, že si ji vždy najdou princové ducha...

Poezie

Oldřich Damborský

*Prý na co psát verše,
když za to nejsou peníze,
vyhazovat tisíce od sponzorů,
kteří si stejně vše odečtou z daní
a skoro nic se neprodá,
a nedostat za to žádný honorář?
Je to jako říci větru proč vane,
když za to nemá finance,
je to jako říci řece proč teče,
když stříbro hvězd je tak mámivé.
Je to jako říci Měsíci proč svítí,
když bílý den mu nedá ani pětník.
Je to jako říci listům proč se zelenají,
když za to nic nedostanou.
A já stále budu psát
tu nerentabilní poezii,
co mne baví a pro niž žiji...*

Zdenka Líbalová

*Daruj mi Kriste
svou něžnou lásku
abych ji nesla
a nabízela srdcím
zakletým
do pustých zahrad
lhostejnosti*

Porvu se s celou společností – Villonela 5

Milan Křesadlo

*už mám všeho dost
těch přetvářek a lží
úskoků a falešností
porvu se s celou společností*

*ne takhle nejde žít
to není život
to je živoření
to je život k zlosti
porvu se s celou společností*

*už nemohu to vidět
jak charakter je křiven
a hanba jak je ctností
ne to se porvu s celou společností*

*na všechno kývat
k tomu není třeba
aby člověk myslel
k tomu není třeba statečnosti*

porvu se s celou společností

*a když nevyhrajú
tak nevadí
k čemu jsou dobré
jen stáří odumřelé kosti*

raděj se porvu s celou společností

Setkání po dlouhých letech

Josefina Nováková

*Stalo se při mé dovolené,
v mém rodném kraji.
Biskup Petr Dubovský,
velmi dobře známý a ctěný učitel,
sloužil ve vedlejší vesnici
svatou mši v zastoupení.*

*Po mši jsem jej navštívila,
již u dveří pozdravila
Ale kdo to je?
Pozdrav z Prahy, Nováková.*

*Ano, my jsme spolu pracovali
v úctárně asi pět roků, přiznal,
To je už pětáctyřicet let, co jsme se neviděli,
ale já vzpomínala...*

*Byl naším vedoucím
a denně všude prokazoval
lásku k bližnímu.
V té době byl také vysvěcen za kněze,
a totalitní režim jej vyšetřoval.
Nevěděli jsme: proč a zač ?
Ale pobyl si potom čtyři roky na Borech.
I nás znovu vyšetřovali,
nezbývalo nám, než se modlit,*

*Pán Bůh nás však vyslyšel a náš vedoucí
byl po dvou letech propuštěn.
Dostal i faru v Nitrianském Právnu,
ale od té doby jsme o něm neměli zprávy.*

*Zasloužil si to
po všech těch útrapách,
Petr Dubovský, pán biskup pomocný!
A čas plynul jak voda,
viděla jsem osmdesáti pětiletého,
šťastného a klidného,
kterému se podařilo
pomáhat stavět kostelík ve svém rodném kraji.*

*A já jsem šťastím opojena
odcházela, vracela se
z Piešťan do Prahy
a vzpomínala
po dovolené...*

21. 8. 2006

Posezení s básníkem

S přítelem Tomášem Třeštíkem z Milevska se známe pár let. Vyjde-li pár kroků ze svého domu, má před sebou úchvatné věže románské katedrály, kousek za humny milované lesy Chyšecka i místa, kde se nacházejí vzácné kameny, jež se shodou nejedné náhody dostaly až do jeho minulé knížky *Hledač vltavínů*. Nelze však již v dálce nezahlednout postavu sehnutou nad pluhem, hejna racků právě v obrácené zemi.

1. V loňském roce vyšla Tvá zatím poslední básnická sbírka *Pro oráče tabák*. Naskýtá se odpověď, že po každé dobré práci si člověk zaslouží nějakou tu odměnu. Jak se díváš na svého „Oráče“ dnes?

„Můj pocit z této sbírky dnes, s odstupem, by se dal vyjádřit slovy písně Oral jsem, oral, ale málo. Myslím, že jsem s vydáním příliš spěchal. Podlehně-li člověk touze publikovat a prosadit se za každou cenu, to je začátek konce.“

2. Jak dlouho jsi na ní pracoval a kolik Tě stála sil, není-li to tajemstvím.

„Dva roky. Kolik mě stála sil? Žádné mi nevzala, tvůrčí činnost člověka posiluje a povznáší.“

3. Každá knížka po svém vzniku už žije svým životem, aniž to můžeme ovlivnit. Kde je mohou zájemci sehnat?

„Oslovila-li moje knížka jednoho jediného člověka, pak to úsilí stálo za to. Poezie není chlebem davů. Neprodaný zbytek knih leží pod mou postelí a zájemcům je rád zašlu, též je mohou sehnat v Milevském muzeu nebo v prodejně nakladatelství Knihovna Jana Drdy v Příbrami.“

4. Být básníkem je pro Tebe posláním nebo hozenou rukavicí, kterou nemůžeme nezvednout?

„Být básníkem je neustálá nejistota, jsme-li doopravdy básníkem, jestli něco z toho, co děláme, nás přečká, zůstane...“

5. S kterými básníky bys rád zašel na večeři nebo alespoň na skleničku něčeho ostřejšího?

„Na večeři i na skleničku bych sezval všechny básníky, které mám rád, kteří byli mými učiteli. U většiny z nich se to už nepodaří. Jsou již někde jinde a já doufám, že se s nimi jednou setkám...“

6. Víím, že je Ti blízký kraj Chyšek a blízkého okolí. Čím Ti učarovala tato krajina lesnatých vrchů a drsnější přírody?

„Chyšecko je pro mne krajinou vzpomínek, přítomností a doufám, že se tam mnohokrát vrátím. Jsem tam srdcem.“

7. Je možné, že jako básník přeneseš svůj poetismus i do prózy, na kterou se nyní chystáš?

„Dobrý prozaik musí být zároveň básník. Nestačí vymyslet příběh, je třeba mu dát kouzlo nevšednosti, bohatství jazyka a rozporuplnosti myslí. Jako to dokázali čeští spisovatelé K. Čapek, Vl. Vančura, B. Hrabal, Jan Procházka a jiní.“

8. Jak by měl vypadat ideální den básníka?

„Vstát kolem poledne, posnídat lahev vody a doutník ... tak si to lidé představují, ale skuteční básníci jsou většinou nenápadní a skromní.“

9. Existuje nějaké téma, kterému by se měla poetická tvorba vyhnout již zdaleka a obloukem?

„Science-fiction.“

10. Literární plány se nemají prozrazovat, ale věřím, že pro jednu lze učinit výjimku...

„Bude-li mi shůry dopřáno ještě pár let, snad se naučím psát.“

Děkuji za rozhovor.

Vladimír Stibor, 18. května 2007

Proniklec

Právě vyšla nová útlá sbírka veršů Vladimíra Stibora v mém nakladatelství. Je to harmonické pokračování jeho básnického vývoje. Metafora opět hutná, někdy je celá báseň jedinou košatou metaforou. To dělá báseň básní, a jen zavilý literární kritik by to mohl označit za málo umělecké.

Jeho verš se podobá obalenému hroznu révy, namodralému jako u mé chaty v Řeži. Nebo snad zlatému hroznu vyšitému na chrámové oponě v Jeruzalémě, která se roztrhla v půli při spásitelské smrti Krista na kříži.

Verš se podobá Holanovi, ale jasně to není Holan, je to originální Stibor. Mimochodem cestou Holanovou se vydala řada básníků, ale kupodivu nikdo nekráčí prošlapanou a zdánlivě jednodušší cestičkou J. Seiferta. Leckterý literární kritik by byl schopen označit Seiferta za primitiva.

Vladimír patnáct let dělal řidiče sanitky a nosiče beznohých, jak sám uvádí. Nemám jistotu o průběhu Posledního soudu, ale Ježíš řekl, že skutky milosrdenství budou vážit nejvíc na vahách absolutní spravedlnosti. Jistě si Stibor ponese na věčnost ošatku svých devíti sbírek. Přál bych mu, aby nebyl ještě ani v polovině svého literárního díla. Jeho básně jsou dobrem a nemá cenu se ohlížet na závist méně nadaných.

Proč název sbírky *Proniklec*? Klíčem k pochopení není ani přečtení sbírky. Snad je to jen libozvučné pronesení nahlas, podobné tónu flétny. Jako kresba na obálce od Mgr. Aleny Stiborové. Podobá se to jednopatrové kleci à la muslimské stavby s podloubím. Něco podobného jsem viděl v egyptské Hurghadě. Tady by mohla začít kouzelná pohádka. Česká literatura se má zase dobře.

Karel Dachovský, 25. 9. 2007

Sbírku Vám zašlu na požádání zdarma

Ukrajování

Vladimír Stibor

Běžel jsem

*jako štvaný štafetový kůň,
možná mi ani nic jiného nezbyvalo
a slovo TENKRÁT rezonovalo
namáčením do hrdelní břídlíce,*

a sliby,

*protože jsem s nikým jiným nesměl
usínat
hořely a prahly po odvetě meče
z několikavrstvené
čínské a tepané
a na hrud' přikládané oceli...*

Chvěl jsem se

*a tušil,
že slzavé údolí
s nejlepšími archaickými básníky
bude za chvíli plné.
V tepnách se probouzelo zápěstí,
dlaň nastrkovala na konci pažení
zelený zámotek...*

Ze sbírky Proniklec